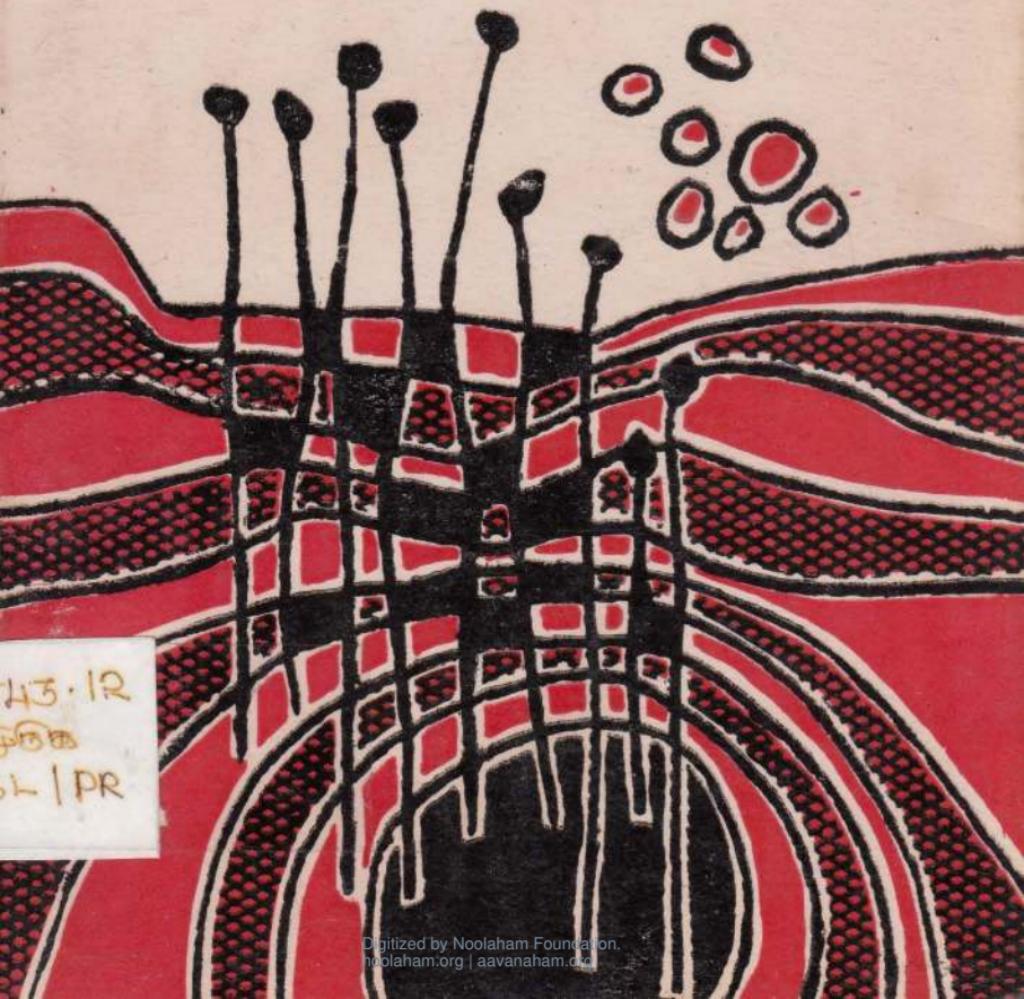

சமாந்தரஸ்கள்

முருகபூபதி

43.12
திரு
L | PR

சமாந்தரங்கள்
கலை மற்றும் பண்டிகைகள் : மத்தியபகுதி
சிறுகதைகள் 00-01 : தமிழ்

SAMANTHARANGAL
Tamil Short Stories
YANTHARANGAL - மத்தியபகுதி
- முருகப்பதி -
8881188811

20653

SOUTH ASIAN BOOKS
S-44, 3rd FLOOR,
115 C.C.S.M. COMPLEX
MAYAPUR
COLOMBO - II, 119
SHRI LANKA.

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்
58, டி.பி.கோமில் தெரு, N.K.T.பெண்கள் பள்ளி எதிரில்
நீலவள்ளிக்கேற் சென்னை-600 005

சமாந்தரங்கள் (சிறுகதைகள்)
முதற்பதிப்பு : ஜூலை, 1988
விலை ரூ : 10-00

SAMANTHARANGAL
tamil short stories
by L. MURUGA POOPATHY
© L. Muruga Poopathy
first edition : July 1988
120 Pages
18X12.5 cms
10 pt letters
10.7 Kg White Printing
box board binding
Cover design : Eswari
Printed at : Pooncholai Achagam
Madras-5

TAMIL PUTHAKALAYAM
58. T. P. Koil Street
Triplicane : Ice House
Madras-600 005
Price Rs : 10-00

அச்சிட்டோர் :

பூஞ்சோலை அச்சகம்
சென்னை-600 005

சமர்ப்பணம்

நீங்காத நினைவுகளை
நெஞ்சமதில் நிலைநிறுத்தி
நீண்டதுயில் கொள்ளும்
தாய்த்திரு நாட்டின்
தவப்புதல்வர்களுக்கும்
புதல்வியர்க்கும்
இங்நால் சமர்ப்பணம்!

லெ. முருகபூபதி

— சொல்லும் பிரதானானால் அவைகள் நடவடிக்கையில் முடிவிட்டது என்றால் இதைப் பற்றி விவரம் கூறுவது உண்டு.

ஏனென்றால் சொல்லுதல் நடவடிக்கையில் முடிவிட்டது என்றால் அதைப் பற்றி விவரம் கூறுவது உண்டு.

ஒப்புமுடிவு—ஒப்புமுடிவு என்றால் அதைப் பற்றி விவரம் கூறுவது உண்டு. இதில் கூறுவது நடவடிக்கையில் முடிவிட்டது என்றால் அதைப் பற்றி விவரம் கூறுவது உண்டு.

முன்னுரை என்று கூறுவது உண்டு. முன்னுரை என்றால் அதைப் பற்றி விவரம் கூறுவது உண்டு.

எல்லோராலும் கதைகள் சொல்லமுடியும்; எல்லோராலும் கதைகள் எழுத முடியாது. என்னால் இரண்டும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையுடன் பதினெண்ந்து வருட காலமாக எழுதுகிறேன்.

நிறைய எழுதியிருக்கிறேன் என்று சொல்ல முடியாது தான்.

இதுவரையில் எத்தனை சிறுகதைகளை எழுதியிருப்பேன்? திரும்பிப்பார்த்த பொழுது இருபத்தி ஐந்திற்குமேல் இல்லை. ஏற்கனவே பத்துக்கதைகளைத் தொகுதியாக்கித் தந்துவிட்டேன்.

இப்பொழுது—பன்னிரண்டு வருடங்களின் பின்னர் இரண்டாவது தொகுதியைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இதில் உள்ள கதைகள் எப்படித் தோன்றின—ஏன் அவற்றை எழுதினேன் என்றெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தேன்.

கடந்த காலத்தை மீண்டும் அழைத்துப் பார்க்கும்போது ஒரு சுகம் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது...இளமைப்பருவத்தை நினைப்பது போன்று.

இந்தக் கதைகளின் பின்னாலும் கதைகள் உள்ளன,

‘என் வாழ்வின் தரிசனங்களே நான் எழுதும் கதைகள்’— இப்படித்தான் எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியிலும் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் என்னையும் தரிசிக்க முடியும்.

என் நெருங்கிய உறவினரான ஒரு பெண்—தெய்வபக்தி நிரம்பியவள். விரதங்களை விட்டு வைக்கமாட்டாள். அவளிடத்தில் பகுத்தறிவுவாதம் பண்ணப்போய் நிரம்ப வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டதுண்டு.

கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவர்களைக் கடவுள் காப் பாற்றட்டும்—பகுத்தறிவு வாதிகளைப் பகுத்தறிவு காப் பாற்றட்டும்—என்ற பிரபல எழுத்தாளரின் கருத்தை இரவல் வாங்கிக் கூறியவள்.

சிறிது காலத்தில் அந்தப் பெண் வெளி நாடோன்றில் நிரந்தரமாக வாழ நேரிட்டது.

ஆயினும்—அங்கும் அப்பெண் விரதங்களை விட்டு வைக்க வில்லை என அறிந்தேன்.

தன் வீட்டு வாசலில் மார்கழிக் கோலம் போடுவதையும் நிறுத்தவில்லை. கெளரி நோன்பு நூலையும் இலங்கையிலிருந்து வாவழப்பத்தாள்.

அந்தப் பெண் குறித்து எனக்குப் பெருமை. எங்கு வாழ்ந்தாலும் தம் தனித்துவத்தை இழுக்காமல் பேணுபவர்களிடத்தில் எனக்கு நிரம்ப மரியாதையுண்டு.

அந்தப் பெண்னை ஒரு நாள் திடீரென நினைத்தேன்.

அன்றுதான் ‘சமாந்தரங்கள்’ கதை பிறந்தது.

இக்கதை ‘மல்லிகை’யில் பிரசரமானபோது அதனைப் படித்த ஒரு பெண் என்னை விரும்பினாள். இக்கதையின் நாயகி சத்தியாவின் குணாதிசயங்கள் அவளிடத்திலும் குடிகொண்டிருந்திருக்கலாம். அந்த சத்தியாவை நான் மேன்மையாகப் படைத்திருப்பதாக அந்தப் பெண் சொன்

ஞாள். என்னைக் காதலித்தமைக்கு அதுவும் ஒரு காரணம் என்றாள் அப்பெண்.

அவளுக்கு இப்பொழுது மூன்று குழந்தைகள்.

அவள் வேறு யாருமல்ல—என் மனைவிதான்.

எழுதுவதே தொழிலாகிட்டபோதிலும் சமூகப் பணிகளும் என் நேரங்களை விழுங்கி எப்பம் விட்டுள்ளன. வாழும் பிரதேசத்தில் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமென்ற இளமை வேதத்தினால் பல சோதனைகளுக்கும் வேதனைகளுக்கும் ஆளானதுண்டு.

இந்த வேகம் இன்னும் தனியிலில்லை.

நான்கு சுவர்களுக்குள் அமர்ந்து எழுதும் அதே வேளை சமூகத்துடனும் ஓன்றினைந்திருக்க வேண்டுமென்ற பண்யில் ஊரிப்போய்விட்டறையால் எதிலிருந்தும் விடுபட முடியாத நிர்ப்பந்தங்களுக்கும் ஆளாகியிருக்கிறேன்.

அந்த நிர்ப்பந்தங்களே விரக்தியைத் தோற்றுவிக்கும் போது வழிதெரியாமல் தினாறிய நாட்களும் உண்டு. அத்தகைய ஒரு நாளில்தான் ‘வேகம்’ பிறந்தது.

பாடசாலையில் படிக்கும் இளம் பருவத்தில் ஒரு பெண்ணை தினமும் காலையில் பார்ப்பேன். அவளுக்கு அழகான நீண்ட கூந்தல். அத்தகைய அழகிய கூந்தலை அதற்கு முன்பும் பின்பும் நான் கண்டதேயில்லை.

அந்தக் கூந்தலை தரையிலே பரப்பிவிட்டு அதில் படுத்துறங்கினால்...அந்தக் கற்பனையிலும் ஒரு கூகம்.

அந்தத் தேவதையின் தரிசனத்துக்காகவே வீட்டு வாசலில் காத்திருந்ததும் உண்டு.

ஆனால்—என்றைக்குமே பேசியதில்லை.

நாட்கள் நங்கூரம் பாய்ச்சி நிற்பதில்லையே!

நீண்ட காலத்தின் பின்பு அந்தக் கூந்தல் அழகியைக் காண நேர்ந்தது. அப்பொழுதும் பேசிக் கொள்ளவில்லை!

அச்சமயம் எனக்கு இரண்டு பெண் செல்வங்கள்.

என்றைக்குமே பேசியறியாத அந்தத் தேவதையைப் பற்றிய கதைதான் ‘அங்கியமற்ற உறவுகள்’.

ஒரு கணவனும் மனைவியும் தமக்குப் பிள்ளைகள் பிறக்கும் வரையில் ஒருவருக்காக ஒருவர் என்ற நிலையில் தின்று அன்பு செலுத்துகிறார்கள்.

பிள்ளைகள் பிறந்தபின்னர் — அவர்களின் வாழ்க்கை அவர்களுக்கு அல்ல—அவர்களின் பிள்ளைகளுக்குத்தான். இந்தக் கருத்தை வலியுறுத்த அல்ல—உணர்த்துவதற்காகவே ‘அங்கியமற்ற உறவுகள்’ பிறந்தது.

1983 ஆம் ஆண்டு.

நானும் குடும்பத்துடன் இடம் பெயரவேண்டிய நிர்ப் பந்தம், யாழ்ப்பாணத்துக்கு அருகே ஒரு ஊரில் சிறிது காலம் குடித்தனம்.

அங்கே ஒரு கோயில்...அதற்கு ஒரு தேர் முட்டி.

அந்தத் தேர் முட்டியில் பல இளைஞர்களைக் காண முடியும். அந்த இளைஞர்கள் அங்கிருந்து ‘கார்ட்ஸ்’ விளையாடுவார்கள். நான் வேடிக்கை பார்க்கப் போவேன்.

பத்திரிகையாளாக இருந்தமையால் என்னிடம் புதினம் கேட்பதற்குப் பலர் அங்கு வருவதுண்டு. சிறிது காலத்தில் அவ்விளைஞர்களில் சிலர் வெளிநாடுகளுக்குப் போய் விட்டனர்.

சிலர் காணாமல் போய்விட்டனர்.

அந்த ஊரும் அங்கு கிட்டிய தரிசனங்களும் அவ்விளைஞர்களுமே ‘தோழும்படி’ கதை உருவாகக் காரணம்.

நிலைமை சீரடைந்து குடும்பத்தை மீண்டும் என் பிறந்த ஊருக்கு அழைத்து பின்பு—

எங்கள் ஊரையே ஒரு கலக்குக் கலக்கிய சம்பவம் மனதை உருத்தியது. இனவாத நெருப்பில் குளிர்காய முனையும் பிரகிருதிகளை நேரடியாகச் சந்தித்திருக்கிறேன்.

அரசியல் ஆதாயம் கருதி ஆரம்பமான வர்த்தகம் இன்ன மூலம் மூற்றுப்பெறவில்லைதான். எல்லாத்தாரப்பிலும் பாதிக்கப் பட்டவர்கள் ஏதும் அறியாத அப்பாவிகளும்—குழந்தைகளும் தான்.

எந்தத் திக்கிலிருந்து இனவாதம் எழுந்தாலும் அதற்குத் துணைபோக முடியவில்லை.

மனித நேயத்தைவிட உயர்ந்த பண்பு எதுவுமே இல்லை என்பதே என் கட்சி.

எங்கள் ஊரில் ‘மடு மாதா’ திருப்பதிக்குச் சென்ற சிலர் இன்னமும் திரும்பவில்லை. இப்படி எங்கள் ஊரில் மட்டு மல்ல—எங்கள் நாட்டில் இப்படி ‘வெளியே’ சென்றவர்கள் பலர் இன்னமும் வீடு திரும்பவில்லை.

இந்த மனக் கொதிப்புத்தான்—‘மனப்புண்கள்’ கதையாக உருவெடுத்தது. இச்சிறுகதை இதுவரையில் எந்தப் பத்திரிகையிலும் பிரகரமாகவில்லை என்பதையும் இங்கு குறிப்பிட்டதான் வேண்டும்.

சாமாந்தரங்கள்—வேகம்—அந்நியமற்ற உறவுகள்—மனப்பண்புகள் ஆகிய கதைகளை ஒரே கதையாகவும் படிக்க முடியும். அக்கதைகளின் பயணம் அப்படித்தான் அமைந்திருப்பதாக நான் கருதுகிறேன்.

1987ஆம் ஆண்டு மலர்ந்தது.

பத்திரிகைக் தொழிலுக்குத் தற்காலிக ‘குட்டபை’ போட்டு விட்டு அவஸ்திரேவியாவுக்குப் புறப்பட்டேன்.

இந்த கடல் குழ்ந்த கண்டத்தில் பிறந்த கதைகளும் இத் தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன.

பாதிப்புகளினால்—பாரபடசங்களினால் பிறந்த தாயகத்தை விட்டு அந்நிய நாடுகளுக்கு ஓடியவர்கள் உண்மையிலேயே ஆனந்தமாக வாழவில்லை.

அந்த அந்நிய நாடுகளின் வனப்புகள் அவர்களுக்கு ஆதம் திருப்பியைத் தரவில்லை.

‘ஆயிரம்தான் இருந்தாலும் எங்கள் நாட்டைப்போல் வருமா’—என்று கேட்கும் இலங்கையர்களைத்தான் இந்தக் கண்டத்தில் காண்கின்றேன்.

இலங்கையர்களுக்கு மட்டுமல்ல—அனைவருக்குமே— உலகில் பிறந்த அனைவருக்குமே அவரவர் தாய்நாடு சொர்க்கம்தான்.

அவுஸ்திரேலியாவில் அனைத்தும் உண்டு. இல்லை என்பது இல்லை என்னாம்.

பாவியல் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்கும் வழிகள் உண்டு—வாய்ப்புகள் உண்டு. ‘திருப்பம்’ கதையின் மூலம்—வடிகால் தேட முனைபவர்களின் சிந்தனையில் சிறு சிலிர்ப்பை நான் ஏற்படுத்தியிருப்பின் அதனை எழுதிய நோக்கம் நிறைவெய்தியதாக மகிழ்ச்சியடைவேன்.

இலங்கையில் தரமான கிறுக்கதைகளைத் தெரிவி செய்யும் தமிழ்க்கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) இக்கதையைப் பாராட்டிய தாகப் பத்திரிகைச் செய்தி மூலம் அறிந்தபோது எனது மகிழ்ச்சி உறுதியடைந்தது.

இலங்கை—வடமாரட்சிப் பகுதியில் நிகழ்த்த கோரமான தாக்குதலின்போது உயிரிழந்த ஒரு பாலகியைப் பற்றிய செய்தி என் செவிக்கெட்டியது.

அதே சமயம்—கொழும்பில் நிகழ்ந்த குண்டு வெடிப்பில் சிங்கள நண்பர் ஒருவர் பலியான செய்தியையும் அறிந்தேன்.

உயிர் கஞக்கு-நிறம் இல்லை-மதம் இல்லை. இனம் இல்லை—மொழி இல்லை. இருக்கும் என்று நான் கருதினால்—நான் படைப்பாளி இல்லை.

என் தாய்த்திரு நாட்டில் ஒவ்வொரு கணமும் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டபொழுது இக் கடல்குழந்த கண்டத்துக்குள் இருந்து கையாலாகாதவன் போன்று அழுதிருக்கிறேன்.

எத்தனையோ உயிரிழுக்குப்பின்பு பேசுவதை—பேச்சு வார்த்தைகளைத் தொடருவதை ஒரு படைப்பாளியாக நின்று ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

இப்பேச்சுவார்த்தைகளை—எப்பொழுதோ ஆரம்பித்திருப்பின் அந்தப் பெறுமதியான உயிர்களை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றியிருக்க முடியும் அல்லவா?

இந்த மன உளச்சலில்தான் ‘தவிப்பு’ கதை பிறந்தது.

‘மொழி’—‘ஆண்மை’—‘புதர்க்காடுகளில்’ முதலிய கதைகளும் தவிப்பின் தொடராகப் பிறந்தன.

‘மொழி’—வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் பிரசரமாகி-வெளி வந்த பின்னர்—அவுஸ்திரேலியாவின்குயின்ஸ்லாண்ட் மாநிலத் தின் தலைநகரான பிரிஸ்பேர்ஸின் வாணெளி தமிழ் நிகழ்ச்சி களில் அக்கதை ஒவிபரப்பப்பட்டதாக அறிந்தேன்.

அத்துடன் தற்போது நான் வசிக்கும் விக்டோரியா மாநிலத்தின் தலைநகரான மெல்போர்ஸ் வாணெளியின் தமிழ் நிகழ்ச்சியில்—ஆண்மை, புதர்க்காடுகளில்... என்பன ஒவிபரப்பப்பட்டன.

படைப்பாளியாகத் தோன்றி பத்திரிகையாளனாக வார்ந்தேன். ஆயினும் என்றும் படைப்பாளியாகவே வாழ்வேன் என்ற நம்பிக்கையுடன், என் கதைகளை என் பெண் செல்வங்களாகக் கருதி வாசகர் கள் என்ற மாப்பிள்ளைகளிடம் ஒப்படைக்கிறேன். அந்த மாப்பிள்ளைகள் என் செல்வங்களைப் பகுவுமாகப் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

அதனால்—இடைத்தரகர்களைப்பற்றி எனக்குக் கவலை இல்லை.

எனது, இலக்கிய, பத்திரிகை உலக வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்த மல்லிகை’யிலும் ‘வீரகேசரி’யிலும் வெளிவந்த சிறுகதைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன.

மல்லிகை ஆசிரியர் திரு டொமினிக் ஜீவா, வீரகேசரி பிரதம ஆசிரியர் திரு. ஆ.சிவநேசச் செல்வன், வாரவெளி யீட்டின் பொறுப்பாசிரியர் திரு. பொன். இராஜகோபால், அவுஸ்திரேலியாவின் மெல்போர்ஸ் தமிழ் வாணெளி நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர் பேராசிரியர் இவியேஸர், பிரிஸ்பேர்ஸ் தமிழ் வாணெளி நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர் திரு. எஸ். வாசதேவன் ஆகியோருக்கு என் மனமாற்ற நன்றி.

என் குழந்தைகள் மூவருடனும் ஆயிரக் கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால்—இலங்கையிலிருந்து—‘டலுக்குத்தான்

பிரிவு-உணர்வுகளுக்கு அல்ல'—என கடிதங்களுக்கு மேல் கடிதங்கள் எழுதி என எழுத்துகளுக்கு ஊக்க மளித்து வரும் என துணை கமலாவுக்கும் இச்சந்தரப்பத்தில் நன்றி தெரி விக்கின்றேன்.

இந்தாலே வெளியிட முன்வந்த தமிழ் நாட்டின் பழம் பெரும் 'தமிழ்ப்புத்தகாலய' த்துக்கும் அதன் உரிமையாளர் திரு. கண. முத்தையா அவர்களுக்கும் திரு. அ. கண்ணன் அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

விக்டோரியா 3056 }
அவுஸ்திரேலியா }
11—5—1958. }

—லெ. முருகழுபதி

இந்தப் புத்தகம்

இத் தொகுப்பை வெளியிடுவதன் மூலம் ஒரு மிகச் சிறந்த சிறுகதைத் தொகுதியினை வெளியிட்டுள்ள மன நிறைவு கிடைத்துள்ளது.

முழுக்க முழுக்க யதார்த்த வெளிப்பாடாக வெளி வந்துள்ள என இச் சிறுகதைகள்.

தான், தன் குடும்பம், தன்சுற்றம், தன் நட்பு, தன் நாடு என்ற அளவில் படிப்படியாய் மனப்போக்கு விரிவடைந்து வளர்வதை இக்கதைகள் தொகுக்கப்பட்டுள்ள அமைப்புமுறை சித்தரிக்கிறது.

கொந்தவிக்கும் அரசியல் சூழலில் சிக்கித் தவிக்கும் ஒரு பகுதியினரின் தனி வாழ்க்கை, குடும்ப வாழ்க்கை எப்படி எப்படி சீர்குலைய நேர்ந்துள்ளது என்பதை வருங்காலச் சந்ததியினருக்கும் எடுத்துக் கூறும் கலையழகு நிரம்பிய யதார்த்தமான படைப்புகள் இவை.

இத்தொகுப்பில் உள்ள '‘மனப்புண்கள்’’ சிறுகதை ஒன்றுபோதும் ஆசிரியரின் கை வண்ணத்தை எடுத்துக்காட்ட, ஆம், இத்தொகுப்பின் மகுடக் கதை இது.

மிகச்சிறந்த இச் சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிடும் வாய்ப்பளித்த ஆசிரியர் திரு. லெ. முருகழுபதி அவர்கட்டு எமது நன்றி.

அ. கண்ணன்
-தமிழ்ப் புத்தகாலயம்

... வெளியீடு செய்துவரும் போதுமான முறை என்று அழைப்பது வேண்டும். சாப்பாட்டுப் பார்சலைத் தந்து நான் நூலாக்கம் செய்து வேண்டும். சாப்பாட்டுப் பார்சலைத் தந்து நான் நூலாக்கம் செய்து வேண்டும்.

சமாந்தரங்கள்

முன்பெல்லாம் தீபாவளி வந்தால் எங்கள் வீடு அமர்க்களப்படும். விழுந்து விழுந்து வேலை செய்து அம்மாவுக்குக் காலும் கையும் உளைந்து விடும்.

இந்த வருடம் அம்மாவுக்கு நல்ல ஓய்வுதான்.

மருகள் தலையில் வேலைகளைச் சுமத்தி விட்டு நிம்மதி யாக உலாவித் திரிகிறார்.

“‘முத்ததுகள் கலியாணத்தைக்கட்டி பேரனும் பேத்தியுமா தந்து என்னை கொஞ்ச வைச்சுதுகள். நீ என்னடான்னா... கலியாணமே வேணாம் வேணாம் என்று தூரத் தூர ஒடுராய். எண்டா நானும் உன் கலியாணத்தைக் கண்குளிரிப் பார்த்திட்டு, உன் பிள்ளைகளையும் கொஞ்சக் கூடாதா? அதுகளையும் பார்த்திட்டன் எண்டா அதே போதும்... அந்தச் சந்தோஷத்தோடயே காசி, ராமேஸ்வரம் என்று போயிடுவன்... என்ற ராசா... பெரியண்ணா பார்த்து வைச்சிருக்கிற அந்தப் பிள்ளையைக் கட்டேன்டா... முக்கும் முழியுமா நல்லாத்தானே இருக்கிறா... உனக்கு நல்லா பொருந்துது... அம்மன் கோயில் குருக்கள் குறிப்பும் பார்த்துச் சொல்லிட்டார்.

—அம்மாவின் தினசரி தொண் தொணப்புக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்கத் தீர்மானித்தேன்.

நான் வேலைக்குப் போகும்போது, சாப்பாட்டுப் பார்சலைத் தந்து— “எத்தனை நாளைக்குத்தான் உனக்கு
ச-2

நான் சோறு கட்டித்தந்து கொண்டிருக்கப் போறனோ... பெரியண்ணா பார்த்த இடம்...”

மாலை வீடு திரும்பியதும் அம்மாவின் அடுத்த “‘லெக்ஷர்’ மீண்டும் ஆரம்பமாகும்.

அம்மாவின் நச்சரிப்பு பொறுக்க முடியாமல் ‘சரி’ என்று தலையாட்டி பெரியண்ணா பார்த்திருந்த இடத்திலேயே சம்பந்தம் வைத்து அவள் கழுத்தில் மூன்று முடிச்சு போட்டு விட்டேன்.

அம்மன் கோயிலில்தான் கலியானம் நடந்தது.

அதுகூட அவள் வேண்டுகோளாம்.

முன்பே ‘நேர்த்தி’ வைத்திருந்தாளாம்.

‘நேர்த்தி’—என்றவுடன் எனக்கு வந்து வாய்க்கப்போவது ‘சுத்த கர்நாடக’ மாகத்தான் இருக்கும் என்று உனர்ந்து கொண்டேன்.

நேற்றுக் காலையிலேயே ‘கண்டிஷன்’ போட்டுவிட்டாள். மூன்று நான்கு நாட்களுக்கு முச்சக் காட்டக் கூடாதாம்.

“ஜப்பசி அமாவாசை...நான் உபவாசம் இருப்பன்... மீன், இறைச்சி எண்டு எதுவும் கொண்டுவரக்கூடாது”—இது அவள் ஆணை.

எனக்கு இது தலைத் தீபாவளி. அம்மாதான் போன கிழமை சொன்னா...பெரியண்ணா என்னையும் இவளையும் விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார்.

அவள் வீட்டிலிருந்தும் அழைப்பு வந்தது.

இரண்டு அழைப்புகளும் அவளால் நிராகரிக்கப்பட்டன.

“ஜப்பசியாம்... அமாவாசையாம்... உபவாசமாம்... சுத்த பயித்தியக்காரத்தனம்...”

“சுத்தி... கட்டாயம் விரதம் இருக்கத்தான் வேணுமா... அம்மா சொன்னாங்க... இது எங்கட தலைத் தீபாவளி எண்டு. பெரியண்ணாவும் கூப்பிட்டிருக்கிறார்... உன்ற

வீட்டில இருந்தும் ‘கோல்’ வந்திருக்கு... நீ என்னடான்டா... எங்கயும் போக வேணாம்... வீட்டிலேயே இருப்போம் எண்டு சொல்ற...”

“நான் சொல்றன் எண்டு கோவிக்காதீங்கோ... இந்த விரதம் எனக்காகவா... உங்களுக்கும் சேர்த்துத்தான் பிளீஸ்... டோன்ட் டிஸ்டார்ப் மை ஃபாஸ்டிங்... இந்த விஷயத்தில் நான் பிடிவாதமாய்த்தான் இருப்பேன்.”

“இதில் எல்லாம்... எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை.”

“உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை எண்டதுக்காக நானும் நம்பிக்கை இல்லாதவளா இருக்க வேணுமா? இந்த விவகாரத்தில்... நான்... நான்தான்... நீங்க நீங்கதான்...”

அக்கினியையும் அருந்ததியையும் சாட்சிக்கு அழைத்து மந்திரம் ஓதி ‘ஈருடல் ஓருயிர்’ எண்டு சொல்லி குருக்கள் எங்களை இணைச்சுவிட்டார். வந்தவனெல்லாம் வாழ்த்தி விட்டுப் போனாங்கள்... இவள் இப்ப சொல்றாள்! ‘நான் நான்தான் நீங்க நீங்கதான்’ எண்டு...

அவளது பேச்சு எனக்கு எரிச்சலுடியது.

“சுத்தி... நீ என் விருப்பத்துக்கு மாறாகப் பேசறாய்... மூன்பெல்லாம்... தீபாவளி எண்டா ஆடும், கோழியும் அறுபடும்... சொந்தக்காரர்களும், ஃபிரின்ட்ஸாமா... வீடு நிரம்பி வழியும்... இந்த வருடம் அதெல்லாம் நடக்காது போல இருக்கே... ரியலி...போரிங் நோ...”

“உங்கட பேச்சுத்தான் போரிங்கா இருக்கு... எத்தனை தடவை இப்படி பேசிட்டங்க... இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு எனக்காகப் பொறுக்கக்கூடாதா. நீங்கதான் முன்பொருமை சொல்லி இருக்கிறீங்க... மற்றவங்கட நம்பிக்கைகளையும், சுதந்திரத்தையும் மதிக்கிற பண்புள்ளவன்தான் நான்-எண்டு.”

முதலிரவின் பிற்பகுதி மயக்கத்தில் நான் பிதற்றியதை இப்பொழுது இவள் ஞாபகப்படுத்துகிறானோ? போதையில்

கிடந்த எனது ஆண்மை எவ்வளவு அசட்டுத்தனமாய்த்தான் பிதற்றியிருக்கிறது என்பதை இப்பொழுது உணருகிறேன். புது அனுபவத்தின் உற்சாகமோ... இல்லை சோர்வோ... என்னை அப்படிப் பேசவைத்திருக்கலாம்.

“மாமி இந்த வருடமும் கெளரி நோன்பு தீபாவளி சமயத் தில் வந்திட்டுது... போன வருடம் எங்கள் வீட்டில் விரதம் இருந்தன். இந்த வருடம் இங்கே இருப்பேன் என்கு கனவில் யும் நினைக்க இல்ல...” சமையலறையில் அம்மாவுடன் அவள் பேசவது எனக்கும் கேட்கிறது.

இவள் என்ன கனவைக் கண்டால்தான் எனக்கென்ன... கண்டறியாத விரதமும்... நோன்பும்... அம்மாதான் மெச்சிக் கொள்ள வேணும்... சாமியாராகப்போக வேண்டியவள்... எனக்கு மனைவியாக வந்து சேர்ந்திட்டாள்.

கையைக் காலை நீட்டி கண்டிக்கலாம் என்றால்... அவளைப் பாதுகாக்கவென்று அவளுடன் பிறந்த மாறாத புன்னகை கவசமாக இருக்கிறது. என் பலவீனமாயும் அவள் பலமாகவும் இருப்பது அவள் சிந்தும் புன்னகைதான்.

மாலையில் கோயிலுக்குப்போக என்னை அழைத்தாள்.

“உன்னுடைய வாத்தியங்களுக்குத் தாளம்போட உன் மாயிதான் சரி. என்னை விடு... நான் படம் பார்க்கப் போறேன்... படம் பார்ப்பதென்றால் என்னோடு வா... குட்ஷோ... இன்றைக்கு லாஸ்ட் டே... வாரியா...”

“ஜைய்ய...”— இது அவள்.

“என்ன... ஜ... ய... ய... ய...”— நான் கோபத்துடன் இழுத்தேன்.

“என்பா கோவிக்கிறீங்க... நீங்களும் வருங்க என்கு தான் நம்பிக் கொண்டிருந்தேன்.”

“நீதான் விதம் விதமாய் நம்புவியே... தெரியாமல் நான் கேட்கிறேன்... இன்றைக்கு உனக்கு என்ன நடந்தது...?”—

அவள் தோள்களைப் பிடித்து ஒரு உலுக்கு உலுக்கிக் கேட்டேன். இப்படி நான் கேட்டவுடன் அவள் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு குளுங்கிக் குளுங்கிச் சிரித்தாள்.

அவளது சிரிப்பு எனக்கு மேலும் ஏரிச்சலுட்டியது.

என் வயிற்றெரிச்சல் என் முகத்தில் படிவதை அவள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

தன் சிரிப்பை அடக்கிச் சொன்னாள், “‘விடிய விடிய இராமாயணம்... விடிஞ்சா... இராமன் சீதைக்கு என்ன முறை என்கு ஒரு அசடு கேட்டானாம்...’”

“அப்போ... நான் அசடா...?”

இவள் சொல்லாமல் சொல்கிறாளோ...?

அவளே தொடர்ந்தாள், “‘இன்றைக்கு கெளரி நோன்பு. அதாவது இந்த நோன்பு பெண்களுக்கு... சின்ன வயதிலி ருந்தே இந்த நோன்பு இருக்கிறேன். இவ்வளவு காலமும் நான் விரதம் இருந்ததுக்கு இப்ப பலன் பெற்றேன். இந்த வருடம் அந்தப் பலனை முழுமையா அனுபவிக்கிறேன்.’”

“என்ன பலன்... நீ... என்ன சொல்றா...?”

“அது... நீங்கதான்...” என்று சொல்லி விட்டு, என்னைத் திரும்பியும் பார்க்காமல் கோயிலுக்குப் புறப் பட்டாள். அவள் செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.

* * *

அவள் எனக்காகக் காத்திருப்பாள் என்று நான் நினைக்க வில்லை. கணவன் வரும்வரை காத்திருந்து சாப்பிடும் வழக்கத்தைப் பழக்கமாக்கிக் கொள்ளும் மனைவிகளைக் காண்பது அரிதாகிவரும் இக்கால கட்டடத்தில் என் மனை வியைப் பற்றி எனக்குப் பெருமையாய் இருக்கிறது. படம் முடிந்து திரும்ப இரவு ஒன்பத்தரை மனியும் கடந்து விட்டது. வழியில் சில அரட்டை’களின் தரிசனங்கள் பல நிமிடங்களை விழுங்கி விட்டது.

சாப்பாடு எனக்கு மட்டும்தான்.

வெறும் பால் மட்டும்தான் அவள் ஆகாரம்.

தீபாவளிக்கென்று தயாரிக்கப்பட்ட பலகார பட்சணங்கள் விதம் விதமாயிருந்தன. அதில் எதையாவது வாயில் வைத்து ருசி பார்த்திருப்பாளா? விரதம் என்ற பெயரில் வெறும் பாலை மட்டும் அருந்திவிட்டு ‘சிவனே’—என்று இருக்கிறானோ... காலை, பகல் இரண்டு வேளையும் பட்டினி. இரவு பால் மட்டும். ஏற்கனவே ஆள் ஒலி. இந்த இலட்சணத்தில் விரதங்களுக்குக் குறைவே இல்லை.

நான் கட்டிலில் ஏறிப் படுத்து விட்டேன்.

சமயலறை, முன் ஹோல், பின் அறைக் கதவுகளை யெல்லாம் அடைத்து விட்டு வந்த அவள் ‘நெட் பல்ப் சவிட்’ சைத் தட்டி விட்டுக் கீழே நிலத்தில் பாய் விரித்துப் படுத்து விட்டாள்.

அவளின் செயல் எனக்கு வியப்பாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் அவள் பக்கமிருந்து ‘கொட்டாவி’-வந்தது.

கையை ஊன்றி எழுந்து அவளைப் பார்த்தேன்.

ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அவள் சங்கமித்திருக்க வேண்டும்.

காலையில் வீடு முழுவதும் கழுவினாள்; பகல் சமையலறை அவளுக்காகக் காத்திருந்தது; மாலையில் கோயிலுக்கு விழையம்; பாவம் அசதியில் புரண்டு விட்டாள். தூங்கட்டும்...நான் திரும்பிப் படுக்கிறேன்.

பகலில் நன்றாகத் தூங்கி எழுந்த எனக்கு இரவில் தூக்கம் வர பின்வாங்குகிறது.

இவளை நினைத்தால் வியப்பாக இருக்கிறது.

என்னை ஒரு அசடு என நினைத்திருக்கிறாள்.

இவள்தான் பெரிய அசடு.

படு பிற்போக்குவாதி எனக்கு மனைவியாக வந்திருப்பதை நினைத்து சிரிப்பதா...அழுவதா...? மீண்டும் மறுபுறம் திரும்பி அவளைப் பார்க்கிறேன்.

□ முருக பூபதி

கொழுந்துப் பச்சை நிறக் கோரைப்பாயில் அவள் சலன மின்றி உறங்குகிறாள். குழந்தையின் கள்ளமற்ற செழுமையான முகம். நீண்டு கிடக்கும் அவளின் இடக்கரத்தில் ரவிக்கையின் கைவிளிம்பின் கீழே தெரியும்...அது...ஓ...புது நூல்...பழையதைக் கொடுத்துவிட்டுப் புதியதை வாங்கிக் கட்டிமிருக்கிறாள். பல வர்ணங்கள் கொண்ட இருபத்தி யொரு முடிச்சு இருக்குமாம். என்றோ ஒரு நாள் அவள் தான் சொன்னாள்.

அவளுடன் கோயிலுக்குப் போயிருக்கலாம்...கண்டறி யாத படம்...படத்தை இன்று தவறவிட்டிருந்தாலும் பின்பு எப்போது பார்க்கமுடியும்...இறுதி நாளாகையால்...நல்ல வேளை...இன்று பார்க்க முடிந்தது. அவளையும் அழைத்துச் சென்றிருக்கலாம்.....

என் மனம் ஊசலாடுகிறது.

நான் இன்று பார்த்த படத்தின் நாயகியும்...இவளைப் போல்தான் இருக்கிறானோ—குணம் வேறுதான்...தோற்றத் தில்...அதே இதழ்கள்...அருமையான படப்பிடிப்பு...நடிப்பு இல்லை...ரியல்...உண்மை...பச்சைக்கம்பளம் போல் இருந்த அப் பசம் புல்தரையில் அவள் படுத்திருந்த கோலம்... நாயகன் குதிரையிலிருந்து பாய்ந்து இறங்கி அவள் அருகே வருகிறான். அவள் முகம்...குழல்...வெள்ளைக்காரன் வெள்ளைக்காரன் தான்...எவ்வளவு தத்ருபமாகப் படம் எடுக்கிறான்!

அங்கே புல்தரை.

இங்கேயோ பச்சைக் கோரைப்பாய்...

பொறுமை என்பது என்னைப்பொறுத்தவரை நீடிப்பதில்லை. கட்டிலில் இருந்து இறங்கி...அந்தக் கதாநாயக னும் இப்படித்தான் இறங்கினானா?

அவள் அருகே சரிந்து சாய்கிறேன்.

அவள் விடும் முச்சு என் நெஞ்சை ஊடுருவிப்பாய்கிறதே. அவளது கூந்தலைக் கோதிவிடுகிறேன். சாம்பிராணிப்

புகையின் நெடி. இதுதான் அவளாது கூந்தலின் இயற்கை மணமேர்.

திரையில் பார்த்த படமே கிந்தனையில் நிறைந்து உடலுள் பரவி...என் வாய் உலர்ந்து விட்டது.

அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள்.

கண்ணெனக் கசக்கிக் கொண்டு...சலிப்புடன் என்னெப் பார்த்தாள்... பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது...

“நீங்க...சுத்த மோசம்...”

“மோசத்திலும் சுத்தமா...?”

எனது ‘ஜோக்கை’ அவள் ரசிக்கவில்லை.

பாயையும் தலையணையையும் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு அம்மா படுத்திருக்கும் அறையை நோக்கிப் போனாள். மீண்டும் திரும்பிவந்து... “இன்டைக்கு...விரதம் எண்டு தெரியாதா...? எல்லாத்துக்கும் இன்னும் ஒரு நாள் பொறுக்க வேண்டும்.”— ‘பாரா’-எனக் கதவை இழுத்து முடிவிட்டு அவள் போய் விட்டாள்.

குதிரை...இல்லை...இல்லை...கட்டில் என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கி றது.

தூரத்தே ‘பவர்செட்’ ரயிலின் கூவல் சன்னமாகக் கேட்கி நிறுத்து.

எங்கள் ஊருக்குக் கொழும்பிலிருந்து வரும் கடைசி ரயில். அது நாளை காலை மீண்டும் கொழும்பை நோக்கிப் பறப்படும்.

ஆம்; அது சீராகப் போகும்...

தண்டவாளங்கள் இனையாமல் இருப்பதனால் தானே அது சீராக ஓடுகிறது...இல்லையேல்.....

நான் எழுந்து கட்டிலில் ஏறிப் படுக்கிறேன்.

குடியே வாய்க் காலை நீங்கள் கரிச்சி வாய்ப்பும்
நீங்கள் கரிச்சி... என்றாலோத்து... கீழ்
நீங்களே வைக்கவேண்டும்கூடிருக்கும் இ
பீரவையும் செய்திவிட்டுக் கொண்டிருக்கிற
ஏதுமினும் கொடுக்காது என்று வேகம்

வேகம்

அவன் வேலைக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

சமையல் இன்னும் முடியவில்லை.

“நேரத்தோடு எழும்புன்னு சொன்னா...ஹாம்... அதெங்க...இயுத்தியுத்துக் கொண்டிரு...” தலை வாரிய படி அவன் முனுமுனுத்தான்.

“நேரங்காலத்தோடு வீட்டுக்கு வந்தா...நேரத்தோடு படுக்கலாம்...வாரது அர்த்த ராத்திரியில்...கோழி பிடிக்கப் போற கள்ளன் மாதிரி...கதவு தட்டுகிற சத்தத்தில் பின்னையும் எழும்பிடுது. பிறகென்ன...நீங்க பாட்டுக்கு சாப்பிட்டுட்டு சிவனே என்னு தூங்கிடுவிங்க...எழும்பின பிள்ளை பிறகு படுக்கவேணுமே...விடிய...விடிய சிவராத்திரிதான்.”—அவள் அலுத்துக் கொண்டாள்.

“சும்மா புறுபுறுக்காத...இதுக்குத்தான் அப்பவே சொன்னேன்... உங்கம்மாவேட போய் இரு...என்னி.”

குசை மாட்டிக் கொண்டு, குழந்தையைக் கொஞ்சிவிட்டு, “நான் வாரன்...”—அவன்முடிக்கு முன்... “சோத்தைக் கட்டிட்டன; கொண்டு போங்க...”—என்று அவள் எழுந்தாள்.

அவன் தந்த பார்சலை பேக்கில் வைக்கும் போது அவனது அவசரத்திற்கு ஈடுகொடுக்குமாப் போல் அவன் தேநிரை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

பொறுமை இழந்த அவன் அதைப் பறித்து அருந்தி னான்.

“சுடும்...கொண்டாங்க...ஆத்தித் தாரன்.”

“நீ ஆத்திரதுக்குள்ள எட்டு மனி பஸ் போய்விடும்.”

கேட்டருகில் சென்றதும், “மினிட்ஸ் புக்... மேசையில் இருக்கு...ராஜன் வந்தா குடு...நான் வர எட்டு மனியாகும் எண்டு சொல் கூட்டத்தை நடத்தட்டாம் எண்டும் சொல்...”

அவன் சொன்னதற் கெல்லாம் அவன் தலையசைத்தாள். இன்னும் ஏதோவெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டு அவன் புறப்பட்டான்.

அவனுக்குப் புரிந்தது சிலதுதான்.

சைக்கிளில் மாட்டியிருந்த பேக் முன்னும் பின்னுமாக ஒரே வெய்த்தில் ஆடியது.

சந்தியில் திரும்புகையில் மன்றத்தின் துணைத் தலைவர் அவனைக் கண்டு விட்டார்.

“தம்பி...”—ஒரு கைதட்டல்.

அவன் பிரேக் போட்டான். ‘மற்ற ரோட்டால் போயிருக்கலாம்’—மனம் சின்தது.

அவர் அருகில் வந்தார்.

“இன்றைக்கு எப்படியும் டிசைட் பண்ணிப் போட வேணும்...மினிஸ்டர்ஸ் வாரதெண்டு புரோமிஸ் பண்ணிப் போட்டினம்... டேட்டை பிக்ஸ்பண்ணி அவையஞ்சுக் கு அறிவிச்சுப் போட்டு...கெதியா இன்விடேஷன்களை அச்சிடக்கக் கொடுக்க வேணும்...”— அவர் வேகமாகச் சொன்னார்.

இவனும் வேகமாகத் தலையாட்டினான்.

சைக்கிளை விட்டு இறங்க அவனுக்கு மனமில்லை.

இறங்கினால் கதை நீடிக்கும் என்று தெரியும்.

ஓ முருக பூதி

“சரி...நான் வாரன்...ஓஃபிசிக்கு லெட்டாகிட்டுது...” சீட்டில் அமர்ந்தவன் ‘பெடலை’ உதைத்து மிதித்தான். “இரவைக்கு மீட் பண்ணுறன்”—சொல்லிக் கொண்டே வேகமாக மிதித்தான்.

சைக்கிள் விடும் வீட்டின் கதவு திறந்தே இருந்தது. இவன் வரும் நேரம் வீட்டுக்காரர்களுக்குத் தெரியும். விறந்தையில் கைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு சாவியை ‘‘மீட்டர் பொக்லி’’ன மேல் வைத்துவிட்டு பஸ் நிலையத்தை நோக்கி வேகமாக நடந்தான்.

“ஒரு மனுஷன் செய்தா...ஒரு வேலையைச் செய்ய வேணும்...உத்தியோகம்...குடும்பம்... இனம்... சனம்... ஊர் வேலை...எதிலயாவது குறை கேட்காமல் இருக்கிறீங்களா... உருப்படியாக எதையாவது செய்யப் பாருங்க...”

“நீங்களெல்லாம் கல்யாணம் செய்திருக்கக் கூடாது... உங்களுக்கெல்லாம் ஏன் பெண்டாட்டி... ஏன் பிள்ளை...?”

ஆடு...தழை கடிச்ச மாதிரி எதையும் முழுமையாக செய்து முடிக்கிறது இல்லை... எழுதுறத... விட்டு முன்று வருஷம் இருக்குமா...? ஸ்கல், மன்றம், சிரமதானம் இதில் யெல்லாம் என்னத்தைச் சாதிச்சிட்டங்க...

“பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் எழுதுறதையே விட்டிட்டான்... எண்டு அவர் சொன்னபோது... அவரோடு நான் வாதிட்டன்... பெண்டாட்டி ஓன்று இருக்கிற நினைப்பே அவருக்கில்லாதபோது, பெண்டாட்டியைக் கண்டதால்தான் எழுதுறத விட்டுட்டார் எண்டு எப்படிச் சொல்றது?”

“அவரக் கண்டால்... முதல்ல... இந்த ஊர் வேலை யெல்லாத்தையும் மூட்டை கட்டி வைக்கச் சொல்லுங்க... இங்க... உள்ளவங்க... அவர் தலையில் மிளகாய் அரைக் கிறாங்க... அது அவருக்குத் தெரியுதில்லை... காலை வேலைக்குப் போனா... நடுராத்திரிதான் வீடு திரும்புறார். பஸ்ஸால் இறங்கினா... நேரே வீட்டுக்கா வாரார்... வழியில் எத்தனையோ சந்திப்புகள் சோலிகள்... ஒவ்வொருத்தனா

கண்டு...பேசி திட்டம் போட்டுட்டு...வீடு வந்து சேர இரவு பதினொன்று பன்னிரண்டாகிடுது...சாப்பிடுவார்...படுப்பார். பிறகு காலையில் எழும்பி ஓடுவார். அடிக்கடி லீவு போடு வார்...டியுட்டிகளை மாத்துவார்...அதெல்லாம் பெண்டாட்டி பிள்ளை மேல் உள்ள பாசத்தினால் எண்டு நினைக்காதீங்க... அதற்கெல்லாம் ஏதாவது காரணம் இருக்கும்.”

முதல் நாளிரவில்... இல்லை நள்ளிரவில்... மனைவி சொன்னவைகளை அவன் அசை போட்டுக் கொண்டு நடந்தான். பல மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்து தன்னைத் தேடி வந்த எழுத்தாள் நண்பரிடம் இவள் நிறையத்தான் அளந்திருக்கிறாள்.

அந்த ஆள் ஏதாவது சொல்லியிருக்கும்... எல்லாம் என்மீதுள்ள அன்பினால்தான்...இவனும் பதிலுக்கு அளந்து கொட்டியிருக்கிறாள்.

அவன் மனம் இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டது.

‘ஒரு இலக்கியத்தைப் படிக்கையில், எழுதுகையில்... எழுத்தாளனைச் சந்திப்பதில்...இருக்கும் ஆத்ம திருப்தி... வேறு எதிலும் இல்லைத்தான்...’

அம்மன் கோயில் சந்தி...பஸார் வீதி...பாலம் பிரதான வீதி...அவற்றையெல்லாம் கடந்து தலையைக் குனிந்தபடி அவன் வேகமாக நடந்தான்.

நிமிந்து பார்த்து நடந்தால்...யாரையாவது காண நேரிடும்...காணநேர்ந்தால் கதைக்க வேண்டி வரும்... ஏதாவது அலுவலுக்காகத் தன்னை நிறுத்தி பேசத் தொடங்கி விடுவார்கள். கொழும்பில் செய்துகொண்டு வருவதற்கு ஏதாவது ஒரு அலுவலைத் தலையில் ஏற்றி விடுவார்கள். இத்தகைய நியாயமான பயம் அவனுக்கு என்றைக்கும் இருந்தது.

கொழும்பில், சகல அலுவலகங்களும் ஸ்தாபனங்களும் ஏதோ இவன் வேலை செய்யும் இடத்திற்கு அருகில்

ஓ முருக பூதி

தான் இருக்கிறது...என்ற நினைப்பில் அவ்லுரில் கிலர் இருப்பதனால்தான் அவனுக்கு அந்தப் “பயம்” வருவதுண்டு.

நிலைத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட பஸ்ஸை நோக்கி ஓடிப் பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டான். அதில் அவனுக்கு நல்ல பயிற்சி இருந்தது.

எப்போதாவது...குடும்பத்தோடு புறப்பட்டால் இதே வேகம் அவனையறியாமல் வந்துவிடும். அப்பொழுது மனைவி தோளில் தட்டிச் சொல்வாள். “என்னோடு வாறிங்க எண்ட நினைப்பு இருக்கட்டும்...மெதுவா போங்கா...”

அதற்கு அவன் பதில் அட்டகாசமான சிரிப்பாக இருக்கும்.

ஒரு கை பேக்கையும், மறுகை மேலே நீண்டிருக்கும் அலுமினியக் குழாயையும் பற்றியிருந்தன. கண்களை மூடிய படி கற்பனை உலகில் சஞ்சிக்கத் தொடங்கினான். எத்தனையோ கதைகளுக்கான கருக்கள் அவன் உள்ளத்தில் உருவாகிக் கொண்டிருந்தன. சிறுகதையாக எழுதக்கூடிய வையும் நாவலாக நீட்டக் கூடியவையும் பல்வேறு உருவங்களில் பிறந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு பெருமுச்சம் பிறந்தது...

எழுதுவதற்கு எத்தனையோ இருந்தும், அதற்கான நேரம் கிடைக்காத விதத்தில் ஊர்வேலைகள் அவன் மனதை அழுத்தியபோது...அவன் கவலையடைந்தான்.

சில பொதுக்கடமைகளுக்கு அவன் தன்னை அர்ப்பணிக்கும்பொது இதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு உருப்படியாக எதையாவது எழுதினால்...என்ற எண்ணம் தலைதூக்கும்...

பின்தங்கிய பிரதேசத்தில் தன்னைப் போன்றவர்கள் நிரந்தரமாக வாழ நேரிட்டால்...அங்கு புரையோடிப் போயிருக்கும் குறைகளைக் களைந்தெறிவதற்குத் தீவிரமாக இறங்கினால்... பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்கத் தான் வேண்டும்.

யாருக்கோ சவால் விடும் வகையில் ஊர் பொது வேலை களில் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டவன் அதிலிருந்து மீணுவதற்கு வழிதெரியாமல் விழித்தான்.

திருமணத்தின் பின்பு பெட்டிப் பாம்பாய் அடங்கிவிடுவான் என்று உறவினர்கள் சொன்னபோது அம்மா மட்டுமா மகிழ்ச்சியடைந்தான். மனுஷி வந்த பின்பு உத்தியோகம், வீடு, குடும்பம் என்றிருப்பான் என்று நம்பிய உடன் பிறப்புகள்...

‘இவர்கள் நம்புவதுபோல் நான் நடந்தால் எனது நம்பிக்கைகள் என்னாவது...’ என்று அவன் தொடர்ந்து வேகமாகவே இயங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

கொழும்பின் எல்லை வந்ததும் அவனையறியாமலே கண்கள் விழித்துக்கொள்ளும். பழக்கத்தால் வந்த வழக்கம். அதுவே நீடித்து நிரந்தரமானதுபோல்...இன்னும் சில இயல்புகள் அவனுள் குடியிருந்தன.

பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி குறுக்குப் பாதையில் அலுவலகத் திற்குச் செல்லும்போது, ‘‘வேலை விட்டவுடன், நேரே வீட்டுக்கு போயிருக்கலாம்... அவனுகளோட யினக்கெட்ட நேரத்துக்கு...வீட்ட போய் அந்த நண்பனுடன் கொஞ்ச நேரம் கதைத்திருக்கலாம்...’’— தன்னையே ... சின்னது கொண்டான்.

பொதுவாழ்வின் நிர்ப்பந்தங்கள் ஆத்மாவிற்குத் திருப்தி தாராதபோது—அதனால் பிறந்த ஏக்கம் தவிப்பாகத் தவழ்ந்து வருகையில் எங்காவது ஓடிவிடலாமா? என்ற நினைப்பு முகிழ்ந்தது...சீ...பதவிகளை இராஜீனாமா செய்திட்டு பதவிகள் தந்த அனுபவங்களை இலக்கியமாக்கினால்—நாலு கதைகளாவது உருப்படியாகப் பிறக்கும்...

நெஞ்சை நிமிர்த்தி நடையின் வேகத்தைக் கூட்டி னான்.

* * *

‘வீடு பார்க்கவில்லையா...யார் யாருக்கெல்லாமோ வீடு தேடிக் கொடுத்தீங்க, உங்களுக்கென்று ஒரு வீட்டைப்

பார்க்க முடியுதில்லை...மன்ற மண்டபத்தில் போலியோ தடுப்பு மருந்து கொடுக்கும் வேலை போன கிழமையே முடிஞ்சிட்டுது தானே? நாளைக்காவது...டியூட்டியை மாத்தி போட்டு...வீடு பாருங்க...எது எதற்கெல்லாமோ டியூட்டி மாத்த முடியுமெண்டால்...வீடு பார்ப்பதற்கு மட்டும் முடியா தாக்கும்?...வீட்டுக்கார மனுஷி காலையில் வந்திட்டுப் போறா...எங்களை எழுப்பிட்டு...ரேரில்லுகளுக்குக் கொடுக்கப் போறாங்களாம்...’’

மனைவி சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை எரிச்சலுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் அவன்.

‘‘வேலையால்...கணைச்சுப்போய் வாரவனை வரவேற்கும் இலட்சணமா இது...’’ தான் பேசாமல் இருந்தால் அவளது பல்லவி தொடரலாம் என்பதனால் அவன் அனுபல்லவி பாடினான்.

‘‘வீடு பார்த்திருக்கிறேன். அடுத்தமாதம் கிடைக்கும்.’’—சொல்லிவிட்டு முகம் கழுவப் பின்பக்கம் சென்றான். அவன் டவலையும் சோப்பையும் எடுத்துக் கொண்டு பின் தொடர்ந்தாள்.

திரும்பி வந்து, குழந்தை அருகில் அமர்ந்து அதன் உச்சியில் முகம் பதித்து முகர்ந்தான்.

‘‘பார்த்திருக்கிற வீடு நல்லதா? எட்வான்ஸாக்கு என்ன செய்யப்போறீங்க?’’

‘‘ஓஃபீஸ்ல்...லோன் எடுக்க வேணும்.’’

‘‘முன்பு எடுத்த லோன் கட்டி முடிஞ்சதா?’’

அவளின் அந்தக் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்ல வில்லை. குழந்தையின் கழுத்தில் மின்னிய தங்கச் சங்கிலி யையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அவனுக்கு உணவு பரிமாறினாள்.

‘‘கூட்டத்துக்கு அறிவிச்சா வரமாட்டான்கள்... பிறகு... அது... இது எண்டு... வெளியில் இருந்து பேசவான்கள்...’’

என்னமோ மன்றத்தை திசை திருப்பப் பார்க்கிறேனாம்... வயது குறைந்தோர் ஆண்டில் உருப்படியாக ஒரு காரியம் பார்க்கலாம் என்டு பார்த்தால்... அதற்கும் விட மாட்டான்கள் போல கிடக்கு.''

“எனாம்...?”

“சமயத்தின் பேரில் இருக்கிற மன்றத்தைப் பொது நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்தினால் பலரும் உட்புகுந்து விடுவாங்களாம்... பிறகு ஆசாரம் கெட்டுப் போகுமாம்... காலம் காலமாகக் கட்டிக்காத்த கௌரவம் போய் விடுமாம்.” உணர்ச்சி வசப்பட்டவனாக... வேகமாகச் சாப்பிட்டான்.

பல்லிகுக்கில் சிறு கல் உரசிக் கொண்டது.

“கல்லைத் துப்புங்க...”

“வடிவா அரிசியைக் கண்ணிருந்தா... இந்த வம்பில்லைத்தானே...”

“கல் இல்லாத அரிசி எங்கே இருக்கு?”

“அதற்காகக் கல்லைத் தின்ன வேணுமா?”

“அதுக்குச் சொல்ல இல்லை...”

“நீ... எதுக்குச் சொல்கிறாய் என்டு எனக்குப் புரியுது...இனிமேல் நான் எழுதப் போறன்.” அவன் எடுத்துக் கொடுத்த செம்புத் தண்ணீரில் கையை அலம்பிவிட்டு எழுந்தவன் மீண்டும் வந்து குழந்தைக்கு அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

குழந்தை நித்திரையில் சிரித்தது.

அவன் குழந்தையை உற்றுப் பார்த்து முறுவலித்தான்.

“பிள்ளையை அப்படிப் பார்க்காதீங்க... தூங்கும் பிள்ளையை அப்படிப் பார்க்கக் கூடாது என்டு சொல்லு வாங்க...”

ஓ முருக பூதி

குழந்தையைப் பார்க்கும் போது அவனது மனச்சுமைகள் படிப்படியாகக் குறைந்து வருவது போன்ற உணர்வு அவனுக்கு.

அந்தப் பாயின் மறு முனையில் இருந்த அவன், “ஓடி ஓடித் திரியிறீங்க... ஒரு காலத்தில் நீங்களும் இப்படி பூப் போன்ற பாதங்களுடன்தான் இருந்திருப்பீங்க இல்லையா...” என்றான்.

“நான் மட்டுமா... நீயும்தான்...”

குழந்தையின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவன் திடீரென என்ன நினைத்தானோ.....

எழுந்து வந்து அவன் மடியில் தலை வைத்துப் படுத்தான்.

அவன் மலர்ந்த முகத்துடன் அவனது தலைமயிர்களைக் கொதிவிட்டான்.

—மல்லிகை 1981

அந்தியமற்ற உறவுகள்

‘மெட்டில்டா...’

நினைவுக்குக் கொண்டு வர எடுத்த சிரமம்...பெயர் மறந்து உருவம் மட்டும் மனதில் நிலைத்து விடுவதால் ஏற்பட்டுவிடும் தவிப்பு.

‘அப்பாடா...இப்பொழுதாவது ஞாபகத்துக்கு வந்ததே. இல்லையென்றால் அவளிடமே போய் நின்று ஞாபகம் இருக்கிறதா என்று கேட்டு, பெயரை மறந்து விட்டேன் என்று சொல்லி அவமானப்பட்டு அசடு வழிய நிற்க வேண்டிய வந்திருக்கும்.

கால ஒட்டம் சிலசமயம் பெயரை மறக்க வைக்கிறது அல்லது உருவத்தை...

மெட்டில்டா...

இவள் எங்கே? இங்கிருக்கிறாள்? மெயின் ரோட்டில் புதிதாகக் கல் பதித்து, தார்போடும் வேலை நடப்பதால் அந்தக் குறுக்குப் பாதையால் வர நேர்ந்தது. அதனால் தானே அவளைக் காணமுடிந்தது. நெடுஞ்சாலைகள் திணைக்களத்துக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும். சைக்கிளை நிறுத்திக் கைதைத்திருக்கலாம்.

அவனுக்கு அதிர்ச்சி; அவள் காணவில்லை; காரியத்தில் முழ்கியிருந்தாள்.

எட்டு மணியானதும் முனிசிப்பல் நீர் விதியோகத்தை நிறுத்திக் கொள்ளும். மீண்டும் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குத்

ஒரு முயற்சி

தான். அவள் துணிக் குவியலுக்குள் தண்ணீரும் சோப்புமாக நின்ற காட்சி மீண்டும் மீண்டும் வந்து தொல்லைப் படுத்துகிறது...

கந்தோர் பியோன் கொண்டுவந்து வைத்த மயும் ஆறிப் போய்விட்டது.

ஆசனத்தில் வந்தமர்ந்து வேலையை ஆரம்பிக்கு முன்னர் பழக்க தோசத்தில் எடுத்துப் பார்க்கும் அன்றைய தினசரியில் குடான செய்திகள் எத்தனை இருந்துமென்ன, மெட்டில்டாவே சிந்தனையைச் செய்திக்குள் ஊடுருவ விடாமல் தடித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘எ ஆறிப்போய்க்கிடக்கு...குடிக்க இல்லியா?’

பியோன் மீண்டும் வந்து கேட்டபோதுதான் ஒர்களாவே வந்துவிட்டதைக் கண்டான் அவன்.

‘மல்லித் தண்ணீர் குடிச்சிட்டு வந்தன். தடிமன் பிடிச் சிருக்கு...அதை ஊத்திப்போட்டு கழுவிவை.’ பொய்யொன்று சொல்லிவிட்டதில் அவனுக்குத் திருப்தி.

பியோன் தன் அலுவல்களைக் கவனிக்கப் போய் விட்டான்.

‘நாளைக்கும் அந்தக் குறுக்குப் பாதையால் தான் வரவேண்டும். கொஞ்சம் முந்தியே விட்டைவிட்டு வெளிக் கிட வேண்டும். அப்பதான் அவளைக்கண்டு கடைக்கலாம். அவள் நிற்பாளா? நிற்காவிட்டால் என்ன? நாளை அல்லது மறுநாள்...அதுவுமில்லையென்றால்.. அடுத்த நாள்...’

அன்று அவனோடு கடைக்க எத்தனை நாள் காத்திருந்திருப்பேன். காத்திருத்தல்... அதன் கொடுமை... ஓ... மெட்டில்டா...

அவளின் வீடு நிச்சயம் அந்தத் தெருவோர் ‘பைப்’புக்குக் கிட்டத்தான் இருக்க வேண்டும்.

நாளையும்...

இன்றைய பொழுது கரைவதற்கு என் இத்தனை தாமதம்...?

கைக்கடிகாரமும் சவர்க்கடிகாரமும் கடமை நேரத்தில் கண்களின் தரிசனத்திற்குப் பலமுறை கிட்டியிருக்கும்.

மெட்டில்டாவை மீண்டும் சந்திப்பதால் என்ன நன்மை? உறவைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவா? அது தகுமா? அவள் உருவத்தைப் பார்த்தால் குறைந்தது இரண்டு பிள்ளைகளுக்காவது தாயாகி இருப்பாள். புருஷன் என்ன தொழில் செய்வான்? என்னைப் போல் லோங்ஸாம் சேர்ட்டும், சப்பாத் தும் அணிந்து இப்படி ஒரு அஹுவலகத்தில் பைல்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருக்க மாட்டான் என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

அப்போ.....

“கடவின் அக்கர போனோரே...” மெட்டில்டாவிடம் முதல் அடிகளை மட்டும் ராகத்தோடு பாடி அடுத்த வரி தெரியாமல்; கட்டாயம் பாருங்க...டியுஷ்னுக்கு போறதெண்டு சொல்லிவிட்டு கூட்டாவிமாரோடு ‘மெட்னி ஷோ’ பார்த்திட்டு வந்தான்.

பாவைகள் வேறாயினும்—வாழ்க்கை வேறல்ல அவர்களுக்கு என்ற என்னத்தில் அன்று சொல்லும் அளவுக்கு சிந்தனை வளராவிட்டாலும் இப்போது அந்த ‘என்னம்’ சிரிதான்.

சந்திப்பு அறுந்து எத்தனை வருடம் இருக்கும். திரைப் படம் வந்த வருடமே நினைவில் இல்லையே...

மேல் படிப்பு பிறந்த ஊரில் இல்லாது போனதால் ஊர் விட்டு ஊர் சென்று—வீடுகள் பல மாறி—காலந்தான் வேக ஓடியிருக்கிறது. நினைவுகள் நெஞ்சத்தில் நீக்கமற நிறைந்து நீடித்து...

ஸ்கூல் விட்டு வரும்போது, டொபிகளை அவள் கையில் திணித்து; விடை பெறுகையில், “உறையைச் சாப்பிட வேண்டாம்...உள்ள இருக்கிறதைச் சாப்பிடுங்க...”

□ முருக பூபதி

மறுநாள் அவளின் பதிலடி—கைநிறைய ‘செறி’ பழங்களைத் தந்து ‘நெட்டிகளைச் சாப்பிடவேண்டாம்; பழத்தை மட்டும் சாப்பிடுங்கோ...’

“என்னப்பா இன்றைக்கும் இந்த ரோட்டாவ போறிங்க...”

“மெயின் ரோட்டில் சைக்கிள்ள போக ஏலாமல் கிடக்கு...தார் போடுறாங்கள்... எலக்ஷன் வரப்போகு தாக்கும்...ரோட்ல்... புளக்...இதால் போனால் கெதியா போகலாம்...” மனைவிக்குப் பதில் சொல்லவும் சாமர்த்தியம் இருக்கவேண்டும்.

முத்தவள்—“அப்பா...டாட்டா...”

“டாட்டா குஞ்சு.. தங்கச்சி பாப்பாவை அடிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேணும்...பிள்ளைக்கு வரும்போது சொக்கலேட் கொண்டு வாரன்.”

பெடலை வேகமாக உந்தி மிதித்து குறுக்குப் பாதையால் திரும்பி வரும்போது, “அதிர்ஷ்ட தேவதை என் பக்கம்தான்”

குறுக்கே ஓடிய பன்றிக்குட்டியும் ஒரு சாட்டாகிவிட்டது ‘பிரேக்’ போடுவதற்கு.

“மெட்டில்டா...”

ஒரு துள்ளல்...சைக்கிளை ஓரமாக்கி பாரில் சாய்ந்து “என்ன தெரியுதா...?”

“நீங்க...ஓ...ஓ...இங்கயா... இப்ப... என்ற சோமல மாதாவே...அடையாளமே தெரிய இல்ல...”

அவன் தலையாட்டினான்.

அவள் அதிர்ச்சி நெளியச் சிரித்தாள்.

“அடையாளம் தெரியாமல் மாறிட்டங்க.”

நிச்சயம் உருவத்தைத்தான் சொல்கிறாள். மனத்தை அல்ல...இரட்டை அர்த்தத்தில் பேசத் தெரியாத அப்பாவி அவள்...நான்தான் பாவி.

“வீடு கிட்டவா இருக்கு?”

“இந்த முடுக்கால போனா... தொங்கல்ல வார சூச்சில்.. உங்கட வீடு...?”—அவள் கேட்டாள்.

“பெரோ... பிளேஸ்... மையப் பிட்டணிக்கு பின்பக்க ரோட்டால் போய்த் திரும்ப வேணும்.”—முன்னைய நினைவுத் தடங்கள் நெஞ்சில் குறுக்கு நெடுக்காக ஒட சலனம் எதையும் காட்டாமலே கதைத்தான்.

“எப்படி என்னைக் கண்ணங்க...”

“நேற்றைக்கும் இந்த ரோட்டால்தான் போனன்... உங்களைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் போனன்... முதல்ல ஒரு சந்தேகம்... நீங்க மெட்டில்டா தானா என்று. உங்கட மேல் உதட்டு மச்சம் நீங்கதான் என்று காட்டிக் கொடுத் திட்டுது...”

“என்ற சோம்லோ...” கையிலிருந்த சோப்பை நழுவ விட்டு கைதட்டிச் சிரித்தாள்.

“ஒவ்வொரு நாளும் காலையில் முதல் வேலை இது தானாக்கும்”—என்று அவள் கேட்டான்.

“என்ற கடைக்குடி முன்னு வயசாகியும் ராவில பேய்ஞ்சிடுறான்... எட்டு மணிக்குப் பிறவு தண்ணி வராது...” அதுதான் காலையிலயே துவைச்சிப் போடுறன்... இப்ப... எங்க வேலைக்குப் போறா... போங்கோ... நேரம் போதது எலா...”

விடைபெற மனமில்லாமல் விடைபெற்றான். கந்தோ ருக்கு வந்தும் நினைவுகளைவிட்டு விடைபெற முடியாமல்...

சகலதையும் மறந்துவிட்டாளோ... காணாமலேயே இருந்திருக்கலாம்... அப்படிக் கண்டதன் பின்பும் கதைக்காம வேயே இருந்திருக்கலாம்... சாதாரணமாக இருக்க முடிய வில்லையே... அவளால் முடியுமா... அவள் பேசும் தோரணையைப் பார்த்தால் அவளால் முடியும் போல் தெரிகிறதே...

முருக பூதி

புருஷனைப் பற்றி விசாரிக்காமல் வந்தது இப்போது தவறாகப்பட்டது அவனுக்கு...

‘கடைக்குடி’— என்றாள். அப்போ... அவனுக்கு எத்தனை பிள்ளைகள் இருக்கும். இனி அவளைக் கண்டால்.. இல்லை... இன்றே வீடு திரும்பியவுடன் அவளைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டும். பைப்புக்குக் கிட்ட... முடுக்கால போனா... தொங்கல்ல வார சூச்சில்... ஒரு போட்ட கல் விட்டில் குடியிருக்க அவனுக்கு இன்னமும் காலம் வரவில்லையோ...

உள்ளத்தைக் கொள்ளள்கொள்ளும் அவளின் மேலுதட்டு மச்சம் இன்னும் அப்படியே... என்றும்... எப்பொழுதும் உடலோடு அழிந்து போகும் அங்கமாக...

“... இந்த மச்சம்தான் உங்களுக்கு அழகாக இருக்குது...”

“அப்ப... வேற ஒண்டும் இல்லையா?” துடுக்கத்தனமாக அவள் கேட்டதற்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் தின்றிய நாட்கள்...

காலையில் எழுந்து படித்தால் மனதில் நிற்கும் என்று சொன்ன அம்மாவின் வாயில் சீனி போட வேண்டும். காலையில் எழுந்து கண்டதால் - சிரித்ததால் மனதில் அவனும் பதிந்தாளோ? அடிமனதில் எங்கோ உறங்கிக் கிடந்தவன் என் இப்போது விழித்தான்...

விருந்தை மேசையில் இருந்து படிக்கும் போது - தெரு வோரமாகக் கடற்கரையில் இருக்கும் பொது மலக் கூடத் திற்குத் தன் தோழிகளோடு கம்பாயத்தைப் போர்த்தியபடி அக் காலை வேளையில் போய் வந்தவள்... காலப் போக்கில்...

கம்பனின் கவித்திறன் அனுபவத்தால் வந்ததோ...

முதல் நாள் கண்டு, அடுத்த நாள் கண்டு, தொடர்ந்து கண்டு, காணபதற்காகவே... விருந்தையில் பேருக்குப் புத்தக மும் கையுமாக இருந்து...

ஊரை விட்டுப் போகாதிருந்தால்... அனைத்தும் அம்பல மாகி... ஊர் இரண்டு பட்டிருக்கும்...

மீண்டும் திரும்பி இந்த ஊருக்கே வருவேன் என்று யார் கண்டது?

* * *

“அப்பா... சொக்கலேட்டு...” — வாசவில் ஏறியதும் மகள் ஞாபகத்தோடு கேட்டாள் அவனை.

“பிள்ளைக்கு ஒன்று...”

“மற்றது யாருக்காம்...” — பேக்கில் இருந்த மற்றொன்றைப் பார்த்து அக்கறையோடு மனைவி கேட்டாள்.

“என்ற ஃபிரண்ட் ஒருத்தனைப் பார்க்கப் போக வேணும்... அவன்ற பிள்ளைக்கும் சேர்த்துத்தான் வாங்கி வந்தன்... இப்போக வேணும் ”

“அதென்ன... வேலையால் வந்ததும் வராததுமா... போறதென்டால் இவளையும் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ... சின்னவளைப் பார்க்கிறதா... இடியப்பம் அவிக்கிறதா... நேர காலத்தோட திரும்புங்க... போடி... நீயும் அப்பரோட ஊர் சுத்துறதுக்கு...” — மகளைத் தள்ளிவிடும் மனைவியின் செயல் எரிச்சலுட்டியபோதும் மெட்டில்டாவைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற அவசரத்தில் அவன் நிதானமாக இருந்தான். இருந்தாலும் ஏதாவது சொல்லத்தான் வேண்டும் போல இருந்தது.

“காலையில இருந்து பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு தானே இருக்கிற... இப்பமட்டும் என்ன வந்துதாம்...”

பேச்சை வளர்க்க விரும்பாமல் முத்தவளை அழைத்துக் கொண்டு மெட்டில்டாவின் வீட்டைத் தேடிச் சென்றான் அவன். வீட்டைத் தேடிப் பிடிப்பது அவ்வளவு சிரமமாக இருக்கவில்லை.

மகள் பாரில் அமர்ந்து வெறண்டிலை இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள்.

□ முருக பூபதி

தெருவிலிருந்த மின்கம்பம் உமிழ்ந்த வெளிச்சம் அந்த ஒழுங்கையினுடே... சிறிது ஒளி பரப்பியிருந்தது...

ஒரு கிழவி வந்தாள்... அவன் விசாரித்தான்

“பலாக்கா... அரிஞ்ச விக்கிற மெட்டில்டாவா...?”

அந்தக் கிழவியின் வினா... வேறும் மெட்டில்டாக்கள் அப்பகுதியில் வசிப்பது போலபட்டது அவனுக்கு...

“மெட்டில்டா” தான் என்று உதடும் ‘பலாக்கா அரிஞ்ச விற்கிறாளா...’ என்று உள்ளமும் பேசிக் கொண்டன.

“யாரது... வந்திரிச்சியது...” என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்த குரலை அவன் இனங்கண்டான்.

“நான் தான் வாங்கோ...”

“சைக்கிளை மரத்தில் சாத்திட்டு வாங்கோ... இது யாரு மகளா?”

மெட்டில்டாவின் குடிசைக்குள் குனிந்து நுழைந்த போதிலும் கதவு நிலை இலேசாக இடித்தது.

உள்ளே இருந்த குப்பி விளக்கை அவள் கொண்டு வந்தாள்.

“எங்கே... உங்கட பிள்ளைகள்?” கொண்டு வந்த சொக்கலேட்டை நீட்டியபடி அவன் விசாரித்தான்.

“எல்லாம் ஆச்சம்மையோட டெலிவிஷன் பார்க்கப் போயிரிச்சதுகள்.”

“எல்லாம் எண்டா எத்தனை பிள்ளைகள்?”

வலது கையை உயர்த்திப் பெருவிரலை மட்டும் மடித்துக் காட்டினாள்.

“நாலு பிள்ளைகளா?”

“மூன்று சிறுக்கள்... ஒரு சிறுக்கி... உங்களுக்கு எத்தனை?”

“இரண்டு... இவள் முத்தவள்... மற்றவருக்கு ஆறு மாதம்...”

“இரண்டும் சிறுக்கிகளா?”—அப்படி அவள் கேட்டதும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“உங்கட அவர் எங்கே...”—கணவனை அறியத் துடித் தான் அவன்.

பதிலை எதிர்பார்த்துக் கேட்டான். பதில் உடன் வரவில்லை. பதில் உடனே வராதது சுகமாகவும் அதே சமயம் சங்கடமாகவும் இருந்தது அவனுக்கு.

“உக்காருங்கோ...”—நீள்மான வாங்கைக் காட்டினாள். மகளை மடியில் இருத்தி அவன் அமர்ந்தான்.

“உங்களுக்கு அவரைத் தெரியாது எலா... இருங்க காட்டுறன்...”—உள்ளே சென்று வேலிச் சுவரில் செருகி யிருந்த பிரேம் போட்ட படத்தை தூசி தட்டி எடுத்து வந்து காட்டினாள்.

அவன் குப்பிலாம்பை உயர்த்திப் பிடிக்க அவன் படத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தான். பல நினைவுகள் சமையாக மனத்தில் அழுத்த...

“படத்திலியும் உங்கட மேலுதட்டு மச்சம் நல்ல தெளிவாத் தான் இருக்குது...”

எதுவித சலனமும் இன்றி அவன், “இப்ப எல்லாம் கலியாணப் படங்கள் கலவில் எடுக்கியாங்க... நல்ல வடிவா இரிச்சது... நாங்கலெல்லாம் கட்டக்குள் கலர்ப்படம் இல்ல...”—என்றான்.

“ஓமோம்... எப்படி தொழில் நிலைவரம்... அவரும் இருப்பார் என்றுதான் பார்க்க வந்தேன்.”

“என்ற சோமலே... நான் சொல்ல மறந்திட்டன் எலா... உங்களுக்குத் தெரிஞ்சிரிச்சம் எண்டு... அவர் செத்துப் போய் ரெண்டு வருஷம் இரிச்சம்...”

“ஓ... மை கோட்” அவன் கத்தினான். மடியிலிருந்த பின்னை பயந்து “அப்பா”—என்றது.

“என்ன நடந்தது...” தொண்டை அடைத்த நிலையில் கேட்டான்.

“கோயில் முனைக்குத் தொழிலுக்குப் போனம் எலா... அங்க அவருக்கு நாய் ஒண்டு கடிச்சிது... ஊசி எல்லாம் போட்டு சுகமாகத்தான் ஈந்தார்... பிறகு ஒரு வீட்டில் பண்டி இறைச்சியோடா... சாப்பிட்டு அரக்கும் குடிச்சார்... புத்தாம் ஆஸ்பத்திரியில் இரண்டு நாள் வைச்சிருந்தோம்; செத்துப் போனார்.”

சோகமான கதை ஒன்று சொல்லி முடிந்தது போல் இருந்தது அவனுக்கு.

இலோக பனித்த கண்களைத் தூசி விழுந்து கசக்குவது போல் கசக்கி விட்டான்.

“பயல்கோப்பில்... வார மாதிரி எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு...” பெருமூச்சடன் சொன்னாள் மெட்டில்டா.

“மரணம் சொல்லிக் கொண்டா வரும்... அவர்ட கவனயீனத்தால்தான் அப்படி நடந்திருக்கு... நீங்களாவது நாய் கடிபட்ட அவரைப் பத்திரமாகப் பார்த்திருக்க வேணும்...”

“எல்லாம் முடிஞ்சு போன கதை... இனி அதைச் சொல்லி என்ன செய்ய...”

அவளது பதில் அவனுக்குச் சாட்டையா?

அவன் கை விரல்கள் மெட்டில்டாவின் திருமணப்படத் திலேயே ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.

“பயல் கோப்பில் மாதிரி எலா...” மீண்டும் சாதாரண மாகவே அவள் சொன்னாள்.

“என் மேல் கோபமா மெட்டில்டா...” கேட்க வேண்டும் என்று தொண்டைக்குள் தவித்து நின்றதைக் கக்கிவிட்டான்.

“என் கோவிக்க வேணும்... காலையில உங்களைக் கண்ட பிறவு பழசெல்லாம் ஞாபகம் வந்திருச்சி... அது ஒரு காலம்...”

“திருமணம் சொர்க்கத்தில்தான் நிச்சயிக்கப்படுகிறது என்று உங்கட சமயத்தில் சொல்லியிருக்கிறது அர்த்தமுள்ள தாகத்தான் எனக்குப்படுது.”

“யாரோ சொன்னதை வைச்சி துக்கப்பட வேணாம்... கண்டோம்... கதைசோம்... சிரிசோம்... விரும்பினோம்... பிரிஞ்சோம்... இப்ப... பிள்ளை குட்டிகளோட ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்க்கியோம்” மெட்டில்டா வேகமாகச் சொல்லி முடித்தாள்.

கண்களில் முட்டிக் கொண்ட கண்ணீரை வேஞ்சியால் துடைத்துக் கொண்டான் அவன்.

தகப்பளின் கையிலிருக்கும் படத்தை ஒன்றும் புரியாமல் ஆர்வத்தோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் மகள்.

எதுவும் புரியாதவரையில் கவலைகளே இல்லை—என்று பட்டது அவனுக்கு.

மெளாத்தில் சில நிமிடங்கள் கரைந்தன.

“ரெண்டாவது பிள்ளைக்கு எத்தனை வயசு...”— மெட்டில்டா கேட்டாள்.

“ஆறு மாதம் என்று சொன்னேன்.”

“இனிப் போதும்...இங்க பாருங்களேன்...எனக்கு நாலை தந்திட்டு அவர் போயிட்டார். நான் படுகிற கஷ்டம்.”

“வரும்போது அந்த ஆச்சி கேட்டா...யாரு பலாக்காய் அரிஞ்சு விக்கிற மெட்டில்டாவா எண்டு...அது யாரு... நீங்கதானா...?”

“ஓமோம்...அது நேசலீன் அக்கா... வயசதான் ஆச்சம்மை மாதிரி...எல்லாரும் நேசலீன் அக்கா எண்டுதான்

ஓ முருக பூபதி

செல்லியது... புறத்தால் இரிச்சிய ஹட்டுக்கு அரக்கு குடிச்சி யத்துக்கு வாரது...ஹர்த்து மாத கோயிலடியில் பலாக்கா விச்சியன் சீவியத்துக்கு வேணுமே...ஒரு நாளைக்கு... பதினெஞ்சு இருவது ரூபா மட்டில கிடைக்கும்.”

“எங்கட காதல் நிறைவேறி இருந்தால் இன்றைக்கு உங்களுக்கு இந்த நிலைமை வந்திருக்காது இல்லையா...?” தயக்கமின்றி வார்த்தைகளை அவன் உதிர்த்தான்.

“விரும்பின்தெல்லாம் கிடைச்சியதில்லை எலா...அதுக் காக கிடைச்சமில்லையே எண்டு துக்கப்படியதால் கிடைச் சாதது...கிடைச்சிடுமா ... பார்த்தது நெசம்... விரும்பியது நெசம்...இப்ப பிள்ளை குட்டிகளோடு பார்க்கிறது நெசம்.” உணர்ச்சியோடு ஆணால் அர்த்தத்தோடு அவன் பேசுவதாகப் பட்டது அவனுக்கு.

அவனே தொடர்ந்தாள்.

“பழசையெல்லாம் இப்ப நினைச்சவேணாம்...இத்தனை வருஷத்துக்குப் பிறவு ஒருத்தரை ஒருத்தர் பார்க்கிறதுக்கு கிடைச்சுதே...அதுக்காக ஆண்டவருக்கு தோத்திரம் செல்ல வேணும்...எங்கட காலம் எல்லாம் போச்சது...இனி நாங்கள் எங்கட பிள்ளைகளுக்காக சீவிக்க வேணும்...எங்கட சீவியம் இனி எங்கட பிள்ளைகளுக்குத்தான்—எங்களுக்கில்லை...”

அர்த்தங்கள் அற்றுப் பேசத் தெரியாத அவளின் பேச்சுக் கள் இப்பொழுது அர்த்தமுள்ளனவாக புலப்பட்டன அவனுக்கு.

மடியில் இருந்த மகள் விடும் ‘கொட்டாவிகளை’ப் பார்த்து விட்டு “மகளுக்குத் தூக்கம் வருது. அப்ப போயிட்டு வாங்கோ...”என்றாள் மெட்டில்டா.

அவன் பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்தான்.

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ...” உள்ளே சென்று ஒரு பார்சலுடன் திரும்பினாள்.

“என்ன?”—அவன் கேட்டான்.
“உங்கட பொஞ்சாதிக்குக் கொடுங்கோ பலாக்காய் பாதி...பிள்ளைக்கு பால் குடுக்கிற அம்மையெல்லாம்... பலாக்காய் ஆக்கிச் சாப்பிடவேணும்...கண்ட கண்ட பால் மாவாங்கிக் கொடுக்க வேணாம்...பலாக்காய்க்கு நல்லா பால் ஊறும்...”

மெட்டில்டா தந்த பலாக்காய் பார்சல் ஒரு கையிலும், மகள் மறு கையிலும் கனப்பது போன்ற உணர்வு.

தென்னை மரத்தோடு சாத்தியிருந்த சைக்கிளை நோக்கி அவன் நடந்தான்.

—മല്ലികൈ 1983

କେବି ମୁଦ୍ଦା

பரீட்சை முடிவுகள் வரும்வரையில் எனக்கு ஆஸ்தான மண்டபம் இந்த தேர்முட்டிதான்.

யார் யாரோ வந்து சொல்லிப்பார்த்து விட்டார்கள், “அதில் இருந்து ‘கார்ட்ஸ்’ விளையாட வேண்டாம்” — என்று.

மாலையானால் எமக்குக் குதூகலம்தான்.

நான், நிர்மலன், குலேந்திரன், நெட்டையன், நெடுஞ் செழியன்—இது நாம் அவனுக்குச் சூட்டிய பட்டப் பெயர்-வீட்டில் அவன் தர்மன். தர்மராஜா என்று எப்போதாவது அழுர்வமாகத்தான் அவனை முழுமையாக அழைப்பார்கள்.

தர்மன் ‘கார்ட்ஸ்’ விளையாட்டில் மகாகுரன். ஐம்பத்து நான்கில் குறைந்தது நாற்பதாவது விளையாடி தேர்ச்சி பெற்றவன்.

யாரிடம் கற்றான்? அது அவனுக்கே வெளிச்சம்.

குலேந்திரன் வந்தால் கலகலப்புக்குக் குறைவிருக்காது; கோயிலுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள ஒழுங்கையிலிருக்கும் வீடு களின் உள் விவகாரங்கள் முதல் உள்நாட்டு வெளிநாட்டு அரசியல் வரை அலசிக்கொண்டேயிருப்பான்.

நிர்மலன்—இந்த இளம் வயதிலும் பழைய பஞ்சாங்கம் தான். கோயில் மணி அடித்தால் பிள்ளையாரின் அனைத்துப் பெயர்களையும் தன்னையறியாமல் வாயில் வரவழைப்பான்.

நெற்றியில் எப்போதும் நீறு துலங்கும். வவனியாவுக்கு அப்பால் செல்ல நேர்ந்தால் சிலவேளை அழித்து விடுவானாக்கும். ஆனால், அப்படியொரு சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு இன்னமும் வரவில்லை.

நரன் —என்னைப் பற்றி சக நண்பர்களின் அபிப்பிராயம்: ‘பயந்தாங்கொள்ளி’

அப்பாவுக்கு, அக்காவுக்கு, அண்ணாவுக்கு, மச்சா னுக்கு, குஞ்சியம்மாஞ்கு, குஞ்சியம்யாமாருக்கு, இன்னும் இருக்கும் உறவினர்களுக்கெல்லாம் நான் பயந்தவனாம்.

நல்லவேளை—அம்மா உயிரோடு இல்லையாம். இருந்திருந்தால் நான் அவவுக்கும் பயந்துகொண்டிருப்பேனாம்.

அதனால்தான் அவ முன்பே செத்துப் போனாவோ?

அம்மா —நான் பிறந்து மூன்றாம் மாதமே போய்விட்டா. அப்பா, அக்கா, அண்ணா அனைவருக்கும் நான் செல்லப் பிள்ளையானதால்தான் பயந்த பிள்ளையாக மாறிவிட டேனோ?

‘‘அவனுக்கென்ன..கொண்ணர் பிரான்ஸில். கொக்கா வும் மச்சானும் வாரமாசம் போகப் போயினம். அடுத்த ஃபிளைட்டில் இவன்தானே போறான்...அதுவரைக்கும் ஆசைதீர வந்து கார்ட்ஸ் விளையாட்டுமேன்...’’— ஊர்துவ வாரம் பேசும் குலேந்திரன் சொல்கிறான்.

‘‘தேர்முட்டியில் இருந்து கார்ட்ஸ் விளையாட வேண்டா மாம். வீட்டில் எந்த நாளும் எனக்குப் பேச்கம் திட்டும்தான். விளையாட்டினால் படிப்பு வராதாம். அக்கா சொல்றா... அதுதான் நேற்று நான் வரவில்லை.’’ என்னை எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்த நண்பர்களுக்குச் சொல்கிறேன்.

என் சமாதானத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அவர்கள் அட்டகாசமாகச் சிரித்தனர்.

ஓ முருக பூதி

கோமில் கிணற்றுக்கு தண்ணீர் அள்ள வந்த யாரோ உரத்துப் பேசவது கேட்கிறது.

‘‘கவி முத்திப் போச்சது...தேர்முட்டியில் அது என்ன பெரிய சிரிப்பு...? கேட்கப் பார்க்க ஆளில்லாத ஊராய்ப் போச்சது...’’

இங்கே சிரிப்பு டப்பென அடங்கியது.

நிர்மலன் எழுந்தான்—கிணற்றடியில் யார் நிற்பதென்று பார்ப்பதற்கு—

‘‘குந்தடா... பூசைக்கு மனியடிக்க நேரமிருக்கு ஏன்... பொக்கட்டுக்குள் விபூதியைக் கொண்டு திரியேன்...’’— நெட்டையன் நெடுஞ்செழியன், நிர்மலனின் சேர்ட்டில் பிடித்து அமர்த்தினான்.

‘‘இல்ல... யார் என்டு பார்த்தனான்.’’

‘‘பார்த்திட்டியே... யார்...’’

‘‘எங்கட சபாபதியார்தான்... உவன்ட மாமா.’’— என்னைக் காட்டிச் சொல்கிறான் நிர்மலன்.

கார்ட்ஸ்களை பிரித்துக் கொண்டிருக்கிறான் குலேந்திரன். அதில் அவனுக்குக் கவனமிருந்தபோதிலும் வாய் ஓயில்லை.

‘‘சபாபதியார் சொல்லுவார்தானே... இப்ப கவி முத்தித் தான் போச்சது... அவர்ட பாடையில்... என்ற அம்ம்பாவ கேட்டால் கதை கதையாகச் சொல்லுவார். சபாபதியார்ட கொப்பர்தானே முந்தி இந்த கோயில் கிணற்றுக் கட்டில்ல நின்று தண்ணி அள்ளி வாத்து விடுறவர்... எங்கட சனம் எல்லாம் குடங்களை வரிசையா வைச்சுக் கொண்டு தவம் கிடக்குமாம் இப்ப... கோயில்ல... திருவிழா வந்தால்... சாமி தூக்கிறதுக்கும் ஆளில்லாமல் கிழக்கில் இருந்தும் எங்கட பெடியல்தான் வாரான்கள். இப்ப அதுக்கெல்லாம் எதிர்ப்பில் லாட்டியும் கருவிக் கொண்டு திரியிற ஆட்களைத் தெரியும்’’—

எனக்கும் புரிகிறது குலேந்திரன் எங்கு நின்று அடிக்கிறான் என்று.

அவன் பாவம்... நல்லவன்.

“எங்கட பரம்பரைகள் அயல் சனத்துக்கு முந்தி செய்த அட்டேயியத்திற்குத்தான் இப்ப அனுபவிக்கிறம்” என்று அடுத்த வீட்டு பாக்கியம் ஆச்சி சொன்னது நினைவில் பட்டுத் தெறிக்கிறது.

கார்ட்ஸ் கூட்டம் கலைந்து, சேர்ந்து, இணைந்து தர்மனே ஜெயித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“மகா பாரதத்தில் வரும் தர்மன் சூதாட்டத்தில் தோற்றாலும்... எங்கட தர்மன் என்றைக்குமே தோற்க மாட்டான் இல்லையா நெடுஞ்செழியா...?”—இது நிர்மலன்.

தர்மனை சீண்டிய நிர்மலன் என்னையும் வம்புக்கிழுக் கிறான்.

“டேய்... ஒரு காலத்தில் இங்க கார்ட்ஸ் விளையாடி னவங்கள் இப்ப... இங்க டாக்குத்தர்மாராயும் இஞ்சினியர் களாயும் இருக்கிறது உன்ற கொக்காவுக்குத் தெரியாதே...?”

“அதற்காக... நாங்களும் அப்படி வந்து விடுவோமா என்ன...?”—நானும் விடவில்லை.

“படிக்கிற பின்னை எங்க இருந்தாலும் படிக்கும்... இது உன்ற கொக்காவுக்கு தெரியாதே...”

“எனடா... இப்ப... அக்காவை இழுக்கிறாய்...”

“பேய்க்கதை கதைக்கிறதை விட்டிட்டு சும்மா இருங் கோடா...?”—தர்மன் விளையாட்டில் தீவிரத்தை ஏற்படுத்தப் பார்க்கிறானோ?

இப்போது மௌனம் நீண்டு கொண்டிருக்கிறது.

ஆறுமணியாகி விட்டதை கோயில் மணியோசை சொல்லித் தான் அறிகிறோம்.

ஓ முருக பூபதி

விளையாட்டு முடியவில்லை; தொடருகிறது. நிறுத்த முடியாத நிலை.

நிர்மலன் எங்கள் மூவரையும் பார்க்கிறான். அந்தப் பார்வை என்னவோ செய்கிறது... வழக்கமான... வெற்றி தோல்வியை உணரத் துடிக்கும் பார்வையல்ல...

“பஞ்சாங்கம் எழும்பாத... எழும்பாத...” என் வசமிருக்கும் கார்ட்ஸ்களைப் பார்த்துக் கொண்டு சொல்கிறேன்.

“அந்தா... உன்ற கொக்கா வாரா...”

பதறியடித்துக்கொண்டு எழும்பிய என்னைப் பார்த்து மூவரும் அட்டகாசமாகச் சிரிக்கின்றனர். நிர்மலனின் தலையில் ஓங்கி அடிக்க வேண்டும்...

அக்காவைக் காட்டியே என்னை இப்படிப் பயமுறுத்தி விடுவான்கள்.

“ராஸ்கல்!”

அதற்குள் அவன் எழுந்து விட்டான். விளையாட்டு ‘கார்ட்ஸ்’களைப் போன்று குலைந்தது. இனி நாளைக்குத் தான்.

குடங்கள், கேன்களுடன் கிணற்றடியில் நின்றவர்கள் கோயில் வாசவில் “அரோஹரா”—சொல்வது கேட்கிறது.

* * *

அப்பாவின் வழமையான புராணபடனத்துடன் வீட்டின் இரவுப் பொழுது ஆரம்பிக்கிறது.

“மாட்டுக்குத் தண்ணி வைக்காமல் ஊர் சுத்திட்டு வாரோ...”—கேட்டடியில் சண்டிக் கட்டுடன் நிற்கும் அப்பாவின் வரவேற்பு.

நான் தலையைக் குளிந்துகொண்டே வீட்டுக்குள் பிரவேசிக்கிறேன்.

கெதியா பிரான்ஸ்குப் போய் சேர்ந்திடவேணும், அங்கேபோனால் மாட்டுக்குத் தீனி வைக்கத் தேவையில்லை... இப்படி இங்குபோல் ஏச்சும் பேச்சும் கேட்கத் தேவையில்லை.

அக்கா இரவுச் சாப்பாட்டுக்கு ஆயத்தப்படுத்துகிறா, அக்காவின் பின்னைகள் இரண்டும் கொப்பி பென்னில், புத்தகம் எண்டு பிடுங்குப்படுத்துகள். இதுவும் அன்றாட நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்று.

அக்கா குசினியிலிருந்து கத்துறா.

“தம்பி டேய்...அங்க என்னவென்று பாரடா நான் வந்த னெண்டால்...என்ன நடக்கும் தெரியுமே...?”

அக்கா...இப்படித்தான் எந்த நாளும் சொல்கிறா... ஆனால்...ஒன்றும் நடப்பதில்லை.

சின்னப்பிள்ளைகளாக இருந்தபோது அவவும் அண்ணா ஏம் சண்டை பிடித்திருப்பினம்தானே...அக்கா இப்ப அதை யெல்லாம் மறந்திருப்பா...தேர்முட்டியில் கார்ட்ஸ் விளையாடி வளங்க இப்ப இங்கே இஞ்சினியராயும் டாக்குத்தராயும் இருப்பதையும் அவ மறந்திட்டா...என்... அண்ணாவும் ஒரு காலத்தில் அங்கே கார்ட்ஸ் விளையாடினவர்தானே? கெட்டா போனார்? இப்ப...பிரான்ஸ்ல் நல்லா உழைக்கிறார்.

அவர்ட உழைப்புத்தான் இப்ப அக்கா இருக்கிற சீதன வீடு...வளவு... அண்ணரிட உழைப்பைப் பார்த்துத்தானே சபாபதியார் தன்ற மகளைக் கொடுக்க முன்வந்தார்.

பொனேஷனையும் சீதனத்தையும் அப்பா வாங்கிக் கொண்டு பொம்பிளைய அனுப்பி வைச்சினம், ஹோல் கவில் அண்ணாவும் மச்சாஞ்சும் சிரித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர் வர்ணப்பதமாக...அது பிரான்ஸ் கல்யாணம்.

ஓ. எல். லில் குண்டு போட்டவன்களும் ‘குதிரை ஓடின’ வங்களும் பிரான்ஸ், ஜேர்மனியில் என்னதான் செய்யிறான் களோ?

□ முருக பூபதி

பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, இத்தாலி, யு. கே., நோர்வே, அவஸ்திரேலியா...இதுதான் இப்ப எங்கட ஊர் சனங்களிடம் அடிப்படும் வார்த்தைகள்.

யாரைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை. ஆன் பிள்ளைகளை பெற்றதுகள், அடிவயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு இருக்குத்துகள், அதை எப்ப இறக்கி வைக்கலாம் என்பதுதான் பிரச்சினை.

காணியை கொடியை அடவு வைத்தாவது இந்த இளந்தாரிகளை வெளியில் அனுப்பத் துடிக்குத்துகள்.

அப்படி அடவு பிடித்துச் சேர்த்த பணத்தைத்தான் சபாபதியார் தன்ற மகளுக்கு—சீதனம் என்றும் பொனேஷன் என்றும் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

சபாபதியார் பெரிய சூழியன்தான், காதோடு காது வைத்த மாதிரி காரியத்தை ஒப்பேத்திப் போட்டார். அப்பாவும் அந்த நோட்டுக்களைக் கண்டு, அம்மாவின் அண்ணன் வீட்டுக்கும் ஒரு வார்த்தை சொல்லாமல் அலுவல் பார்த்தார். இல்லையென்டால் அப்பாவின்ர பாலையில் “அந்த குசேலர் கூட்டத்தையா” —அண்ணாவின்ர தலையில் கட்டுறது.

இருந்தாலும் பாவும்...இப்பத்தானே குடும்பக்கட்டுப்பாடு செய்யவேண்டுமென்று பிரசாரம்...சுவரெங்கும் போஸ்டர்கள். முன்பில்லையே...? கேட்டால் கடவுள் தாராரென்று சமாதானம் சொல்லுவினம்.

“என்னடா மாட்டுக்குத் தண்ணியை வைச்சிட்டு யோசிக்கிற? ” அக்கா அருகில் வந்து நின்று கத்தும்வரையில் அவ வந்ததும் தெரியாது.

“ஒம்...என்ன...குடிச்சு முடியுமட்டும் நிற்கிறன்.”

“புண்ணாக்கு அடியில் நிற்குது...நல்லா கலக்கினிடு” — என்ற அக்கா மீண்டும் குசினிக்குள் போய்விட்டா.

இதைச் சொல்லிவிட்டுப் போகத்தான் வந்தாவாக்கும்.

“கெதியா காலை முகத்தை கழுவிப்போட்டுவா...நான் ஒருக்கா சபாபதி மாமா வீட்டு போகவேணும்.”

குசினிக்குள் போயும் அக்கா ஓயவில்லை.

“எனாம்...”

மீண்டும் வந்து மெதுவாக சொல்கிறா: “‘டேய் அந்த ஆளிட்ட கொஞ்சம் காசு கேட்டிருந்தனான். ஃபிளைட் அநேகமாக இந்த மாதம் ‘மிடில்ஸ்’ கிடைக்கும் என்டு மச்சான் கொழும்பில் இருந்து கடிதம் போட்டிருக்கிறார். காசக்கும் ஒழுங்கு பண்ணட்டாம்.’”

அக்கா இது விசயத்தில் சபாபதியார் வீட்டு வாசற் படியை மிதிப்பது எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடித்தமில்லை.

இருந்தும் சொல்லிப் பார்ப்போம்.

“அது முறையில்ல அக்கா...பெண் எடுத்த வீட்டில்... எதுக்கெடுத்தாலும் கை வைக்கிறதே.”

“பொத்தடா வாயை...பெரிய கிழவனாட்டம் பறயத் தொடங்கிட்டார்.”

“அப்படி நான் சொல்லியில்லை அக்கா...பாக்கியம் ஆச்சி சொன்னாலும் சொல்லுவா...”என் தலையைக் காப்பாற்ற ஆச்சி தலையில் போடுகிறேன், பாவம் ஆச்சி.

“என்...அவவுக்கும் போய் சொல்லிட்டியே. வெளியில் போற விசயம் இன்னும் அப்பாவுக்கும் தெரியாது.”

“என் அக்கா மறைக்க வேணும்? இன்னும் நீங்க சொல்ல இல்லையே...”

“டேய் எது நடந்தாலும் நாலு கவருக்குள்ளதான் இருக்க வேணும். பிறகு இந்தச் சனங்கள் நாலுறுப்படுங்கள்டா. சொன்னால்...பாக்கியம் ஆச்சிக்குத் தெரிந்தால்

பிறகு அது...பேப்ரில் போட்ட மாதிரித்தான். எல்லாம் ஃபிளைட் பண்ணி டிக்கட்டும் ஓ. கே. ஆனபிறகு சொல்லிட்டுப் போறதுதானே? அதற்கு முன்பே பறைதட்டச் சொல்லு நியே!—அக்கா அதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

சபாபதி மாமா வீட்டுக்குப் போக வேண்டுமென்ற அவசரத்தை அவவின் செயல்கள் உணர்த்தின.

சபாபதி மாமா அப்பாவிடம் அண்ணாவுக்காகக் கொடுத்த டொனேஷன் அப்படியே வங்கியில் தூங்குகிறது. வரும் வட்டி அப்பாவின் தேவைகளைக் கவனிக்கிறது.

இந்தச் சமுகமே இப்படித்தான். குலேந்திரன் அதுபற்றி அடிக்கடி சொல்வான். தந்தையானாலும் பிள்ளையானாலும் ஏதேனும் முதலை அடிப்படையாகக் கொண்ட உறவுதான் அங்கு வளர்ந்திருக்கிறது. ஆண்பிள்ளையைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்டால் அவனை நல்ல விலைக்கு விற்று விடலாம் என்ற நப்பாசை.

எவளையும் காதலித்து சீதனம் வாங்காமல் அழைத்துக் கொண்டு ஓடிவிட்டால், “‘சாவிலும் முழிக்காதே’”—என்ற சாபம். எல்லாமே தேவைகளைப் பொறுத்துத்தான்.

அக்கா பணத்திற்கு அடிபோடுறா...மச்சான்ட உழைப்பு போதாதாம். அண்ணாவின் உழைப்பு அவவ இந்த நிலைக்கு மாற்றிவிட்டது. மச்சானையும் இமுத்துக் கொண்டு பிரான் ஸாக்குப் போய்விட்டால் தானும் அவரும் சேர்ந்து மேலும் உழைக்கலாம். வளர்ந்து வரும் அவட பெண் பிள்ளைக்கு இப்பவே சீதனம் சேர்க்க அத்திவாரம் போடப்போறா. அதுக் காக அண்ணாவுக்கு சீதனம் கொடுத்த சபாபதி மாமாவிடப் போய் கையேந்த வேணுமா?

இதையெல்லாம் என்னால் நினைக்க மட்டும் தானே முடிகிறது. யாரிடம் போய் சொல்வது? சொன்னால் குலேந்திர நுடன் சேர்ந்து கெட்டுப்போய்விட்டதாகச் சொல்லார்கள்.

அக்கா வீட்டில் இல்லையென்ற துணிலில் அவவின் புத்திர பாக்கியங்கள் இரண்டும் அடுத்த வீட்டுக்கு ரி. வி. பார்க்கப் போய்ட்டுதூகள்.

அப்பா...செல்லன் வீட்டுக்கு 'தாக்காந்திக்காகப்' போய் விட்டார்.

கேட் திறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது. போய்ப் பார்க்கிறேன். அக்கா வாரா...

என் கெதியா வந்திட்டா... சபாபதி மாமா இல்லையோ...முகம் வாடியிருக்கிறதே...

"என்னவாம் மாமா...?"

"பாரா"— அப்படியொரு அறை என் வாழ்வில் கிடைத்ததே இல்லை. அக்கா ஏற்கனவே நல்ல சிவப்பு. இப்போது முகத்தில் குங்குமத்தைக் கொட்டியது போல்...

"என்னக்கா..."—நான் உரத்தே கேட்கிறேன்.

"டேய். சேரக் கூடாததுகளோட சேர்ந்து கார்ட்ஸ் விளையாடப் போறது... போறதோடு நிற்கிறதில்லை... கோயிலடி எண்டும் பார்க்காமல் கூத்தடிக்கிறது...மாமா முதல்ல உன்னைத் திருத்தட்டாம்...அதன் பிறகு வரலாம் காச் கேட்டு...பார்டா உன்னால் கிடைக்க இருந்த காசம் கிடைக்கியில்லை."—அக்கா வெடித்துச் சிதறிய விம்மலுடன் உள்ளே போனா.

"சேரக் கூடாததுகள்..."—அக்கா யாரைச் சொல்றா... குலேந்திரனையா...?

முகம் அறியாத அம்மாவைத்தான் இப்போது என்னால் நினைக்க முடிகிறது. அம்மா...அவ சவாமி அறையில் கடவுளாகி படமாகத் தொங்கிக் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறா.

* * *

பொங்கும் பூம்புனல் துயிலெழுப்புகிறது. அங்கர் பாலுக்கும் கிருமிநாசனிக்கும் மாறிமாறி விளம்பரம். என்ன அற்புதமான விளம்பரம்.

இரவு அக்கா கன்னத்தில் அறைந்தது இன்னமும் லேசாக வலிப்பது போன்ற உணர்வு.

வெளியே பூவரசகளின் சல்லாபம் காற்றுடன், அந்தக் காற்றை சவாசிக்க வேண்டும்போல் ஒரு திடீர் ஆசை. பிரான்ஸில் இப்படியொரு இதமான காற்று வீசுமா...பூவரச களின் சரசரப்பு கேட்குமா...அந்த கோயில் மணியின் நாதம்... ம்...இதெல்லாம் அங்கே கேட்கவா போகிறது?

வெளியே நாய் குரைக்கும் சத்தம்.

யாரோ கேட்டடியில் நிற்கிறார்களாக்கும் எழுந்து போய் பார்க்கிறேன். நெட்டையன் நெடுஞ்செழியன் சைக்கிணுடன் தயங்கி நிற்கிறான்.

"லக்கி... உள்ளே போ...ம்...உள்ளே போ... என்ன டாப்பா...காலையிலேயே வந்திட்டாய்?"

"டேய் இங்க வாடா...எங்கட குலேந்திரனைக் காண யில்லை. தாய் அழுது ஒப்பாரி வைச்சக்க கொண்டிருக்கிறா... காலையில கேள்விப்பட்டுப் போய்ப் பார்த்திட்டு நேரே உன்னிட்டத்தான் வாரன்..."

"குலேந்திரனுக்கு என்னடா நடந்திருக்கும்?"

"அதைத்தான் நானும் கேட்கிறன்?"

நான் அவனது முகத்தையே வெறிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

அவனது கண்கள் கலங்கியிருக்கின்றன.

கோயில் மணி மீண்டும் நாதமெழுப்புகிறது.

இன்று மாலை தேர்முட்டி வெறிச்சோடிப் போயிருக்கும்.

ஷாம்பு குருதியை நீண்டங்காலமாக மாற்றி நிரப்பி விடுவதை தூண்டிக்கொண்டு நூயிலைக்காலை காலத்திற்கு விடுவதை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மனப் புண்கள்

வீட்டின் முன் விறந்தாவில் வெளிச்சம் இல்லை. அப்பா வரும்போது சொக்கலேட்டோ-டோபியோ கூட வருமென்று காத்து நிற்கும் பிள்ளைகளையும் வாசலில் காணவில்லை.

இன்று கொஞ்சம் பிந்தித்தான் விட்டது.

காத்திருந்து கண்ணயர்ந்திருக்கலாம்.

கதவைத் தட்டியபோது—

“யார்...?”

“நான்தான்!” — எட்டுவருடத்தில் பழக்கப்பட்டுவிட்ட குரலைக் கேட்டு சுந்தரி கதவைத் திறந்தாள். கையிலிருந்த பேக்கை வாங்கிக் கொண்டவள் நான் உட்புகுந்ததும் விருட்டெனத் திரும்பி வாசல் கதவை முடினாள்.

முகத்தில் சலனமில்லை.

“ஒ போடவா...முகம் கழுவிட்டு சாப்பிடுநீங்களா?” — இயந்திரமா பேசவது?

சேர்ட் பித்தான்களைக் கழற்றியவாறு ரேடியோவைப் போட்டேன். கரகரத்தது.

சமையலறைக்குச் சென்றவள் திடுமென திரும்பி வந்து சுவிட்சை அணைத்தாள்.

“உனக்கென்ன... விசரா... ஏன் இன்னும் முகம் கழுவாமல் இருக்கிற...எங்க பிள்ளைகள்?”

முருக பூபதி

“ஆட்டம் போட்டுக்கொண்டிருந்துதுகள்—இரண்டு அடி போட்டு தூங்க வைச்சிட்டன்.”

அவளது செயல்கள் வழக்கத்திற்கு மாறாகியிருந்தன. இன்று இவனுக்கு என்ன நேர்ந்தது? முகத்தில் தெரிவது மரணக்களையா?

அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தேன். இரண்டு பிள்ளைகளும் ஒன்றையொன்று அணைத்தவாறு பாயில் கண்ணயர்ந்து கிடந்தன. இமை விளிம்புகளில் நீர் கசிந்து காய்ந்தும் காயாமலும்...கையால் துடைத்துவிட்டு பெட்டிட்டால் ஒழுங்காக மூடிப் போர்த்திவிட்டேன்.

களனி பாலத்துக்கு அருகே—பஸ் ஹோல்டில் குடித்தனம் நடத்தும் குடும்பம் கண்ணென்றிரே வந்தது. வெறும் தரையில் விரித்த மெழுகுச்சீலையில் வாயில் விரல் வைத்து சப்பும் குழந்தையும் அருகே புருஷனுடன் புருஷனாக இருக்கலாம்—சச்சரவுபடும் அந்தப் பெண்ணும் மனசை நோக வைத்தார்கள்.

படியேறியதும் சப்பாத்தை கழற்ற ஓடிவரும் முத்தவஞ்சி சேர்ட் பித்தானை கழற்ற வரும் இளையவரும் தம் ஆர்வம் மீதாறிய கடமைகளை மறந்து வேளைக்கே படுக்கச் சென்றது வியப்புத்தான்.

எல்லாம் இவளது வேலைதான். இருவரும் விளையாட்டில் சண்டை பிடித்திருப்பார்கள். இந்த முன்கோபி அடித்து அதட்டிப் படுக்க வைத்திருப்பாள். எப்பொழுதும் இவள் இப்படித்தான். நயமாகச் சொல்லிச் சமாளிக்கத் தெரியாதவள்... எப்படித்தான் இந்தச் செல்வங்களை வளர்த்து ஆளாக்கிக் கரை சேர்க்கப் போகிறானோ...

ஏக்கம் மனசை-அரிக்கிறது.

எனக்காக அவள் தயாரித்த தேநீர் மேசையில் காத்திருந்தது. எடுத்து அருந்தினேன். சுவையில்லையா? சுவைக்கிற

உணர்வில்லையா? வீட்டினுள்ளே இனம் புரியாத சோகம் கப்பியிருக்கிறது.

“உங்களுக்கு விடியம் தெரியுமா?”

சுந்தரியின் முகத்தை ஏற்றிட்டுப் பார்க்கச் சுகியாமல் “என்ன?”—என்று கேட்டேன்.

“மடுவுக்குப் போன ஆட்கள் இன்னமும் திரும்பவில்லையாம்.”

“யார் போனது...?”

“முன்னால் வீட்டுப் பெடியனும் அவனுடைய சிநேகிதர் களும்தான்.”

“அதுக்கு இப்ப என்ன...?”

“என் கத்திப் பேசுறீங்க...மெதுவாத்தான் பேசுக் களேன்.”—கையைக் கிளிவிட்டாள்.

“உனக்கெனன்ன...பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கா யாரும் மடுவுக்குப் போனால் எங்களுக்கென்ன...ஏதோ...அவங்க ஜெல்லாம் எங்களைக் கேட்டுப் போன மாதிரியும்...இப்ப திரும்பி வராதபடியால்...ஏதோ நடக்கப் போற மாதிரியும் இல்லையா பயமுறுத்துகிறாய்!”

எத்தனையோ சம்பவங்களை எழுதி எழுதி அலுத் தாயிற்று...வீட்டுக்குத் திரும்பினால் அலுப்பை இரட்டிப் பாக்க...இவள் வேறு புதுச்சம்பவத்தைச் சொல்லி வருகிறாள். பணிபுரியும் பத்திரிகைக்குக்கூட இன்னமும் எட்டாத செய்தி...இவருக்கு எட்டி விட்டதே...

“உங்களுக்கென்ன தெரியும்...காலையில் போனால் இராத்திரிக்குத் திரும்புறீங்க; எனக்கு இனி இங்கே இருக்க முடியாது. வேறு எங்காவது வீடு பார்த்துக்கொண்டு போய் விடுவோம். கொக்கிளாய்... நாயாறுல் பிரச்சினை வந்த போதும் இப்படித்தான் உயிரைக் கையில் பிடிச்சுக்கிட்டிருந்தோம்...கற்பிட்டி வத்தலைகுண்டில் கரைச்சல் வந்தபோது

□ முருக பூபதி

எங்கே போவது தெரியாமல் தவித்தோம்...இப்ப...மடுவுக்குப் போன ஆட்கள் இன்னமும் திரும்பாததால் ஏதேதோ கடைத் திறாங்க...ரோட்டுக்குப் போகப் முடியவில்லை. கடைத் தெருவுக்குப் போனாலும் அதுதான் கடை!—சுந்தரி மெதுவாகப் பேசினாலும் உண்மையில் கடைத்துத்தான் போனாள்.

அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

உயிரோடு ஆட்களை கொழுத்தும் செய்தி அறிந்தவுடன் ஊரோடு போய்ச் சேர்ந்துவிட நச்சிரித்து—புறப்பட்டுப்போய் ஆறு மாதம் கழியுமுன்பு—கசப்பான் அனுபவங்களுடன் திரும்பி, எங்கேயும் இனிப்போவதில்லை அப்படித்தான் ஏதும் நடந்தாலும்... முன்னால் இரைந்து கொண்டிருக்கும் கடவில் குதிப்போம்—என்று பிதற்றியவள்... இப்போது வேறு விடு பார்க்கத் தூண்டுகிறாளே...

உடையை மாற்றி சாரம் அணிந்து முகம் கழுவி திரும்புகையில்—முன் வீட்டிலிருந்து அழுகால் கேட்கிறது. போய் என்னவென்று விசாரிக்கலாம். எந்த முகத்துடன் போவது?

இந்தேரம் தமிழர்களாகப் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் அவர்களின் எதிரிகளாக இருக்கலாம். எம் ஆறுதல் வார்த்தை களும் அவர்களின் உணர்ச்சிகளைத் தட்டித் எழுப்பலாம்.

இரண்டு நாட்களாவது கழியட்டும்; சூடு தணியும்போது விசாரிக்கலாம்.

இரவு ஒன்பது மணி வாளொலி செய்தி கேட்க வந்த பக்கக்குத் தீட்டு மறுவேல் ஐயாவைக்கூட ‘‘வாங்கோ’’—என்று அழைக்கத் திராணியில்லாமல் அறைக்குள் போய் முடங்கிக் கொண்டாள் சுந்தரி.

“தம்பி சேதி தெரியுமா...போக வேணா... போக வேணா என்டு செல்லியும் இந்தச் சிறுக்கன்கள் போன எலா... நாங்க ஜெல்லாம் ‘என்பத்தி முண்டு’க்குப் பிறகு மடுவுக்கு போகவே இல்ல... இவங்களுக்கு மட்டும் யார் தையியம் குடுத்த...

இப்ப... சும்மா ஊரைப் போட்டு குழப்புறான்கள்.'— நிலைமை புரிந்த மனுவேல் ஜயாவிடம் விபரம் கேட்கலாம்.

“என்னவாம் ஜயா நடந்தது...?”

“இந்த முன்னத்து வீட்டுச் சிறுக்கனும் அவன்ட கூட்டாளிமாரும் புதுவேன் ஒன்டை எடுத்துக் கொண்டு மடுவுக்குப் போன எலா...?”

“தெரியாது... சொல்லுங்க...”

“போய் நாலு நாளாதது... இன்னும் வர இல்ல... மடுச் சாமியார் எங்கட சாமியாருக்கு அறிவித்தல் குடுத்திரிச்சியார்... வேனோட வந்த சிறுக்கன்கள் மெருகுதிரி கொழுத்திட்டுப் போனது உண்மைதானாம்... அதுக்குப் பிறகு... அந்த வேண்டும் காண இல்ல... போன சிறுக்கன்களையும் காண இல்ல... இப்ப... இங்க என்னவோ கதைச்சியான்கள்... எங்கட சாமியாரும் அந்தச் சிறுக்கன்கள்ட வீட்டுக்குஞ்குப் போய் ஆறுதல் சொல்லியிச்சியார்.”

“பொலிஸூக்குத் தெரியாதா...”

“கடைகளை அடைச்சி... கறுப்புக் கொடி கட்ட வேணும் எண்டு பொசிலூக்கு சொன்னாங்களாம்... பொலிஸ் அதுக்கு முடியாதெண்டு சொன்ன எலா... எங்கட பொலிஸ்காரங்கள் இப்படி செத்துப் போயிருக்கிறாங்க... அதுக்கெல்லாம் பொலிஸ் ஸ்டேஷன்களில் கறுப்புக் கொடியா பறக்க விடுறோம்... பேசாம்... போங்கோ... குழப்பம் பண்ண வேண்டாம் எண்டு பெரிய பொலிஸ் இன்ஸ்பெட்டர் சொன்ன வராம்...” ஆழமும் அர்த்தமும் பொதிந்த நகைச் சுவையை வெரு சாதாரணமாகச் சொல்கிறார் மனுவேல் ஜயா...

“போன ஆட்கள் திரும்பாட்டி... ஏதும் குழப்பம் வருமா மனுவேல் ஜயா...”

“என்ன குழப்பம்... தம்பி... முந்தியும் கடைகளை உடைச்சவன்களுக்கு இந்தச்சரயும் ஒரு சான்ஸ் கிடைக்குமோ தெரியாது... ரேடியோவைப் போடுங்கோ... இந்தச் சிறுக்கன் களைப் பத்தி ஏதும் சேதி சொல்லுவாங்க...”

ஏ முருக பூபதி

வாளொலிச் செய்தியில் எதுவுமில்லையென்றானதும்... மனுவேல் ஜயா உத்தீடப் பிதுக்கினார்.

“லங்காபுவத்துக்கு இன்னும் இந்தச் சேதி கிடைச்ச இல்லையாக்கும்...” அவர் விடை பெற்றார்.

* * *

நாட்களுக்குக் கால் முளைக்கும்; அல்லது சக்கரங்கள் பூட்டப்படலாம். வந்த வேகத்தில் ஓடுகிறது.

வேறு வீடு பார்க்கச் சொல்லி நச்சரித்த சுந்தரியிடம் இப்போது அந்தக் கோரிக்கையைக் காணவில்லை.

கிணற்று நீரில் கல் விழுந்து தோன்றும் அலைவளை யங்கள் படிப்படியாக விரிந்து இறுதியில் மடிந்து அமைதி யடைவதைப் போன்றதான் இந்த உணர்வுகளுமோ? மனித மனங்களில்தான் எத்தனை கோலங்கள்... எத்தனை கோணங்கள்... எத்தனை கோணல்கள்...?

என் பிள்ளைகளுடன் மாலையில் வந்து முற்றத்தில் விளையாடும் முன் வீட்டுச் சிறுவளையும் கண்டு நீண்ட நாட்கள்.

“சுகத்... இப்போது இங்கே விளையாட வருவ தில்லையா?”—முத்தவளிடம் கேட்டேன்.

“இல்லையப்பா... அவுங்கட அப்பாவைக் காணவில்லை யாம்... இப்ப சுகத்தும் இங்க விளையாட வாரதில்லை, அம்மாவும் எங்களை முத்தத்தில் விளையாட விடுவதில்லை... நானும் தங்கச்சியும் இப்ப—வீட்டுக்குள்தான் விளையாடு ரோம்... நாளைக்கு ‘பில்டிங்பொக்ஸ்’ — பாங்கி வந்து தர்ரிங்களா... அப்பா...” — ஏக்கம் தொனிக்கக் கேட்டாள் முத்தவள்.

‘அவுட்டோர் கேம்ஸ்’ மறுக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு இப்போது ‘இன்டோர்கேம்ஸ்’ தேவைப்படுவதை உணர்ந்தேன். எல்லாம் அவளது வேலைதான். பாவும் பிள்ளைகள்.

வீட்டினுள்ளே சிறைப்பட்டிருக்கும் பிள்ளைகளுக்கு விடுதலை வேண்டும். முன் வீட்டுச் சிறுவன் மீண்டும் இங்கு வந்து விளையாட வேண்டும்.

விடுமுறை நாட்களில் வீட்டின் முன் விறாந்தாவில் காகம், கோழி, நாய், பூணைகளைக்காட்டிக் காட்டி பிள்ளைகளுக்கு சோறுாட்டிய நாட்கள் மீண்டும் எப்போது வரும்? என் பிள்ளைகளுக்கு நான் பரிவோடு சோறுாட்டுவதை முன் வீட்டிக்காரி பார்த்தால் மனம் பொறுமுவானே என்ற பயம் சந்திக்கு.

வாசல் கதவு முன்பு போல் அடிக்கடி திறக்கப்படுவதும் இல்லை. இரவு வேளைகளில் முன் விறாந்தா மின்விளக்கு எரிவதும் இல்லை. எல்லாம் இல்லத்தரசியின் புதிய நிபந்தனைகள்.

யார் வீட்டிலோ நீடித்துள்ள துயரத்தில் பங்குகொள்ளும் மனிதாபிமான உணர்வா...அல்லது இனக்குரோத் பார்வைகளைத் தரிசிக்கத் தயங்கும் பயவுனர்வா?

காலையில் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு பொழுது சாய்ந்து இரவானதும் திரும்பும் எனக்கு இங்கே என்ன நடக்கிறது என்று எப்படித் தெரியும்?

இம்முறை முற்றத்துப் பொங்கலும் இல்லை.

அடுப்படியிலேயே பொங்கி எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் தந்து ‘நாங்களும் பொங்கியதாக’— உறவினர்களிடம் சொல்லிக் கொண்டாள் சந்தரி.

‘அந்த வீட்டில் இம்முறை கிறிஸ்மஸ்ஸாம் இல்லை... அப்படியிருக்க நாங்கள் மட்டும் பேசா... பொங்கல் பொங்கி...அங்கேயும் கொடுத்தனுப்பி அவளினர் எரிச்சலை தேடிக் கொள்ள வேண்டுமா...?’

சந்தரியின் செயல்களுக்கெல்லாம் அர்த்தம் தேடி வாதித்து நேரத்தை விரயமாக்க விரும்பவில்லை.

மடுவுக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பும் வரையில்...அவர்களைக் கடத்தியவர்கள் விடுதலை தரும் வரையில்...இந்த வீட்டிலும் சோகத் திறைகளைத் தொங்கவிடப் போகிறானோ...

என்னைப்போல் ஓய்வின்றி ஓடுகின்றன நாட்கள்.

இப்போது—வீட்டினுள்ளேயே விளையாடி விளையாடி சலித்துப்போன என் பிள்ளைகள் விறாந்தாவுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

‘பூட்டப்பட்ட சிறைகள் திறக்கப்பட வேண்டும் இல்லை யேல் அவை தகர்க்கப்படும்’—என்ற பிரபல எழுத்தாளரின் வரிகள்தான் விறாந்தாவில் நின்ற பிள்ளைகளைக் கண்டதும் நினைவுப் பொறியில் தட்டின்.

விறாந்தாவில் நின்றுதான் சாப்பிடுவோம் என்று அடம் பிடித்த பிள்ளைகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் சந்தரி தினைறினாள்.

‘எல்லாம்...நீங்க கொடுக்கிற இடம்தான்; செல்லம் கொஞ்சற்றிலையும் அளவிருக்கவேணும்.’ முகம் சிவக்க முறைத் தாள் சந்தரி.

‘வாரத்தில் ஒரு நாள் பகல் பொழுதில் இப்படி நிற்கிறேன்...பிள்ளைகளின் ஆசையை ஏன் கெடுக்கிறாய்...’ மேலாதிக்க உணர்வோடு பேசிவிட்டேனோ?

விறாந்தா திட்டில் ஏறி நின்று, ‘வீ...சோ...அப் அன்ட டவுன்...பேபி...கோயிங் டு...லண்டன் டவுன்...’—மழைகை குரலில் பாடும் சின்னவளைத் தட்டி, ‘அங்கே பாரு தங்கச்சி... சுகத் அண்ணா வாரான்...’—என்றாள் முத்தவள்.

நானும் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

முன் வீட்டுச் சிறுவன் வாசலில் தயக்கத்துடன் நின்றான். கையில் வெள்ளைத் துணியால் மூடப்பட்ட தட்டு.

‘என்ட புத்தே...’ (வா மகனே)—பிள்ளைகளுக்குச் சோறுாட்டுவதை நிறுத்தி முன் சென்று அவனை அழைத்தேன்.

“சுந்தரி...சுந்தரி...இங்க வந்து பாரு...எங்கட சுகத் வந்திருக்கு...”—மனைவிக்குக் குரல் கொடுத்தேன்.

“சுகத்தா...”—சுந்தரி விரைந்து வந்தாள்.

“அம்மா... மேக்க... தெண்ட கில்வா”—(அம்மா... இதனை கொடுக்கச் சொன்னார்கள்)

சுகத் நீட்டிய தட்டத்தை வாங்கியபடி “மொனவத...?”
(என்ன?)—சுந்தரி கேட்டாள்.

“அப்பே...தாத்தா...கில்லா அவுருத்தக் வனா... அத அபி...தான் துன்னா? ஓயாலாட்டாத் அம்மா கிரிபத் துன்னா?” (எங்கள் அப்பா போய் ஒரு வருடமாகி விட்டது... இன்று நாங்கள் தானம் கொடுத்தோம். அம்மா உங்களுக்கும் பாற்சோறு கொடுத்து விட்டாங்க...)

சுகத்தின் பிஞ்சக் கரங்களிலிருந்து அந்த பாற்சோற்று தட்டை சுந்தரி வாங்கியபோது அவளது முகத்தைப் பார்த்தேன்.

கண்களில் திரையிட்ட கண்ணீர நான் பார்த்துவிடாத வாறு முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வீட்டுக்குள் சென்றாள் சுந்தரி.

—1986 டிசம்பர்

திருப்பம்

மெல்போர்னுக்கு வந்த பின்புதான் அவன் நாதன் அண்ணரைச் சந்தித்தான்.

முன்பின் அறிமுகம் ஏதும் இன்றி கண்டவுடனேயே ‘தீண்டகாலப் பழக்கம் போல்’—உறவாட முன் வந்த நாதன் அண்ணரிடத்தில் அவனுக்கு இனம் புரியாத பாசம்.

சொந்த பந்தங்கள் ஏதும் இல்லாத இந்தப் பெரிய கண்டத்தில் நாதன் அண்ணரின் அறிமுகம் கிட்டியது ஏதோ புண்ணிய பலன் என்றுகூட அவன் நினைத்தான்.

ஹரே கிருஷ்ணா இயக்கத்தவரின் பிரார்த்தனை மண்டபத்திற்கு அங்கு வழங்கும் அறுசுவை உணவை உண்பதற்காகவே சென்றிருந்த வேளையில் நாதன் அண்ணர் அறிமுகமானார்.

“ஆர்... யூ... ஃபுறம் ஸ்ரீலங்கா?”

“யெஸ்...”

“கிளாட்... டு... மீட்... யூ...” கைகுலுக்கி இன்முகத் துடன் உற்றுப்பார்த்த நாதன் அண்ணரின் அன்றைய பார்வை இன்றும் அவன் கண்களில் தரித்து நிற்கின்றது.

“தம்பி எவ்விடம்...?”

“மானிப்பாய்...”

“மானிப்பாய் எண்டால்...?”

“சுதுமலை...”

“ஓ... அப்ப... நான் பெண் எடுத்த இடம்தான்.”

அவனுக்குப் புதிய உறவு கிட்டியதில் தோன்றிய மகிழ்ச்சி, தன் பிறப்பிடத்திலேயே அவரும் பெண் எடுத்திருக்கிறார் என்பதை அறிந்ததும் மேலும் பன் மடங்காகியது.

“உங்க மிளிஸ் வரவில்லையா...?”

“இல்லைத் தம்பி...”

“வீட்டில் விட்டிட்டு வந்தீங்களாக்கும்...”

“இல்லை ராசா... ஆனைக் கோட்டையில் அம்மாவோட இருக்கிறா...”

“வீட்டிலா?”—என்ற சந்தேகத்தில் அவன் கேட்டது ‘மெல்போர்ஸ்’ நகர வீட்டிலா என்பதை அறியத்தான். ஆனால்—அவர் ‘ஆனைக் கோட்டையில் மனைவி’ என்று சொன்னதும் அவனுக்கு சோகமாகி விட்டது.

“ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பொழுது போவதில்லைத் தம்பி... அதுதான் இப்படி இந்த ஹரே கிருஷ்ண வேடிக்கை பார்க்க வாரானான்...”

“அப்போ... நீங்க பக்தியில் வரவில்லையென்டு சொல் ஹங்க...”—அவர் வெளிப்படையாகவே பேசியதனால் அவனும் வெளிப்படையாகவே கேட்டான். அவரது சுபாவம் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது... மெல்போர்ஸ் நகரக் குளிரை விட.

“இங்கே கொடுக்கிற சாப்பாட்டை நாங்க ஊரிலையும் ருசி பார்த்திருக்க மாட்டோம் இல்லையா...”

அவனுக்கு வாழுறியது.

“இப்ப எங்க தங்கியிருக்கிறீர்... எப்ப வந்தனீர் என் வந்தனீர்...”—என்ற கேள்விகள் அடுத்துத்து தொடர அவனும் பாதி விழுங்கியவனாக தன் பயணக் கதையை அன்று சொல்வி முடித்தான்.

ஓ முருக பூபதி

அடுத்துத்து இரண்டு ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் ஹரே கிருஷ்ணா பிரார்த்தனையில் சந்தித்ததன் விளைவு... மூன்றாம் வாருமே, அவன் நாதன் அண்ணனின் விக்டோரியா வீதி தொடர் மாடி குடியிருப்பு வீட்டுக்கே வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

“நானும் நல்லதொரு ‘காயை’த்தான் தேடிக் கொண்டிருந்தான் தம்பி... எல்லாம் அந்த கிருஷ்ண பரமாத்மாவினரா அருள்தான் உம்மை என்னோடு சேர வைத்திருக்கிறது...”

“இருக்கலாம் அண்ணர்... நானும் மூன்று கிழமைக்கும் மேலாக நம் தேடி அலைந்து கொண்டிருந்தனான்... எங்கே வேலைசெய்கிறாய் என்று ஏஜன்டுகள் (வீடுகளை வாடகைக்கு கொடுக்கும் நிறுவனங்கள்) கேட்குது... ஊர் பெடியன் ஒருத்தனோடான் அந்த மூன்று கிழமையும் இருந்தனான்... அவன்... பி.ஆர். காரன் (பி.ஆர்—பேர்மனன்ட் ரெஸி டென்ஸி—நிரந்தர வத்விட அனுமதி பெற்றவர்) முதலில் நல்லாத்தான் இருந்தான். பிறகு... பிறகு... முகத்தை சுழிக்கத் தொடங்கிட்டான்... நானும் வேலை தேடாமல் சும்மா இருக்கவில்லை அண்ணர்; தேடிக்கொண்டுதான் இருந்தனான். நல்லவேளை... உங்கட அறிமுகம் கிடைத்து... கூப்பிட்டியள்; வந்திட்டேன்.”

“நானும் மூன்று கிழமையில் முகம் சுழிப்பன் எண்டு நினைக்கிறோ...”—நாதன் அண்ணனின் கேள்வி அவனை திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. திகைப்பை மறைத்துக்கொண்டு “இல்லை அண்ணர்”—என்றான்.

“நான் சும்மா சொன்னன்... நோ... வொரீஸ்... தம்பி... ஒன்றுக்கும் யோசியாதையும்... இங்கே வேலை எடுக்கலாம்... நாங்கள் என்ன அவங்களைப் போல பத்து வருடத்திற்கு முந்தி பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தி வந்தவங்களே... ஊரில்... ஊர் அரிசிப் பிட்டும் சாப்பிட்டு ஓடியல்கூழும் குடித்து திருவிழா கொண்டாட்டம் எண்டு நல்லா வாழ்ந்தனாங்கள் தான்... கொழும்பு ஹோட்டல்களில்... இரண்டு தோசை...

ஒரு பிளேயின் ரீ... என்டு காலத்தை கழிக்க இல்லைத்தம்பி... எதோ இங்கே இரத்த உறவுக்காரங்கள் இருக்கியதால் பி.ஆர். காரன்களாகிறான்கள் தம்பி. நாங்களும் பி.ஆர். தான்.''

அவரது கூற்று அவனுக்கு ஆச்சியிமாக இருந்தது. “நேற்று வந்த நாழும்”—என்று பன்மையில் சொல்கிறாரே இந்த நாதன் அண்ணர். அவனது மௌனத்தை அவர் உணர்ந்திருக்க வேண்டும்.

“தம்பி... நாங்களும் பி.ஆர். எண்டால் அதன் அர்த்தம் ‘பேர்மனன்ட் ரிவியூஜி.’’ (நிரந்தர அகதி)’’

இதைக் கேட்டு அவன் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் தவித் தான். அவரது நகைச்சவை ததும்பும் பேச்சு... ஊரைப்பற்றிய கவலைகளை அவனுக்கு குறைப்பதாக இருந்தது.

அக்காவுக்காக அம்மாவும் அப்பாவும் வாயைக் கட்டி வழிற்றைக்கட்டி சேமித்து வைத்திருந்த சீதனப் பணத்தில் முக்கால்வாசி அவன் இந்தக் கண்டத்திற்குப் புறப்பட செல வாகியிருந்தது. அதனை மீட்டு ஊருக்கு அனுப்பும் வரையில்— அவன் வேலையை மட்டுமல்ல நிம்மதியையும் தேடிக் கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி சமைக்கத் தெரியுமே...”—நாதன் அண்ணர் இப்படி ஒரு கேள்வியை நேரடியாகக் கேட்பார் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“வெங்காயம் வெட்டுவன்... தேங்காய் துருவத் தெரியும்... சொல்லித்தாங்கோ கெதியா சமைக்கப் பழகி விடுவேன்..”

“தம்பி நானும் எதோ பெரிசா சமைக்கத் தெரிந்தவன் இல்லை... ஒரு கதை சொல்லட்டுமே... இங்கே வந்த புதுசில்... இப்படித்தான் ஒரு நாள் சோறு சமைத்தேன்... புக்கை மாதிரி வந்தது... இன்னொரு நரள் சமைத்தேன்... சுண்டல் மாதிரி வந்தது... இன்னுமொரு நாள் சமைத்தேன்... சட்டியை

□ முருக பூதி

சரண்டிக் கழுவ ஒரு கிழமை பிடிச்சுது, தம்பி!'' அவர் சிரிக் காமல் சொன்னார். அவனால் அதைக் கேட்டுச் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“எல்லாம்... ராசா... பழகப் பழக சரியாகிவிடும்... சித்திரமும் கைப்பழக்கம் செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்... என்டு எனக்குப் படிப்பிச்ச... வாத்தியார் ஊரில் அடிக்கடி சொல்லு வார்...’’

“ஊர்”—என்று அண்ணர் சொன்னதும் அம்மா, அப்பா, அக்கா, தங்கை, ‘காணாமல்’ போய்விட்ட தம்பி... அடுத்த ஒழுங்கையில் இருக்கும்... ரோகினி... ஒவ்வொருவர் முகமும் அடுத்தடுத்து அவன் முன்னே வந்து நின்றன.

“அப்பாவும் வருத்தமா கிடக்கிறார் ராசா... இனி எல்லாத்துக்கும் உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கிறன்...’’—பஸ் நிலையத்தில் விடைத்து வழியனுப்பும்போது கண் கலங்கி நின்ற அம்மா—இப்பொழுதும் அதே கோலத்தில்— அதே இடத்தில் நிற்பது போன்ற உணர்வு. அந்தக் காட்சி மனதில் அலைமோதி தொண்டையை அடைக்கிறது.

தொய்வில் அவதிப்படும் அப்பாவையும்... பெருமுச்சக்க களை உதிர்த்துக்கொண்டிருக்கும் அக்காவையும்... ‘ஹெலி’ சுற்றும் வேடிக்கையைப் பார்க்க அடிக்கடி வெளியில் ஓடும் தங்கையையும் இழுத்துக் கொண்டு... அம்மா எந்தெந்த பதுங்கு குழிகளைத் தேடித் தேடி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாவோ...’’

பைப்பைத் திறந்து ‘கப்’பில் தண்ணீரை ஏந்தினான் குடிப்பதற்காக... அதில் சுடுநீர் வரும் என்று அவன் எதிர் பார்க்கவில்லை. ‘கப்’பைத் தொட்டிக்குள் போட்டுவிட்டுக் கையை உதறினான்.

‘பார்த்து... பார்த்து... இங்கே... கூல் வோட்டர், ஹொட் வோட்டர் இருக்குது தம்பி... நீர் மாற்றித் திறந்திட்டார்...’’— வெங்காயம் நறுக்கிக் கொண்டிருந்த நாதன் அண்ணர் சொன்னார்.

“ஓம்...அன்னர்...இதில் ‘‘எச்’’—எழுத்தும் ‘‘எி’’ எழுத்தும் அழிஞ்சிருக்கு.”

“மன்ன.. குடியிருந்தவங்கள் நல்லாத்தான் ‘தண்ணீர்’ குடித்திருக்கிறங்கள்...” என்று சொல்லி நாதன் அன்னர் சிரித்தார்.

* * *

நாதன் அன்னரிடத்தில் அவன் வந்து சேர்ந்த நேரம் நல்ல நேரம்தான். அந்த ஒரு படுக்கை அறை குடியிருப்பு விட்டுக்குள் தஞ்சமடைந்த மறுநாள் அவனுக்கு வேலை கிடைத்து விட்டது...

நாதன் அன்னரே அவனை அழைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு தொழிற்சாலைகளிலும் ஏறி ஏறி இறங்கினார்.

“அன்னர்...அவங்கள் கிழமைக்கு இருநூறு டொலர் தாராங்களாம்...அந்த வேலையை எடுப்போமே...” அவனது அவசரம் அவருக்கு சினமுட்டியது.

“பொறும்...தம்பி...இந்த விஷயத்தில் அவசரம் காட்டி ணால் பிறகு அந்த வேலையிலேயே நின்றிடுவீர்... வேறு வேலை தேட மாட்டார்...கிழமைக்கு முன்னாறு டொலர் சம்பளம் தார பக்டரிகளும் இருக்கு...இன்னுமொரு சற்று சுற்றுவோம்...”

நாதன் அன்னர் அவனுக்குப் பிடிக்காத அந்த குளிருக்குள் அழைத்துச் சென்று...இன்னும் சில தெருக்களில் ஏறி அலைந்து தேடித்தந்த வேலை அவனுக்குத் திருப்பதியை அளித்தது.

உன்று மாத காலத்துக்குள் அக்காவுக்காக “‘சேமித்து’ வைத்திருந்த சீதனப் பணத்தை அனுப்பிவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவன் மனதில் துளிர் விட்டது.

“எந்த வேலையையும் செய்யத் தயார் என்ற முடிவில் தான் அன்னர் இங்கே வந்தனான், ஆனால் நான் எதிர்

பார்த்திருந்த வேலையிட நல்ல வேலை கிடைத்தது... என்ற அம்மாவின்ற பிரார்த்தனை எண்டுதான் நினைக்கிறேன்.”

“அப்படித்தான் சொல்லவேணும் தம்பி...தாயையும் மறக்கக் கூடாது... தாய் நாட்டையும் மறக்கக் கூடாது ... நாட்டுப் பற்றுடன் பேசும் அவரிடம் நீங்கள் ஏன் அன்னர் வந்தனீங்கள்?” என்று கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால்...கேட்க முடியாமல் எதோ உந்தியதால் அந்தக் கேள்வியை அவன் கேட்காமலேயே விட்டுவிட்டான்.

“நான் கூட எந்த வேலையும் செய்யலாம் எண்டுதான் தம்பி வத்தனான். இப்ப செய்யும் வேலை கொஞ்சம் கவ்டம் தான், இருந்தாலும் இப்ப...அதெல்லாம் பழகிப் போச்சுது... ராசா...கிழமைக்கு நானுறு டொலருக்கு கிட்டத்தட்ட கிடைக்குது...விட ஏலுமே...வேலை எண்டு தேடி வந்திட்டால்... பிறகு கவ்டம் வெட்கம் பார்க்கக் கூடாது...எனக்குத் தெரிந்த சிலர்... கொழும்பிலதான்...லோயர்மாரும், லெக்சரர்மாரும், எடிட்டர்மாரும்...சலுதியிலும் லண்டனிலும் லொண்டரிகளி லும் பேக்கரிகளிலும் வேலை செய்கிறார்கள்...செய்யும் தொழில் தெய்வம் தம்பி...எந்த வேலையை செய்தால்தான் என்ன...எங்களுக்கு இப்ப...காசதானே வேண்டும்...காசே தான் கடவுள்ப்பா...எண்டு சம்மாவா பாடி வைச்சான்...”

* * *

விடுமுறை நாட்களில் விட்டுக்குள் அடைந்து கிடக்கப் பிடிக்காமல் இருவரும் வெளிக்கிட்டுத் திரிவார்கள்.

இந்த வெளிக்கிடுதலுக்கு முதலில் அடிகோலுபவர் நாதன் அன்னர்தான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலைகளில் இப்படி தன்னை, நாதன் அன்னர் ஏன் அழைத்துச் செல்கிறார் என்று அவனுக்கு முதலில் புரியாதுபோனாலும் போகப்போகப் புரிந்தது.

எல்லாம் இந்த “சிவப்புத்தோல்” தரிசனங்களுக்காகத் தான் என்பதை அவரது இரட்டை அர்த்தம் ததும்பும் பேச்சுக்கள் மூலம் அவன் புரிந்து கொள்ள நீண்டநாள் எடுக்கவில்லை.

விக்டோரியா வீதியால் புறப்பட்டு சிட்னி ரோடுக்கு வந்து ‘சிட்டி’க்கு ‘ட்ராம்’பில் ஏறி எவிஸபத் வீதியில் இறங்கி ‘யாரா’ ஆற்று மேம்பாலத்தில் நடந்தபோது... எதிர்ப்பட்ட பிலிப்பைன்ஸ்காரிகளைக் கண்டு நாதன் அண்ணர் முகம் சுழித்தார்.

“குடியுரிமை பெறுவதற்காக வயது வித்தியாசமும் பார்க்காமல் இங்கத் தயவுங்களைக் கட்டுவாருகள்...”— நாதன் அண்ணர் தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டு முன்னே நடந்தார்.

“இந்த சிவப்புத் தோல்களுக்கு மத்தியில் நாங்கள் மட்டும்தான் தனித்துப் புறம்பாகத் தெரிகிறோம் இல்லையா அண்ணர்?”

“ஓமோம்...அதனால்தான் அவன்கள் எங்களை விசித்திரமாகப் பார்க்கிறான்கள்... தம்பி...”—என்ற நாதன் அண்ணரே மேலும் தொடர்ந்தார்.

“இங்கே பரவாயில்லை ராசா...லண்டனில் அடியும் போட்டிடுவான்கள்...எங்கட ஆட்கள் அங்கே சில வீதிகளில் போவதற்கே பயப்படுவார்கள்.”—லண்டனுக்குப் போய் அடிவாங்கிக் கொண்டு வந்தவர் போல் பேசலானார் அவர்.

“இங்கே அப்படி நடக்காது எண்டு நினைக்கிறன் அண்ணர்...எல்லா நாட்டுக்காரர்களும் இங்கே இருக்கிறார்கள். எங்கட ஃபக்டரியில்... துருக்கிக்காரன், லெபனான் காரன், கிரீக்காரன், யூகோஸ்லாவியாக்காரன், வியட்நாம் காரன், கம்பூச்சியாக்காரன்...எல்லாம் இருக்கிறான்கள்...”

“என் ஸ்ரீலங்காகாரனும் இருக்கிறான் எண்டு சொல்லுதலும் தம்பி...”—என்று அவன் தோளில் இடித்தவாறு சொல்லிக் கொண்டு அவர் சற்று வேகமாகவே நடந்தார்.

ஃபக்டரி புதினங்களைச் சொல்வதற்காகவே அவரது வேகத்திற்கு ஈடு கொடுக்குமாப் போல் அவனும் விரைந்தான்.

“அண்ணர்... எங்கட ஃபக்டரியில் ஒரு கிரீக்காரனோட பெரிய கரைச்சல்...”

“என்னவாம்...”

“அவன் அங்க வா...அங்க...வா...எண்டு கூப்பிடு கிறான்.”

“எங்கே...?”

“எங்கே...எண்டால் ‘அங்கே’ தான்.”

“அதுதான் கேட்கிறன் சொல்லுமேன்?”— நாதன் அண்ணர் சற்று எரிச்சலுடனேயே கேட்டார்.

“உங்களுக்கு எல்லாவற்றையும் வெளிப்படையாகத் தான் சொல்லவேணுமாக்கும்.”

“சொல்லுமேன்.”

“உடல் குட்டைத் தனிக்க...அங்கே கூப்பிடுகிறான்... அண்ணர்.”—சொல்லிவிட்டு அவன் தெருவைப் பார்த்தான்.

“அட கோதாரி...இன்னமும் ஓழுங்காக முகச்சவரம் செய்யத் தெரியாத உம்மையா அவன் கூப்பிடுகிறான்... போவதுதானே...”

“சீச்...சீ...எனக்கு அப்படிப் பழக்கமில்லை அண்ணர்... நான் அதுக்காக இங்கே வரவும் இல்லை.”

“ஓம் தம்பி...அந்தப் பழக்கம் மட்டும் இங்கே பழக்க வேண்டாம். அதுக்கென்று அனுமதி பெற்ற இடங்கள் ஒவ்வொரு இடத்திலும் இருக்கு...வாரம் ஒரு தடவை டொக்டர் மார் போய் பரிசோதித்து சான்றிதழும் கொடுப்ப தாகக் கேள்வி, இன்னுமொரு விஷயம் தெரியுமே...அதுகளை நடத்துறதுக்காக அரசாங்கத்துக்கு ரக்ஸ் (வரி) செலுத்துகிறார்களாம்!”

“அதுவும் அப்படியா...” - ஒன்றும் அறியாத அப்பாவி யாக அவர் சொல்வதைக் கேட்டுக் கொண்டு அவரைப் பின் தொடர்ந்தான் அவன்.

குதிரையில் கம்பீரமாக நிற்கும் வீரன் ஒருவனின் சிலையை, இலைகளையெல்லாம் உதிர்த்துக்கொண்டு தனி அழகுடன் காட்சி தரும் நெடுஞ்சாலை ஓரத்து மரங்களின் பெயரைப் பற்றியெல்லாம் கேட்க முனைந்த அவனிடத்தில், அதற்கெல்லாம் பதில் சொல்லாமல் அவனது தொழிற்சாலை கிரீக்காரனைப்பற்றியே அவர் விடாமல் துருவித் துருவிகள் வீரனிடுக்கொண்டு வந்தார்.

என் அண்ணர்...இப்படியெல்லாம் அந்த... கிரீக்காரனைப்பற்றிக் கேட்கிறார்?

குதிரை வீரஹுடன், இலைகளை உதிர்த்து நிர்வாணமாகக் காட்சியளித்த மரங்களும் அவர்களை விட்டு மறைந்தன. இப்போது அவர்களிடம் ‘கிரீக்கான்’ தான் பிரதான உரைப் பொருளாகி விட்டிருந்தான்.

“சம்மா இருக்கக் கூடாதாம்...தலையிட வருமாம். நாரிப்பிடிப்பு வருமாம்...இந்தக் குளிருக்கு... இடைக்கிடை அதுவும் வேண்டுமாம். எந்த அனுபவமும் இல்லாத என்னிடத்தில்...அவன் அவன்தான் அன்று...அந்த கிரீக்காரன் தினசரி இதைத்தான் கடைக்கிறான்.”

“அவன் சொல்லதும் சரிதான் தம்பி... ஜயரிட்ட போய் கருவாட்டின் விலை கேட்ட மாதிரி உம்மிட்ட அப்படி பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்... பேசவேண்டியவங்களோட பேச வேணும், அவன்... அன்றுவுக்கு எத்தனை வயதிருக்கும்... உம்மைப்போல இளந்தாரியே.”

ஒருவத்தைப் பார்த்து வயது சொல்ல முடியாத தேசத்தில்...நாதன் அண்ணரின் கேள்வியும் விடைகூற முடியாத கேள்வியாகத்தான் இருந்தது அவனுக்கு.

“இந்த நாட்டில்... ஆளைப் பார்த்து வயது சொல்வது கஷ்டம் அண்ணர்.”

“ஓமோம்...ஸ்கூலுக்குப் போகும் மேல்வகுப்புப் பெண் பின்னைகளை நல்லாத்தான் பார்த்திட்டீர் போலக் கிடக்கு...” நாதன் அண்ணர் கடைக் கண் பார்வையுடன் சொன்னார்.

அவன் இதற்குப் பதில் சொல்லாமல் வீதியில் விரைந்து கொண்டிருக்கும் வாகனங்களைப் பார்த்தான்.

மீண்டும் நாதன் அண்ணர் ‘அன்று’வின் பேச்சை எடுக்கலானார். அவனும் சினத்தை அடக்கிக் கொண்டு, “அன்றுவுக்கு நாற்பத்தைந்து வயதுக்கு மேலிருக்கும். வீட்டில் தனக்கு வயதுக்கு வந்துவிட்ட பெண்பின்னையும் ஆண்பின்னையும் இருக்கிறது, எண்டும் சொல்றான். இருந்தாலும்...இடைக்கிடை ‘வெளியில்’ போய்வரும் பழக்கமும் இருக்காம். என்னையும் வரச் சொல்றான் அண்ணர்”— அவன் சலித்துக் கொண்டான்.

“அடப்பாவி... வீட்டில்... குமரப்பின்னை இருக்கத்தக்க தாக ‘வெளியில்’ போய் வாரானே. அவன்ர பெஞ்சாதி கவனிக்கிறதில்லைப் போல கிடக்கு...”

“அப்படிச் சொல்லாதீங்க அண்ணர்...சிலருக்கு வீட்டில் மட்டும் சாப்பிட விருப்பம் இருக்கும். சிலருக்குக் கடைகளில் போய் சாப்பிட விருப்பம் இருக்கலாம் இல்லையா?...”

“அடடே...இப்ப... நீரும் நல்லாத்தான் பேசப் பழகிட்டீர்...”—என்று நாதன் அண்ணர் சொன்னதும் அவனுக்கு வெட்கமாகிவிட்டது.

நாதன் அண்ணர், ‘அன்று’வை இன்டரஸ்டிங் கரக்டர்— ஆக இருக்க வேண்டும் என்றும் சொல்லிக் கொண்டார்.

“‘ஒரு நாளைக்கு அன்றுவை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வையுமேன் தம்பி...’”

“அதற்கென்... வெள்ளிக்கிழமை முன்று மணிக்கெல் லாம் வேலை முடிஞ்சிடும்தானே... நேரே எங்கட ஃபக்டரிக்கு வாங்க.. அவனை அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்” — என்று அவன் சொன்னபோதும், நாதன் அண்ணருக்கு—அந்த அன்றுவை சந்திப்பதில் அப்படியென்ன பெரிய ஆர்வம் என்றும் நினைக்கத் தூண்டியது.

அதன் பிறகு—இலங்கை இந்திய உற்பத்தில் பொருட்கள் விற்பனை செய்யும் ட்ரேட் சென்டரில் வாங்கியிருந்த நாள் காட்டியிலிருந்து நாதன் அண்ணரே திகதித்தாள்களை கிழித்ததை அவன் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

வெள்ளிக்கிழமையும் வந்தது.

நாதன் அண்ணரும் அன்றுவும் அறிமுகமார்கள்.

அதன் பிறகு—

நாதன் அண்ணர் வெள்ளிக்கிழமைகளில் வீட்டுக்குத் தாமதித்து வருவதையும் அவனால் அவதானிக்க முடிந்தது.

“அன்று’வுடன் ‘பப்’பில் (பார்) இருந்தாக நாதன் அண்ணர் தமது தாமதத்திற்குக் காரணம் சொல்வார். நாட்கள் செல்லச் செல்ல நாதன் அண்ணரின் தாமதத்தை அவன் அக்கறை கொள்ளாமல் விட்டு விட்டான்.

நாதன் அண்ணர் என்ன செய்தாலும் பரவாயில்லை; ஊருக்கு ஒழுங்காகக் காச அனுப்பினால் போதும் என்றிருந்தது அவனுக்கு.

அன்று—வெள்ளிக்கிழமை—நாதன் அண்ணர் நீண்ட நேர தாமதத்தின் பின் வீடு திரும்பினார். அவருக்காகக் காத்திருந்த அவன்... அவர் வருவதற்கு மேலும் தாமதமாக லாம் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தவனாக—தயாரித்த ‘நூடில்ஸை’ சாப்பிட்டு விட்டு நித்திரா தேவியுடன் சங்கம மானான்.

மறுநாள் காலையில் நித்திரை விட்டெழுந்தபோது நாதன் அண்ணர் வந்து படுத்துறங்குவதைக் கண்டான்.

‘ஆசாமி... நல்லாத்தான் லேட்டாகி வந்திருக்கிறார். எழும்பிற நேரத்துக்கு எழும்பட்டும்.’

சுப்பர் மார்க்ட்டுக்கு செல்ல அவன் ஆயத்தமானபோது நாதன் அண்ணரும் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு “குட்மோர் னிங் தம்பி” — என்றார். அவனும், வேண்டா வெறுப்புடன் ‘குட்மோர்னிங்’ — சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“தம்பி... நேற்று அவன்... அன்றுவுடன் ‘அங்கே’ போக வேண்டியதாப் போச்சு...”

“அங்கே”—என்று நாதன் அண்ணர் எதனைச் சொல்கிறார்? அவன் அவரது முகத்தைப் பார்க்காமல் நேரத்தைப் பார்த்தான்.

“இன்றைக்கு... என்னோட வாரும்... புது அனுபவம் சொல்லித்தாரன் என்று கூட்டிக் கொண்டு போனான் அன்று... ஆனால் சுகுனம்தான் சரியில்லை.”

“பல நாட்களாக என்னை அழைத்தான். நான் மறுத்தேன். இப்போது நீங்கள் வசமாக மாட்டிக்கொண்ட மர்களாக்கும்.” — அவன் எரிச்சலுடன் அவரது முகத்தைப் பார்த்தான்.

“அன்று வின் காரில்தான் போனோம். ஆனால்...அங்கே வாசலில் இறங்கினது தான் தாமதம் அவன் விசர் பிடித்தவன் மாதிரி நடந்து கொண்டான்... அந்த இடத்திலிருந்து புறப் பட்ட ஒரு டாக்ஸியைப் பார்த்திட்டு ஏதோ பாவையில் கத்திக் கொண்டு காறித் துப்பினான். பிறகு என்னைத் திரும்பவும் காரில் ஏற்றிக்கொண்டு ‘சிக்னல்’களையும் அலட்சியம் செய்து கொண்டு பறந்தான் தம்பி, நான் நல்லாத்தான் பயந்து போனேன். எதும் ‘ட்ரக்ஸ்’ அடிச்சிட்டு வந்தானோ தெரியவில்லை... என்னை விக்டோரியா வீதியில் இறக்கிப் போட்டு ‘குட்பை’யும் சொல்லாமல் போய்விட்டான்.”

நாதன் அண்ணர் அவனிடத்தில் பதில் எதிர்பார்க்காத வராகக் குளியலறைக்குப் போய் விட்டார்.

திங்களும் வந்தது... செவ்வாயும் வந்தது... புதனும் வந்தது... அந்த வாரமும் கழிந்தது.

ஆனால் — “அன்று” வேலைக்கு வரவில்லை.

அன்னுவைப் பற்றி அவன் மற்றவர்களிடத்தில் விசாரித்த போது ‘அன்று’ வேலையால் நின்றுவிட்டதாகத் தகவல் வந்தது.

நாதன் அண்ணரிடத்தில்தான் இனி ‘அன்று’வை விசாரிக்க வேண்டும். ‘பப்’பில் இருவரும் சந்தித்திருக்கலாம்.

அன்று நாதன் அண்ணருடன் அன்று ஏன் அப்படி விசர் பிடித்தவன் மாதிரி நடந்து கொண்டான்.

அந்த ஒரு வாரமும் நாதன் அண்ணரும் அவனிடத்தில் ‘அன்று’வைப்பற்றிய பேச்சை எடுக்கவில்லை.

ஞாயிற்றுக்கிழமை ஹரேகிருஷ்ணா பஜனைக்குப் போகும் போது அவனே அன்றுவை ஞாபகப்படுத்தினான்.

“அண்ணர்... அவன்... அன்று... இப்போது வேலைக்கு வருவதில்லை... ஏனோ தெரியாது...”

“அது பெரிய கதை தம்பி... முந்தநாள்... வெள்ளிக் கிழமை — அவனை ‘பப்’பில் கண்டேன். அன்றைக்கு அப்படி விசர் பிடிச்சவன் மாதிரி நடந்து கொண்டதற்கான காரணத்தை என்னிடம் அழுதமுது சொன்னான் தம்பி... இப்படியும் உலகத்தில் நடக்குமா... என்று எனக்குப் புதிராக இருக்குது தம்பி...”

நாதன் அண்ணர் புதிர் போட்டு பேச்சை ஆரம்பித்த தால், அவனும் அதனை அறிய ஆர்வத்துடன் அவரின் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“அதனை உம்மிட்ட எப்படிச் சொல்றது என்னுதான் சங்கடமாக இருக்குது...”

“பரவாயில்லை... அண்ணர் சொல்லுங்கோ!”

□ முருக பூபதி

நாதன் அண்ணர் “‘ட்ராம்ப்’வரும் திசையைப் பார்த்துக் கொண்டு, ‘அன்றைக்கு அந்த இடத்தில் டாக்ஸியில் ஏறிப் போனது அவனர் மூத்த மகளாம்’ என்றார்.

“‘மைகோடி!’ — அவன் அந்த ‘ட்ராம்’ ஹோல்ட்டில் சற்று உரத்துத்தான் கத்திவிட்டான்.

இரண்டு ‘சிவப்புத் தோல்’கள் ஆச்சியிமுடன் இந்த இரண்டு ‘கறுப்புத் தோல்’களையும் பார்த்தன.

“‘நோ... வொரிஸ் தம்பி... எனக்கும் இப்போது கண் திறந்திட்டுது...’”

“‘ட்ராம்ப்’—வந்து நின்றது.

நாதன் அண்ணர்தான் முதலில் ஏறினார். அவன் பிறகு ஏறினான். ஆசனத்தில் அமர்ந்தபின்பும் “‘ரோயல் பார்க்’கில் இறங்கும்வரை இருவரும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

நாதன் அண்ணருக்கு இப்போது ஊர் ஞாபகம் வந்திருக்கலாம் என்று அவன் தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

—வீரகேசர், ஜூன் 1987

காத்திரம் புதுவையிலிருந்து பிடித்து... சால்லூடு கொடு
ப்படி வரிசெந்த முடிச் சிறுசூலுக்கானது' இரண்டு
நினைவு மாணவ ஒரு நீண்ட நூலாக
உருப்பிடியில் 'பிடித் துது... பிடித்து...'
நூலிலிருந்து நூலிலிருந்து நூலிலிருந்து நூலிலிருந்து...
தவிப்பு

சுரேந்திரன் பாத்தருமுக்குளிருந்து விம்மி விம்மி
அருதான். அருதால் சிலவேளை மனப்பாரம் குறையும்.
அருதே தீர்த்துவிடுவதுதான் அவன் முடிவாகியது.

அருமை நண்பனிடமிருந்து நீண்ட நாள் தாமதத்தின்
பின்பு வந்து சேர்ந்த கடிதம் ஆழ்ந்த சோகக் கதையை
தாங்கியிருந்தது.

'சுரேன் மாமா... அவுஸ்திரேவியாவிலிருந்து வரும்
போது என்ன வாங்கி வருவீங்க... பேசும் பொம்மை கொண்டு
வருவீங்களா?'—பிஞ்சக் கரங்களால் முகத்தைத் தடவி
முத்தமிட்டு விடைகொடுத்த அந்தப் பாலகி இன்று இல்லை
யென்றாகி விட்டாளா?

இதென்ன... கொடுமை... அந்தப் பாலகியும் 'பயங்கர
வாதி'யா.. அவர்களின் பாலையில்?

பகல் ஒரு மணிக்கு வேலைக்கு நிற்க வேண்டிய சுரேந்
திரனை, ஒரு நிமிட நேரம் தாமதிக்க வைத்து விட்டது
'வடக்கி' லிருந்து வந்த கடிதம்.

இன்று 'ரொஸ்டர்டே' தானே... போகாவிட்டால் 'ஓவர்
டைம்' தான் கிடைக்காது... கிடைக்காவிட்டால் போகட்டுமே
பேரிடியாக செய்தி வந்திருக்கும் போது... 'ஓவர்டைம்' ஆவது
மண்ணாங்கட்டியாவது...

'ஓவர்டைம்' வேலைசெய்யும் நாட்களில் வருவதாகச்
சொல்லிவிட்டு வராமல் விட்டால் அநாவசியமான ஏச்சுக்கும்
பேச்சுக்கும் ஆளாக நேரிடும்... நேரத்தைப் பொன்னென்று
மதிக்காத பூமியிலிருந்தா வந்திருக்கிறாய் என்று இந்த
'வெள்ளைத் தோல்'கள் கேட்கும்...

இந்த 'இயந்திர' மனிதர்களுக்கு என் நிலையை எப்படிப்
புரிய வைப்பது?

கடித்ததை மடித்து பொக்கட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டு
வீட்டின் கதவை சாத்திப்பூட்டிவிட்டுத் தெருவில் இறங்கி
வேகமாக நடந்தான் சுரேந்திரன்.

வழியில் எத்தனை 'சிக்னல் ஸெட்டு'களைத் தாண்ட
வேண்டும். நேரத்தைப் பொன்னாகக் கருதும் மண்ணில் இந்த
'சிக்னல்'கள் இப்படி நேரத்தை விழுங்கி ஏப்பம் விடு
கின்றனவே...

வாகனங்கள் அவற்றை மதித்து தரித்து நின்று தலை
வணங்கும் அளவுக்கு... பொறுமை இங்கும் இன்னும் பாத
சாரிகளுக்கு வரவில்லைத்தான்.

அட... விப்ஸ்டிக் பூசிய அந்தக் கிழவி கூட சிக்னலை
மதிக்காமல் ரோட்டைக் கடக்கும்போது நாம் எம்மாதிரம்...

சுரேந்திரன் வேகமாக ஓடி ரோட்டைக் கடந்து தொழிற்
சாலையின் வாசலில் ஏறினான்.

கார்ட் 'பஞ்ச' பன்னும் மணிக்கூட்டின் முகத்தில் ஒரு
மணி... ஒரு நிமிடம்...

அட... ஒரு நிமிடம் லேட்...

இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக வந்திருக்கலாம்.

மூன்னால் எதிர்ப்பட்ட போர்மன், 'ஹலோ சுரேன்...
ஹரியப்... ஹரியப்... வை... ஆர்... யூ... லேட்...'— சிரித்துக்
கொண்டுதான் கேட்டான்.

அவன் சுரேந்திரனுக்கு நல்ல நண்பன்.

ஏன் தாமதித்தேன் என்ற விபரத்தை இவனிடம் சொன்னால், “என் வந்தாய்...பக்டரி மனேஜரிடம் சொல்லிவிட்டு திரும்பிப் போ...உங்கள் நாட்டில் எப்போதுதான் நிம்மதி வரப் போகிறதோ... கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்...” — என்றும் சொல்லக் கூடிய மனிதாபிமானம் மிக்கவன் அந்த போர்மன்.

கானும்போதெல்லாம், “ஹவ் ஆர்...யு...” “ஆர்...யு...ஒல் ரைட்...”, “நோ...வொரீஸ்” என்றெல்லாம் ஆறுதல் கூறும் அந்த போர்மனின் சபாவம் சுரேந்திரனுக்கு ஆச்சரியமானதல்ல.

இங்கே பலர் அப்படித்தான் பேசுகிறார்கள். அதனை ஒரு சம்பிரதாயமாகவும் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

அந்தப் பழக்கதோடும் இப்பொழுது சுரேந்திரனையும் பற்றிக் கொண்டுதானிருக்கிறது.

சிரித்தாலும் பதிலுக்குச் சிரிக்காத ‘உம்மனா முஞ்சி’ களையும் இந்தப் பெரிய நகரத்தில் அவன் பல முறை கண்டிருக்கிறான்.

இலங்கையை விட்டுப் புறப்படு முன்பு பிரியாவிடை விருந்தளித்து அனுப்பிய உயிர் நண்பனின் மகள்...ஆறு வயதும் நிரம்பாத பாலகி...‘பொம்பர்’ தாக்குதலில் பலியாகிப்போன செய்தியை அவனிடம் சொல்வதா...?

சுரேந்திரன் யோசித்தான்.

இப்போது சொல்ல வேண்டாம்...பிறகு கண்ணில் கானும்போது சொல்வோம்... அதுவரையில் இந்தத் துயரத்தை எப்படி அடக்கி வைப்பது...

வேலைக்கு வரும்போதெல்லாம்... ‘சுரேன்...ஆர்...யு... ஒல் ரைட்...நோ... வொரீஸ்...’— வார்த்தைகளை அந்த போர்மன் தெளிக்கும்போது... ஏதோ...தனது முகம் ஏப்

பொழுதும் சோகம் படிந்து காட்சி அளிக்கிறதோ என்ற சந்தேகம் சுரேந்திரனுக்கு வருவதுண்டு.

“நத்திங்...ஜூ...ஆம்...ஒல் ரைட் டோனி!” சொல்லிச் சமாளித்த நாட்கள்தான் எத்தனை.

தாயகத்தில் நடக்கும் சம்பவங்களை தொலைக் காட்சியிலும், பத்திரிகைகளிலும் பார்த்துவிட்டு வந்து அவன் ‘கதை’ கேட்டும் சமயங்களில் ‘நவீன மகாபாரதக் கதை’யை சுரேந்திரன் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறான்.

“நோ... வொரீஸ்... சுரேன்... நாளைக்கு வேண்டுமானாலும் சொல்... ஸ்ரீலங்காவுக்குப் போக டிக்கட்டுக்கு நாள் பணம் தருகிறேன். கொழும்பு குண்டு வெடிப்பில் உன்து நண்பன் கொல்லப்பட்டதாக சொல்கிறாய்... எப்படி போகாமல் இருப்பது... லீவு எடுக்க... நாள் ஒழுங்கு செய்து தருகிறேன்”—இப்படி ஒரு நாள் அவசரப்படுத்திய டோனி யிடம்... மீண்டும் இந்த இடபோன்ற செய்தியை சொன்னால் அவனே இழுத்துச் சென்று டிக்கட்டும் வாங்கித்தந்து விமானத்தில் ஏற்றினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.

“ரஞ்சித்தும் இறந்து விட்டதாக”—மனைவி தொலைபேசியில் சொன்னபோது, டோனிக்கு தெரிவித்த நவீன் மகாபாரதக் கதையின் நவீன் கர்ணனாக ரஞ்சித் காட்சியளித்தான்.

நான்கு நாட்கள் வீட்டுக்குள் வைத்துப் பூட்டி பாதுகாப்பும் உணவும் தந்து... ரயில் நிலையம் வரை வந்து... கண்களில் நீர் மல்க... வடக்கு நோக்கித் திரளான அகதி களுடன் புறப்பட்ட ரயிலில் ஏற்றிவிட்ட ரஞ்சித்தும் இன்று இல்லையென்றாகி விட்டான்.

அந்தச் சோகக் கதையை இந்த டோனியிடம் சொன்ன போதுதான்... ‘புறப்படு... புறப்படு... நண்பன் இறந்த செய்தி கேட்ட பின்பும் போகாமல் இருக்கிறாயே’—என்ற வனிடம் இன்று இந்த சோகம் தாங்கிவந்த கடிதத்தைப்பற்றி கூறுவதா?

இரைந்து கொண்டிருந்த அச்சு இயந்திரங்களின் முன்னே... பல மனித இயந்திரங்களும் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

பால் போன்ற வெள்ளளவிற்குத் துணி சீராக ஒடுகிறது. ஒவ்வொரு ஸ்கிரீனும் தத்தமக்குரிய அச்சுகளை பதித்துப் பதித்து எழுவதும் தாழ்வதுமாக... இருக்கின்றன.

நீலம்... சிவப்பு... மஞ்சள்... ஊதா...

பலவர்ன உருவங்களைப் பதித்துக் கொள்ளும் 'பப்ரிக்' துணி மறு புறத்தில் இராட்சத 'ஓவனு'க்குள் புகுந்து நிறங்கள் உலர்ந்த நிலையில் வண்ணத் திரைச் சீலைகளாக வேறு புறத்தில் அலையலையாக வந்து மடிந்து கொண்டிருக்கும் காட்சியைக் கண்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போதிலும்... மனக்கண்ணில் அந்தப் பால் வடியும் முகம் கொண்ட பாலகி தான் பதிந்து கிடக்கின்றாள்.

எத்தனை மனிதர்கள் சேர்ந்தாலும் செய்து முடிக்க இயலாத வேலையை வாய்ப்பேச முடியாத இந்த இயந்திரம் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் செய்து முடித்து விடுகிறதே... விஞ்ஞானத்தின் மகிழமை... ஆக்கத்துடன் நிற்காமல் அழிவுக்கும் வித்திட்டு விடுகிறதே...

அது விஞ்ஞானத்தின் குற்றமில்லைத்தான்.

'யூரேனியம் அகழ்வதை நிறுத்துங்கள்'—சுவரோட்டிகள் மனதுக்கு ஆறுதலைத் தருகிறது. அமைதியை விரும்பும் அவஸ்திரேவியாவுக்கு — அமைதியிழந்த மண்ணிலிருந்து வந்தவனை விசித்திரமாக வேடிக்கை பார்க்கும் இயந்திர மனிதர்களின் மத்தியில் டோனி சற்று வித்தியாசமாகத்தான் காட்சி அளித்தான்.

"என்ன கரேன் யோசனை?"—பின்னால் வந்து தட்டி சயநினைவுக்குக் கொண்டு வந்தவனும் டோனிதான்.

"நோ... மைடியர்... நத்திங்"—செயற்கைப் புள்ளகையை ஓடவிட்டு மறுபுறம் போய் நின்றான் கரேந்திரன்.

உதட்டைப் பிதுக்கியவாறு... 'கலர் வெஷாப்'பை நோக்கி நடந்த போனியிடம்... அந்தக் கடிதத்தைப்பற்றி சொன்னால் மனதுக்கு சற்று ஆறுதல் கிட்டும். எப்போது சொல்வது...?

"மாமா... மாமா... பேசும் பொம்மை தெரியுமா... உங்களுக்கு... ரி. வி. மில் காட்டுவாங்க... அதுதான்... அவஸ்திரேவியாவில் இருக்குமா..."

"இருந்தால் வாங்கி அனுப்புவேன் அம்மா."

"என்ன... நீங்க.. என்னை அம்மா என்டு கூப்பிடுநீங்க... நான் அம்மாவா... நான் சின்னப் பிள்ளைதானே..."

"நான் பெண்களையெல்லாம் 'அம்மா' போட்டுத்தான் கூப்பிடுவேன்."

"என்ன மாமா... நான் பெரிய பொம்பிளையா? இல்லையே..."—துடுக்குத்தனமாகக் கேட்ட பாலகியின் குரலைத் தடுத்தாள் தாய்.

"போதும்... போது. ம் பெரிய கிழவியாட்டம் கதைக்கிறா... மாமாவை விடு சாப்பிடுறதுக்கும்."

நன்பனும் அவன் மனைவியும் உணவு பரிமாறிய போது அருகே தானும் அமர்ந்து சாப்பிட்ட அந்தக் குழந்தை இப்போது இல்லையா... என்ன கொடுமை இது. அவளுக்காக அனுப்புவதற்கு வாங்கி வைத்திருக்கும் பேசும் பொம்மை கூட இன்னமும் அறையில் வர்னப் பெட்டிக்குள் தூங்குகிறது.

கொழும்பு குண்டு வெடிப்பினால் பார்சல்களைத் தாமதித்து அனுப்புவது நல்லதென்று ஆலோசனை சொன்ன அறை நண்பர்களிடம் இந்தச் சோகத்தை சொல்லிக் கதறி அடி வேண்டும் போல் இருந்தது கரேந்திரனுக்கு.

ரஞ்சித்தின் சோகம் மறைவதற்கிடையில் அந்தக் குழந்தையின் மறைவு கரேந்திரனை நிலைத்துரோறச் செய்கிறது.

“ஆயுத விற்பனையில் ஈடுபடும் வல்லரசுகளில் உள்ள கம்பனிகள், விடுதலை இயக்கங்களுக்கு பத்து சதவீத ஆயுதங்களையும், அந்த இயக்கங்களை முறியடிக்க முயலும் அரசுகளுக்குத் தொன்னாறு சதவீத ஆயுதங்களையும் வழங்குகின்றனவே... இதுபற்றி என்ன சொல்கிறீர்கள்” —என்று அமெரிக்கப் பேராசிரியர் ஒருவரிடம் பத்திரிகையாளர் கேட்ட கேள்வி நினைவுக்கு வருகிறது.

அந்தச் செய்தி பிரசுரமான பத்திரிகை இப்போது வீட்டில் எந்த மூலமில் தூங்குகிறதோ... அல்லது... அரிசி மா அரிப் பதற்காக மனைவி அந்தப் பத்திரிகையைப் பாவித் திருப்பாளோ...

“நீங்கள் திரும்பி வரும்போது... எத்தனை பேர் உயிரோடு இருப்பங்க... எத்தனைபேர் இல்லை... என்பதை சொல்ல முடியாது... அத்தான்...”

“என் அப்படிச் சொல்கிறாய்...”

“எங்கட ரஞ்சித்தும் செத்துப் போனார்.”

“என்ன... என்ன சொல்கிறாய்?”

“ஓமப்பா... வேலை முடிந்து... வரும்போது பஸ்ஸைக்கு காத்து நின்ற போதுதான்... கேள்விப்பட்டிருப்பீங்க... சம்பவத்தை...” —பாதி விழுங்கிய நிலையில் ரஞ்சித்தின் மரணக்கதையை அன்று தொலைபேசியில் சொன்னாள் மனைவி.

இன்று—

அருமை நண்பனின் செல்வ மகளது மரணக்கதையை தாங்கி வந்துள்ளது வடக்கிலிருந்து தாமதித்து வந்த கடிதம்.

“என்ன... மச்சான் செய்யிறது... எங்கள் செல்வத்தைப் பறிகொடுத்த பிறகு... ராணி... சித்தப்பிரமை பிடித்த நிலையில் இருக்கிறாள்... எதுவும் பேசுவதில்லை... இப்போது அவளின் தாய் வீட்டில்தான் போய் இருக்கிறோம். இந்தக் கடிதம்

□ முருக பூபதி

உனக்குக் கிடைக்கும்போது... இங்கே எஞ்சியிருக்கிற நாங்களும் உயிருடன் இருப்போமா... என்பதை சொல்ல முடியாது... எதனை எழுதுவது... எதனை எழுதாமல் விடுவது என்று தெரியாமல் தவிக்கிறேன்... மச்சான்... எங்கள் செல்வம் நீ போனபிறகு அடிக்கடி “சுரேன் மாமா எப்போது வருவார்... பேசும் பொம்மை கொண்டுவருவாரா...” என்று கேட்பாள்... இப்போது... அவனும் போய்விட்டாள்... வாழ்க்கையே வெறுமையாகக் கிடக்கு...”

அந்தாத்தில் முடிந்த கடிதத்தை மீண்டும் எடுத்துப்படிக்க மனம் உந்தியது.

பொக்கட்டுக்குள் பாரமாகக் கணத்துக்கொண்டிருந்த கடிதத்தை எடுத்துப் பொத்திக் கொண்டு—

சுரேந்திரன் டோனியிடம் சென்றான்.

“பம்ப் பண்ணிட்டு வாரன்!”

“ஓல் ரைட்...” —டோனி இவன் முகத்தையும் பாராமல் வேலையில் முழுகியிருந்தான்.

சுரேந்திரன் பாத்ருபுக்குள் நுழைந்தான்... ஆனால்... சிறுநீர் கழிப்பதற்காக அல்ல...

—மல்லிகை ஆண்டு மலர், 1987

மேற்கூரையில் வாழும்... தாபத்து... நூப்பகல்
மேறி

ଶତକ

“ஏ. எம். எம். ஏ. அம்மா.”

“ஏ. பி. பி. எ. அப்பா.”

“பி. ஓ. ஓ. என். ஏ. ஐ.—பூனை.” எனது பிரத்தியேகமான அறையிலிருந்து படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

டா இன்னமும் நித்திரை. நேற்றிரவு எனக்காக நடத்த பிறந்தநாள் பார்டியில் டா குடித்த விஸ்கி இன்னமும் சமிபாட்டையில்லையாக்கும்.

மம்மா வீட்டை ஒதுங்க வைக்கும் வேலையில் முழுமாக ஈடுபட்டிருக்கிறான்க. என்னை வாழ்த்த வந்து அன்பளிப்பும் கொடுத்துவிட்டுச் சென்ற ஜலிந்தா ஷ்சர் இன்றைக்கு டமிழ் கிளாஸ் இருப்பதை ஞாபகப்படுத்தி விட்டாங்க. இல்லையென்றால் நானும் இந்தக் குளிர்காலத்தடாவைப் போல் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் உறங்கியிருக்கலாம்.

மம்மாதான் வந்து என்னைத் தட்டி எழுப்பி விட்டாங்க.

சென்ற கிழமை சொல்லித்தந்த பாடங்களைத்தான் இன்றைக்கும் மீண்டும் சொல்லித்தரவிருப்பதாக ஜலிந்தா ஷ்சர் சொன்னாங்க. சென்ற கிழமைதான் இந்த டமிழ் கிளாஸ் ஆரம்பமாகியது.

நாம் டமிழராம்—டமிழ் மொழியை மறக்கக் கூடாதாம்.

என்னுடன் கபிலன், முகுந்தன், ராஜன், வர்மினி, சிந்துஜா, பிரியா...எல்லோரும் டமிழ் படிக்கிறாங்க... ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பின்னேரம் டமிழ்களாஸ் நடக்கும்.

ட்டா காரில் கூட்டுக் கொண்டு போவார்.

டாவும் மம்மாவுப் பிறந்த நாட்டில் டமிழ் மொழி இருக்கிறதாம். இங்கே... இந்தப் பெண்ணாம் பெரிய நாட்டில் டமிழ் மொழி இல்லையாம். நாங்கள் டமிழராம், அதனால்...என்னெனப் போன்ற பிள்ளைகளுக்கு டமிழ் தெரிந்திருக்க வேண்டுமாம்.

நானும் டமிழ் படிக்கிறேன்.

ஏ. எம். எம். ஏ.— அம்மா. ஏ. பி. பி. ஏ—அப்பா, பி. ஓ. ஓ. என். ஏ. ஜி.—பூனை, அம்மா என்றால் மம்மா, அப்பா என்றால் டடா; பூனை என்றால் கெற்.

ஜூசிந்தா ஷ்சர் நல்ல வடிவு, அவுங்க ஜீன்ஸ் அணிந்து வந்தால் இன்னும் அழகா இருக்கும். நேற்று எனது பிரந்த நாள் பார்ட்டியில் ஷ்சர் சாரி உடுத்தியிருந்தாங்க.

சில சமயங்களில் மம்மாவும் அப்படி சாரி உடுத்துவதை பார்த்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு மாத இறுதியிலும் வரும் சனிக்கிழமைகளில் நடக்கும் எங்கட சமய வழிபாட்டு வைபவதை திற்கு மம்மா சாரிதான் உடுத்துவாங்க.

நேற்று எனது பிறந்தநாள் பார்ட்டியிலும் மக்கள் சார்தான் உடுத்தியிருந்தான்க.

தாகமாக இருக்கு...கொக்கா கோலா குடித்தால் நல்லது. அடுத்த அறையிலிருக்கும் குளிர்சாதனப் பெட்டியை நோக்கிப் போகிறேன். அங்கே— மம்மா... எனக்குக் கிடைத்த அன்பளிப்புப் பெட்டிகளையெல்லாம் தீற்றுத் தாங்கி கொண்டிருக்கிறாங்க. என்னைக் கண்டதும்.....

“மஞ்ச...டார்லிங்...கம்...ஹியர்...”

நான் அருகே போகிறேன்... மூடிய விடுதலை
நான் அருகே போகிறேன்... மூடிய விடுதலை
“ஹக்... பிள்ளைப் பிரசன்டஸ்!”

ஆமாம்... நிறையத்தான் பரிசுப் பொருட்கள் வந்துள்ளன. அழகான...விதம் விதமான பொம்மைகள்... பட்டரியில் ஒடும் ஜீப்; தலையாட்டும் கரடி பொம்மை, மலர்செண்டுகள், வாழ்த்துக் கார்டுகள், சொக்கலேட் பெட்டிகள்... மூடிய விடுதலை

மம்மா ஒவ்வொன்றையும் எடுத்து வந்து எனது அறையில் உள்ள ஷல்பில் அடுக்கி வைக்கிறாங்க. மம்மா வீட்டை அழகாக வைத்திருப்பாங்க. மம்மாவைப் போல எங்கள் விடும் அழகானது.

சொக்கலேட் பெட்டிகளை நான் புறம்பாக எடுத்து வைக்கிறேன். ஒன்றைத் திறந்து ஒரு சொக்கலேட்டை எடுத்து உறையை பிரித்து சுவைத்துப் பார்க்கிறேன்... நல்ல ருசி....

“மமா... இந்த பொம்மை அந்டனி அங்கின் கொடுத்தது.”

“வெரி பியூட்டி ஃபுல் டார்லிங்!”

இந்த சொற்ப வேளையில் மம்மாவின் வாயிலிருந்து பல “பியூட்டி...புல்”கள் விழுந்திருக்கும். நான்தான் எண்ணிக் கொள்ளவில்லை.

ஜூவான் அன்றி தந்த பொம்மையை எடுத்து வைத்து அதன் மிருதுவான் கூந்தலைத் தடவிவிடுகிறேன். என் தலை முடியைப் போல் இந்தக் கூந்தல் ஏன் கறுப்பாக இல்லை? இந்த நாட்டுப் பிள்ளைகளைப் போல் இந்தப் பொம்மைக்கும் தலைமுடி இருக்கிறது... ஏன் அப்படி...?

“மம்மா... இந்த... பொம்மை... ஜூவான் அன்றி தந்தது” — என்கிறேன்.

மம்மா எனோ என் பேச்சை கவனிக்கவில்லை; நான்தான் மறந்து விட்டேன்... மம்மாவுக்கு அந்த ஜூவான் அன்றியை

ஓ முருக பூதி

எனோ பிடிப்பதில்லை. டடா வேலை செய்யும் இடத்தில் தான் அந்த அன்றியும் வேலை செய்யிறாங்க... நல்ல சிகரட்... பற்றவைப்பாங்க... அதனால்தானோ தெரியாது மம்மாவுக்கு அந்த அன்றியைப் பிடிப்பதில்லை.

நேற்று அந்த அன்றிதான் நல்லா டான்ஸ் ஆடினாங்க. டின்னர் டான்ஸிலிலும் அவுங்களைப் போல் வேறு எவ்வாலும் அழகாக ஆடமுடியாது. போன்மாதம் நடந்த டின்னர் டான்ஸிலிலும் ஜூவான் அன்றி அழகாக ஆடினாங்க. அவுங்க... டாவின் கையை கோர்த்துக் கொண்டு ஆடிய பிறகுதான் மம்மாவுக்கு... அவுங்களைப் பிடிப்பதில்லை என்று நினைக்கிறேன். டடா இதையெல்லாம் சீரியஸாக எடுப்பதில்லை. மம்மா ஒரு டைப்.

என்னிடம் இந்த பொம்மையைத் தந்து “ஹப்பி பேர்த்டே டே யூ...” என்று உரத்த குரலில் பாடி முத்தமும் கொடுத்தாங்க ஜூவான் அன்றி... நான் முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டேன்... ஹாம் சிகிரெட் நாற்றம்...

ஏழு மெழுகுவர்த்திகளை வாயால் ஊதி அண்டத்து விட்டு நான் வெட்டிய கேக்கின் முதல் துண்டத்தை எனக்கு ஊட்டினார் டடா. பிறகு மம்மா ஊட்டினாங்க. பிறகு நான் டாவுக்கும் மம்மாவுக்கும் கேக்கை ஊட்டினேன். அதன் பிறகு... வந்திருந்தவங்களுக்கு... கேக் பக்கட்டுகளை எடுத்துச் சென்றேன்.

“ஹப்பி பேர்த்டே”, பாட்டுக்கு எல்லோரும் கை தட்டி னாங்க... பிறகு ஆடினாங்க. நானும் ஆடினேன். என்னுடன் பிரியா, ஷர்மினி, ராஜன், எல்லோரும் ஆடினாங்க, சிந்துஜா ஆடவில்லை... அவள் ஒரு டைப்... அவள் எப் போதும் எங்களுடன் சேர்ந்து ஆடுவதும் இல்லை; விளையாடுவதும் இல்லை...

டான்ஸ் நடந்த நேரம் மம்மா கிச்சின் பக்கத்தை விட்டு வெளியே வரவே இல்லை. மம்மாவுக்கு பயம்... டான்ஸ்

ஆடிய அங்கிள் மாரும் அன்ரிமாரும் எங்கே மம்மாவையும் அந்த டான்ஸாக்கு இழுத்துவிட்டு விடுவாங்கனோ என்டு தான்.

டா நல்லா ஆடினார்.

அன்டனி அங்கினும் டாவும் கைகோர்த்து ஆடினார்கள். அன்டனி அங்கிள் ஒரு பெண்ணைப்போல் வளைத்து நெளிந்து குலுங்கி ஆடி எல்லோரையும் கவர்ந்தார்.

தான் ஒரு பழைய பாட்டுப் பாடப் போவதாகச் சொல்லி அன்டனி அங்கிள் “பொம்... பொம்... பொம்... பொம்பமரே வைறு... பொம்... பொம்... பொம்... பொம்பமரே வைறு... லேஹஸ்—ஆர். ஃ நெலஸ்” என்ற பாட்டைப் பாடிப்பாடி ஆடினார்.

அவர் பொம்... பொம்... பொம்... என்று சொல்லும் போதெல்லாம் அனைவரும் ஏனோ சிரித்தார்கள் எனக்குத் தான் என் சிரித்தார்கள் என்பது புரியவில்லை, மம்மாவிடம் கேட்க நினைத்தேன்... பிறகு மறந்து விட்டேன்.

டாவை டமிழ் பாட்டுப் பாடும்படி எல்லோரும் சொன்னார்கள்.

டா வழக்கமாக பாடும் பாடலையே பாடினார்.

“என்னடி ராக்கம்மா... பல்லாக்கு நெளிப்பு...”

‘இந்தப் பாட்டை விட்டால் டாவுக்கு வேறு பாட்டுத் தெரியாது’ என்கும்மா அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. டா முழுப் பாட்டையும் பாடி முடிக்க மாட்டார். டா மட்டு மில்லை... மற்றவர்களும்தான்.

டாவுடன் வேலை செய்யும் அவுஸ்திரேலிய, நியூசிலாந்து, துருக்கிய நண்பர்கள் தத்தம் மனைவிமார் பிள்ளைகளுடன் வந்து என்னை வாழ்த்தி முத்தமும் தந்து அன்பளிப்புகளும் கொடுத்தாங்க.

ஓ முருக பூபதி

எங்கள் வீட்டுக்கு முன்பாக ஒடும் வீதியில் இருபுறமும் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த விருந்தினர்களின் கார்கள்தான் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அணி வகுத்து நின்றன.

வரும்போது அங்கிளமார்தான் கார்களை செலுத்திக் கொண்டு வந்தாங்க. ஆனால் திரும்பிப்போகும். போது அன்ரி மார்தான் கார்களை செலுத்திக்கொண்டு போனாங்க. அங்கிள் மாரின் கார்கள் பெற்றோல் குடித்திருந்தது போல் அங்கிள் மார் அற்கவோல் குடித்திருந்தனால்தான் அந்த அன்ரிமார் கார்களைச் செலுத்தினார்கள்.

இந்தக் காரணத்துக்காகவே மம்மாவும் கார் ஓட்டப் பழக் வேண்டும் என்றும் டாவுக்கு அடிக்கடி சொல்லுவாங்க... மம்மா இனித்தான் கார் ஓட்டப் பழகப் போறாங்க...

எனது அறையில் பொம்மைகளையெல்லாம் நேர்த்தியாக அடுக்கி வைத்த மம்மா ஆயாசத்துடன் கைகளை உயர்த்தி சோம்பல் முறித்தாங்க.

மம்மா எதிலும் ஒழுங்குதான்... மம்மா அடுக்கி வைத் திருந்த பொம்மைகளை வைத்த விழி வாங்காமல் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன். இவைகள் என்னுடன் விளையாட வந்துள்ள பொம்மைகளா... அல்லது வெறும் அலங்கார பொம்மைகளா... எனக்குப் புரியவில்லை.

கிச்சின் பக்கம் மம்மா பாத்திரங்களுடன் போராடும் சத்தம் கேட்கிறது.. ஒரு பிளேட் கீழே விழுந்து நொருங்கிய சத்தம் கேட்கிறது... ஒடிப்போய்ப் பார்க்கிறேன். அந்த சத்தத்திலும் டா நித்திரா தெவியுடன்தான்.

கோழி முள்ளுகளுடன் பிளேட் ஒன்று கீழே விழுந்து நொருங்கி விட்டது. மம்மா பிளேட்டின் உடைந்த துண்டு களையும் சிதறிக் கிடந்த முள்ளுகளையும் கூட்டிப் பெருக்கி ‘‘டஸ்பின்’’ னுக்குள் போடுறாங்க...

மம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் உதவி செய்தால் என்ன...

நானும்...மம்மாவுக்கு ஒத்தாசையாக மம்மா கழுவி வைக்கும் பாத்திரங்களை எடுத்து மேசையில் கவிழ்த்து அடுக்கு கிறேன்.

“பார்ட்டி வைக்கிறதும் போதும்... மறுநாள்... படுற பாடும் போதும்.”—மம்மா தனக்குள் பேசி அலுத்துக் கொள் கிறாங்க. மம்மா பாவும்... மூன்று நாட்களாக மம்மாவுக்கு ஓய்வே இல்லை.

“டாவை எழுப்பட்டுமா மம்மா...”

“வேண்டாம் டார்லிங்... மம்மா செய்து கொள்கிறேன்... நீங்க போய் படியுங்க... பின்னேரம் டமிழ் கிளாஸ் இருக்குது... இல்லையா...”—மம்மா டமிழ் கிளாஸை மீண்டும் ஞாபகப் படுத்துறாங்க.

பலதரப்பட்ட கறிவகைகளும் நிரம்பியிருந்த பாத்திரங்களைப் பார்த்து மம்மா மெருமுச்சு விடுறாங்க.

“அளவோடு குடித்திருந்தால் இவ்வளவும் மிஞ்சியிருக்காது... இனியென்ன செய்யிறது... அவ்வளவையும் ஃபிரிஜ்ஜில் தான் வைக்கவேணும்.. ஃபிரிஜ்ஜில்லையும் இடம் இருக்குதோ தெரியவில்லை.”

மம்மா—எப்பவும் இப்படித்தான்... தனக்குத்தானே பேசி சலித்துக் கொள்ளுவாங்க.

மம்மா சொல்வதும் சரிதான். அந்த அங்கின்மார் சரியாகச் சாப்பிடவே இல்லை.

ஜோனி வார்க்கரும்—பிளக் அன்ட் வைட்டும்—ஸ்வான், ஃபொல்டர் பியரும் அவர்களின் வயிற்றில் நிரம்பியதால்... அவர்கள் சாப்பிட்ட பிளேட்களிலும் உணவுப் பதார்த்தங்கள் மிஞ்சிவிட்டன. கோழிப் பொரியல் மட்டும் குறைந்திருக்கிறது.

இந்தக் கோழிப் பொரியலை சாப்பிட்டுக் கொண்டுதான் அங்கின்மார் அப்பாவுடன் ஏதோ சீரியஸாகப் பேசினார்கள்.

அவுங்கா ஏதோவெல்லாம் பேசினாங்கி... ஏதோ மொழி களைப் பற்றியும்... தங்கட... தங்கட... நாடுகளைப் பற்றியும் பேசியிருக்க வேண்டும்—எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை... நான் அன்றிமாருடன் அமர்ந்து சாப்பிட்டேன்.

அன்றிமாரும் அதே மாதிரித்தான் ஏதோ சீரியஸாகத் தான் பேசினாங்க.

“பிரிட்டிஷ்காரங்கள் போகும்போது ஏதேனும் வழி செய்திருந்தால்—இப்போது அங்கே இவ்வளவு சனம் செத்து மடிந்திருக்காது...”—மம்மா அந்த அன்றிமாருக்கு ஏதோ விளக்கம் சொல்வதாக எனக்குப் பட்டது.

ஆனால்... எதும் புரியவில்லை...

“இங்கிலீஷ் மொழியையே எல்லோரும் படிக்கவேண்டும் என்று ஒரு சட்டம் வந்திருந்தால் எந்தப் பிரச்சினையும் வந்திருக்காது.”—ஜஸ்தா ஷ்சர் சொன்னதும் எனக்குப் புரியவில்லை.

என்னைப் போன்ற பிள்ளைகளுக்கு புரியாத விஷயங்களை அன்றிமார் பேசியதனால் நான் மீண்டும் அங்கின்மாரும் டாவும் சாப்பிடும் இடத்துக்குப் போனேன்.

டா... அங்கே ஆக்ரோஷமாக ஏதோ சொல்லிக்கொண் டிருந்தார். டாவுக்கு என்ன நடந்தது... விஸ்கியை அதிகம் குடித்துவிட்டாரோ எனப் பயந்தேன்.

“பானும்... அரிசியும்... மாவும்... பெற்றோலும் எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரித்தான் விலை உயர்த்தப்படுகிறது... ஆனால்—மொழி... இன்ம் என்று வரும்போது மட்டும் நிறைய வித்தியாசம்... பதவி உயர்வுகளிலும்... பல்கலைக்கழக அனுமதி யிலும் வேறுபாடு...”

இந்த டா... என்ன சொல்கிறார்... பான் எண்டார், அரிசி எண்டார்... பெற்றோல் எண்டார்... பல்கலைக்கழகம் எண்டார்... பானும்கும் பல்கலைக் கழகத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்... எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை.

அவர்கள் பேசியதையெல்லாம் புரிந்துகொள்ள முயன் றால் எனக்குத் தலையிடிக்கும்...எனக்கேன் அந்தத் தொல்லை...

இன்றைக்குப் பின்னேரம் டமிழ் கிளாஸ் இருக்குது... படிப்போம். நான் படிக்கிறேன்.

ஏ. எம். எம். ஏ. அம்மா—ஏ. பி. பி. ஏ. அப்பா; பி. ஓ. ஓ. என். ஏ. ஐ.—பூநெ.

அம்மா என்றால் மம்மா; அப்பா என்றால் டடா; பூணை என்றால் கெற்.

“ஏன்...இப்படியும் சொல்லலாம்தானே—
‘ஏட்டின் எம். ஏ....அம்மா.’”

“ஏ. டபிள் பி. ஏ—அப்பா.”
“பி. டபிள் ஓ. என். ஏ. ஐ.—பூணை”

—வீரக்கேசர்—அக்டோபர் 1987
(அவுஸ்திரேலியா—குயின்ஸ்லாண்ட்
கூட்டுரை பதிப்பு)

வாணாலை ஒல்பரப்பானது)

... ප්‍රංශ සියලු දැනු ඇති මානව ප්‍රාග්ධන විද්‍යා සඳහා නියම ප්‍රකාශ කළ තුළ යුතු වේ.

மீது மூன்று நாட்கள் திரும்ப விரும்புவது... என்று சொல்லும் போது மீது மூன்று நாட்கள் திரும்ப விரும்புவது... என்று சொல்லும் போது

வினாக்களைக் கீழே விடுதலோடு பொதுமக்கள் முன்வர்த்தி செய்ய வேண்டும். அதைக் கூறுகிறேன் என்றால் நான் தீவிரமாக இருப்பதை கூற விரும்புகிறேன்.

എൻ‌മെ

அன்புள்ள, எனதருமை மகன் சந்திரனுக்கு,
இறுதியாக—முன்று மாதங்களுக்கு முன்பு நீ எழுதிய
கடிதத்தைப் பார்த்தேன். அதன் பின்பும் நீ கடிதம் அனுப்பி
யிருக்கலாம். கிடைக்கக்கூடிய இல்லை.

நானும் உனக்குப் பல கடிதங்கள் அனுப்பினேன். அவை கிடைத்தனவா இல்லையா என்பதை உண் பதில் கண்டுதானே அறிய முடியும்.

எம்மிருவர் கடிதங்களும் எந்தெந்த தபால் நிலையங்களின்...எந்தெந்த தபால் பொதிகளில் இன்னமும் துயில் கொள்கின்றனவோ...யார் அறிவார்.

இங்கு எம் வாழ்க்கையே அஸ்தமித்து விட்டதோ என்ற உணர்வோடு வாழும் நிலையில், இக்கிடித்ததை கொழும்புக்கு புறப்படும் அருணசலம் வாத்தியாரிடம் கொடுத்துவிடுகிறேன்.

உன் பதில் கண்டுதான் இக்கடிதமும் உனக்குக் கிடைத் ததை ஊர்ஜிதம் செய்ய முடியும். காலம் அப்படி.

மகனே ககமாக இருக்கிறாயா?

நலத்தைக் கவனித்துக்கொள். இங்கிருந்தால்... சனிக்கிழமை களில் என்னென்ய தேய்த்து முழுகச்சொல்லி சத்தம் போடுவேன். அங்கு உனக்கு அப்படி அன்புக்கட்டளை இடயார்தான் இருக்கிறார்கள்?

நல்லென்னென்ய அங்கு கிடைக்கிறதா?

என்னெயும்— மற்றவர்களையும்— ஊரையும் பற்றி நீ யோசித்துக் கொண்டேயிருப்பாய். நீ மட்டுமல்ல இப்போது முழு உலகமுமே யோசித்துக் கொண்டுதானிருக்கிறது. நம்ம வர்கள்தான் இன்று உலகின் மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் வாழ்கிறார்களே... வாழ வேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டிருக்கிறார்களே...

இங்கு நடப்பதெயல்லாம் அங்கு உன்னால் அறிய முடிகிறதா? அருகில் இருந்து செய்தி கேட்பதற்கும் எட்டத்தி விருந்து செய்தி அறிவதற்கும் நிரம்ப வேறுபாடு இருப்பதாக முன்பொரு கடிதத்தில் நீ எழுதியிருந்தாய்.

உன்மைதான்.
இங்கு... ஏதோவெல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது என்றும் சொல்வதற்கில்லை... நடந்து கொண்டு தானிருக்கிறது. இனி நடக்கவிருப்பதை சொல்ல முடியாதுதான்.

ஆயினும், உனக்கு எழுதவேண்டிய சில முக்கியமான விடயங்கள் இருப்பதனால் இக்கடிதத்தை அவசரத்தில் எழுதுகிறேன்.

நாம் குடியிருந்த வீட்டில் இப்போது நான் இல்லை. பக்கத்தில் உள்ள பின்னையார் கோயிலில்தான் மற்றவர்களுடன் இருக்கிறேன்.

வீடு இருந்தால்தானே குடியிருப்பதற்கு...
எங்கள் புனிதமலரும் என்னுடன்தான் கோயிலில் இருக்கிறார். யார் புனிதமலர்...தெரியுமா? அவள்தான் உன் மரமா மகள்...என் அண்ணன் மகள்.

ஓ முருக பூதி

மாமாவும் சம்பவத்தில் இறந்துவிட்டார். சடலத்தைக் கூட பாவிகள் எடுக்கவிடவில்லை. நானோ மாமியோ, புனிதமோ பார்க்கவும் இல்லை.

சிலரது வாக்குகள் பலிக்கும் என்பார்கள். உன் மாமாவின் வாக்கு பலித்துத்தான் விட்டது மகனே.

உன் அப்பாவை...நான் என் விருப்பத்துக்கு மணமுடித்த போது...இல்லை...உன் மாமாவின் வார்த்தையில் சொல்ல தானால்...உன் அப்பாவுடன் நான் ஓடி வந்துவிட்டபோது...வீட்டுப்படலை வரை வந்து... “இனி வாழ்விலும் முழிக்காதே...சாவிலும் முழிக்காதே” — என்று திட்டித் தீர்த்து விட்டு என்னைக் கைகழுவிவிட்டதாகச் சொல்லிப் போனாரடா உன் செல்லத்துரை மாமா.

இது நடந்து இருபத்தி ஐந்து வருடங்களுக்கும் மேலாகி விட்டது.

அவர் முகத்தில் அதன்பின்பு நான் முழிக்கவில்லை தான்... ஆனால்... சாவிலும் முழிக்கக் கிடைக்காது என்று கணவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை மகனே.

அவர் வீட்டு வாசலிலேயே சுடப்பட்டு இறந்ததாகவும்... சடலத்தை, சுட்டவர்களே எடுத்துச் சென்றதாகவும் பின்பு தான் அறிந்தேன்.

உனக்கு...மாமாவை நன்கு தெரியும்...மாமியையும் தெரியும்...அவர்களின் மகள் புனிதமலரையும் தெரியும். இன்னுமொரு அதிர்ச்சியையும் உனக்குத் தருகிறேன்.

எங்கள் புனிதமலரின் பெயரில்தான் இப்போது புனிதம் இருக்கிறது. அவளது புனிதமும் பறிக்கப்பட்டு விட்டது மகனே.

நீயும் படித்தவன்...உலக அறிவு உனக்கும் கொஞ்சம் இருக்கலாம்.

கௌதமர் அவதரித்த புண்ணிய பூமியிலிருந்து...

மகாத்மா தோன்றிய புனித மண்ணிலிருந்து...

ஆசிய ஜோதி பிரகாசித் தேசத்திலிருந்து...

பாரத ரத்னா ஜோலித்த நாட்டிலிருந்து

முதலில் சிலர் வந்தார்கள்...பிறகு பலர் வந்தார்கள்...பிறகு...வந்து கொண்டே இருந்தார்கள்...உணவுப் பொட்டலங்கள் ஆகாயத்திலிருந்து கொட்டப் பட்டதும் விடிவு பிறந்துவிட்டது...நாம் வடித்த கண்ணீரைத் துடைக்க அன்புக்காம்...ஆதாவுக்காம் நீட்டப்பட்டுவிட்டதாக உள்ளம் பிரித்தோம். ஆலயங்களில் வைத்த நேரத்தில்களையெல்லாம் கொடுக்க முன்டியடித்தோம். இப்போது ஆலயங்களே எமக்குத் தஞ்சமாகி விட்டன.

நீ சிறியவனாக இருக்கும்போது...உனக்கு ஞாபகம் உண்டா...உன் அப்பா... தான் பத்திரிகை ஒன்றுக்கு எழுதிய உருவக்க கதையொன்றை எனக்குப் படித்துக்கான பித்தபோது...

“அப்பா...வேலி எப்படி பயிரை மேழும்...? வேலிக்குத் தான் வாய் இல்லையே...உயிர் இல்லையே” என்று உன் அறிவுக்கு எட்டியவித்தில் துடுக்குத்தனமாகக் கேட்டாயே...

இப்போது அந்தச் சம்பவம் உனக்கு ஞாபகமா? சில வேளை நீ மறந்திருக்கலாம். உன் தமிழாயிருந்தால்... மறந்திருக்க மாட்டான். அவனுக்கு உன்னைவிட ஞாபக சக்தி அதிகம். சிறுவயதில் அவன்தான் வல்லாரைக்கீரைச் சாறு அதிகமாகக் குடித்தவன்.

நீ மறந்திருப்பாய் என்பதனால் மீண்டும் உனக்கு அந்த சம்பவத்தை ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

அப்பா நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம் பத்திரிகை கருக்கு உருவக்க கதை எழுதுவார். அதில் ஒன்றுதான் “வேலியும் பயிரும்”.

வளவுக்குள் பயிர்கள் வளர்க்கப்பட்டன. அவை வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன. வெளியில் நடமாடித் திரிந்த கால

நடைகளுக்கு இந்தப் பயிர்களை உண்ணவேண்டுமென்ற ஆசை. சில நாட்கள், தமிழ்ஷ்டம் போல் வளவுக்குள் புகுந்து பயிர்களை நாசம் செய்து விட்டன.

இப்படியே விட்டால்... முழுப்பயிர்களுமே அழிந்து விடுமெனக் கருதி பயிர்களைச் சுற்றி வேலி போடப்பட்டது.

வாடி வதங்கிய பயிர்கள் மகிழ்ச்சியடைந்தன. நிம்மதி பிறந்துவிட்டதாகப் பூரிப்படைந்தன. வெளியில் நடமாடிய கால்நடைகளுக்கோ ஆத்திரம் பொங்கியது. கோபாவேசத் துடன், அந்த பாதுகாப்பான வேலியைப் பிய்த்து அறுத்தெரிய முற்பட்டன. வேலியை இழுத்துப் பிரித்து துவம்சம் செய்தன. வேலியும் தன்னாலியன்ற மட்டும் தாக்குப்பிடிக்கத்தான் செய்தது. கால்நடைகள் களைத்து சோர்ந்து திரும்பின. பயிர்களைப் பாதுகாத்த வேலி யோசித்தது.

‘இந்தப் பயிர்களினால்தானே எனக்கு இந்தச் சோதனை யும் வேதனையும்? இந்தப் பயிர்கள் இல்லையென்றால் அந்தக் கால்நடைகளும் இந்தப் பக்கம் வராது அல்லவா? என்ன செய்யலாம்... இந்தப் பயிர்களை நானே சாப்பிட்டு விட்டால்... பிறகு அந்தக் கால்நடைகளின் தொல்லையும் இராது’ நானும் நிம்மதி யாக இருக்கலாம்தானே.

முடிவு—

பயிர்களை வேலி உண்ணத் தொடங்கியது.

இதுதான் உன் அப்பா அன்று எழுதிய உருவக்க கதை மகனே. நீயும் துடுக்குத்தனமாக— வேலி பயிரை சாப்பிடுமா என்று கேட்டாய். நானும் அப்பாவும் உன் சூழ்ந்தைத் தனத்தை ரசித்து விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம்.

அந்தச் சம்பவம் இன்னமும் பசுமையாக நெஞ்சமதில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது. அப்பா எழுதிய அந்த உருவகம் இப்போது உயிர் பெற்றுள்ளது.

நான் பெற்ற இரண்டு மகன்களில் எவனாவது ஒருவன் அவரைப்போல் வருவீர்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

உன் தம்பி தந்தையைப் போல் வராமல் தந்தையை மிஞ்சிய மகனாகி காணாமலேயே போய்விட்டான்.

அப்பா மாரடைப்பால் மறைந்து, அந்தியேட்டி நடப் பதற்கு முன்னமேயே அவன் எங்கே போனான் என்பதே தெரியவில்லை.

நீயோ... அப்பா சென்று வருடாந்ததிவிஷமும் வருவதற் கிடையில் மற்றவர்களைப் போல் ‘வெளியே’ போக வேண்டும் போக வேண்டும் என்று துடிதுடித்து ‘கடல் குழ்ந்த’ கண்டத்துக்குப் போய்விட்டாய்.

ஓரு வகையில்... நீ போனதும் நல்லதுதான்.

இங்கிருந்திருப்பின் மற்றதாய்மாறைப் போல் நானும் உன்னை இழந்திருக்கலாம்... பறிகொடுத்திருக்கலாம்.

உன் தம்பி காணாமல் போன விஷயமே இங்கு பிரசித்தம். மற்றவர்களின் பார்வையில் சிக்கிய குடும்பங்களில் எம் குடும்பமும் ஒன்று என்பதும் உனக்குத் தெரியும். நீயாவது ஓரளவு கட்டுப்பாட்டுக்குள் நின்றாய். ஆனால்..., அவனோ அப்பாவுடன் குதர்க்கமாடிக் கொண்டு நின்றவன். இருந்தாலும் அப்பாவுக்கு அவனிடத்தில் பாசம் அதிகம்தான். நீ ‘அம்மா பிள்ளை’யாகவும் — அவன் ‘அப்பா பிள்ளை’ யாகவும் வளர்ந்தீர்கள்.

அப்பா இருந்திருந்தால்... சில சமயம் அவர் படித்தத்துவங்களைத் திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லி தன்னைப் போக விடாமல் தடுத்திருக்கக் கூடும் என்று நினைத்தானோ தெரியவில்லை... உன் தம்பி அவர் மறையும்வரை காத்திருந்தவன் போன்று... அவர் போய் ஓரு மாதமாவதற்குள் போய்விட்டான்.

‘எம் நாட்டில் மாக்ளீயம் படித்தவர்கள் மேடைக்கு மேடை ஏறி அதனைப் பேசினார்களே தவிர ஆயுதம் ஏந்த வில்லை... ஆயுதம் ஏந்தியவர்களோ... முறையாக மாக்ளீயத்தைப் படிக்கவில்லை....’—என்றெல்லாம் அப்பாவுடன்

குதர்க்கமாடிக் கொண்டிருந்த உன் தம்பி... இப்போது... எங்கே... என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறானோ? யார் அறிவார்?

ஆனால்... அவன் எங்கிருந்தாலும் என்னை மறக்க மாட்டான் என்பது மட்டும் நிச்சயம்.

என் தெரியுமா...

அவன் ‘தாயு’டன் தான் சென்றான்.

அவன் காணாமல்போன அன்றுதான் உன் அப்பாவின் புத்தக அலமாரியிலிருந்த ஒரு புத்தகமும் காணாமல் போய்விட்டது.

அது—

மக்ளிம் கார்க்கியின் ‘தாய்’நாவல்.

நிச்சயம் அவன் அந்தத் தாயுடன் இருப்பான். நான் ஏதோ எழுதவந்து... ஏதோ வெல்லாம் எழுதுவதாக யோசிக்கிறாய்... இல்லையா மகனே...

உன் அப்பா ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலையில் படிக்கும் காலத்தில் நானும் அவருடன்தான் படித்தேன்.

அவரது மேடைப் பேச்சும், சீர் திருத்தக் கருத்துக்களும் என்னைக் கவர்த்து அவரை நான் கவர்ந்து... இறுதியில் எங்கள் வீட்டில் பிரளயமே தோன்றி.. தந்தைக்குத் தந்தையாக தாய்க்குத் தாயாக இருந்த என் அண்ணனே... அவர்தான் உன் செல்லத்துரை மாமா... என்னை வெறுத்தொதுக்கும் அளவுக்கு எம் காதல் மலர்ந்து... ஆயிரம் எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் உன் அப்பாவை திருமணம் செய்தேன்.

சாதியின் பெயரால் எம் காதலை முறிக்க அண்ணா... என்னை கலாசாலையிலிருந்து நீக்கினார். ஆனாலும் உன் அப்பாதான் எனக்குத் தாலி கட்டினார்.

உடுத்த உடையுடன்தான் உன் அப்பா வீட்டுப் படியில் காலடி எடுத்து வைத்தேன். உன் அப்பா சீதனமே வாங்காத சீர்திருத்தவாதி, என்னையே சீதனமாக ஏற்றுக் கொண்டவர்.

அன்று... உன் அப்பாவின் வீட்டுப்படலை வரை வந்து... மணக்கோலத்தில் இருந்த என்னை வாழ்த்தாமல்... வாய் ஓயத் திட்டித் தீர்த்து விட்டு “இனி வாழ்விலும் முழிக்காதே... சாவிலும் முழிக்காதே” — என்று சபித்து விட்டுச் சென்ற அண்ணாவை...

அவர் சாபம் பலித்துத்தான் விட்டது.

இருபத்தி ஐந்து வருடகாலத்தின் பின்பு பலித்துத்தான் விட்டது. அண்ணாவின் மரணத்தைப் பார்க்கக் கிடைக்க வில்லை... அவரது பொன்னுடலைத் தரிசிக்க முடியவில்லை.

அதுதான் போகட்டும்... என்றோ ஒரு நாள் போக வேண்டிய உயிர்தானே... இப்படிப் போய்விட்டதாக ஆறுதல் பட முடியும்.

ஆனால்—

எந்த ஒரு பெண் இழக்கக் கூடாதது ஒன்று இருக்குமோ... அந்தப் ‘புனிதம்’—அவள் விரும்பி ஏற்கும் மணவாளனிடம் சமர்ப்பிக்கப்படும் முன்பு... பறிக்கப் படுமானால்... அக்கொடுமையை எழுத வார்த்தைகள் இல்லை மகனே.

உன்னிடத்தில் நான் ஒரு வரம் கேட்கின்றேன்.

அந்த வரத்திற்காகவே இந்த நீண்ட கடிதம் எழுது கின்றேன்.

பாரத நாட்டில் சுதந்திரம் கிடைத்த வேளையில் அண்ணல் காந்தி, ‘நவகாளி’ அனர்த்தங்களின் போது அந்தக் கிளர்ச்சி யின்போது... விடுத்த உருக்கமான வேண்டுகோள் உனக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ நான்றியேன். உன் அப்பா முன்பொரு சமயம் சொல்லித்தான் எனக்கும் தெரியும்.

அந்த இந்து-மஸ்லிம் மோதல்களில் தம் புனிதத்தை பறிகொடுத்த பெண்களுக்கு இளைஞர்கள் வாழ்வளிக்க முன் வரவேண்டுமென்று மகாத்மா குரால் கொடுத்தார்.

அத்தகைய ஒரு குரலைத்தான் இன்று நான் உனக்குக் கொடுக்கிறேன் மகனே.

மாமா இறந்த சில நாட்களின் பின்பு-பாசமுடன் வளர்த்த அந்தத் தந்தையை இழந்த பின்புதான் புனிதமும்... எங்கள் புனித மலரும்... இழந்தாள்.

எப்படி நிகழ்ந்தது... யாரால் இழந்தாள் என்பதையெல் வாம் உனக்கு விபரிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. உனக்கு யாவும் புரியும்.

கௌதமர் அவதரித்த புண்ணிய பூமியிலிருந்து... மகாத்மா தோன்றிய புனித மண்ணிலிருந்து...

ஆசியஜோதி பிரகாசித்த தேசத்திலிருந்து... பாரதரத்னா ஜோவித்த நாட்டிலிருந்து...

முதலில் சிலர் வந்தார்கள்... பிறகு பலர் வந்தார்கள்... பிறகு வந்து கொண்டே இருந்தார்கள்.

இப்போது நானும் புனிதமும் பிள்ளையார் கோயிலில் இருக்கிறோம் மற்றவர்களுடன். மாமி தலைவரி கோலத்தில் பிதற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்திருக்கிறோம்.

இப்போது புனிதத்திற்கு எல்லாமே நான்தான்.

நானும் இல்லையேல்... அவள் எதனையாவது குடித்து போய்ச் சேர்ந்திருப்பாள்.

‘நானிருக்கும் வரை என் ஆண்மக்கள் இருக்கும் வரை எதற்கும் கலங்காதே’ என்று அவனுக்குத் தெரிய முட்டியிருக்கிறேன் மகனே.

இந்தத் தெரியம்தான் உன் அப்பா எனக்களித்தது. அந்தத் தெரியமும், என் புத்திர பாக்கியங்களும் தான் அவர் எனக்களித்துச் சென்ற பூர்வீகச் சொத்துக்கள்.

எங்கள் வீட்டிலிருந்த ஆடுகளும்... பச மாடுகளும் போய் விட்டன. அப்பாவின் பெண்வினுடனும் பசமாடுகளிடம் கறந்த பாலுடனும் முன்பு காலத்தை ஓட்ட முடிந்தது.

பெண்வின் எடுக்கச் சென்று முன்று மாதங்களுக்கும் மேலாகிவிட்டது. இப்போது ஆடுகளும் இல்லை... பசமாடுகளும் இல்லை...

வந்தவர்களுக்குப் பசி இருக்காதா...?

மகனே சந்திரா...

உன் பதிலில்தான் புனிதத்தின் எதிர்காலமே தங்கி யுள்ளது.

வெளிநாடுகளுக்குச் செல்லும் இளைஞர்கள்... நிரந்தர வதினிட அனுமதிக்காக... அந்நாட்டுப் பெண்களை... ‘வெள்ளைக்காரிகளை’ மணமுடித்துக் கொள்வதாக அறிந்திருக்கிறேன்.

அரியாலையில் சின்னத்துரையின் மகனும், நல்லூரில் பாக்கியம் ஆச்சியின் பேரனும், நாவற்குழியில் சிவபாதம் மாஸ்டின் பெறா மகனும் இப்படித்தான் வண்டனிலும் ஜெர்மனியிலும், பிரான்ஸிலும் தேடிக் கொண்டார்கள்.

அதுபோல்... நீயும் நிரந்தர பிரஜையாவதற்காக... அவுஸ்திரேலியாவில் எதனையும் தேடிக் கொள்ளாதே.

உனக்காக புனிதத்தை காத்திருக்க வைத்திருக்கிறேன். உன் வரவுக்காக அவள் எப்பொழுதும் காத்திருக்கத் தயார். எனக்குக் கடிதம் எழுதும் போது அவனுக்கும் ஒரு கடிதம் எழுதி வைத்து அனுப்பு. அவனுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும் மகனே.

என்னடா... இது... அம்மாவே... தாதுக்குத் துணையா கின்றாளா... என்று என்னுகின்றாயா மகனே ?

இன்று இங்கு அம்மாமார்கள் இத்தகைய தாதுகளுக்கு மட்டுமல்ல, இன்னும் எத்தனையோ பணிகளுக்குத் துணையாக நிற்கத்தான் போகிறார்கள்.

உன் பதிலையும் அதில் உன் சுகத்தையும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறேன்.

அன்பு அம்மா.

(அவுஸ்திரேலியா குழின்ஸ்லாண்ட்,

விக்டோரியா மாநில வாணோவிகளில் ஒளிபரப்பப்பட்டது.)

புதர்க்காடுகளில்....

நெடிதுயர்ந்த பெண்மரங்கள் செறிந்து வளர்ந்த— வாழும் புதர்க்காடுகளுக்குள் நுழையும்போது மாலை ஆறு மணியும் கடந்துவிட்டது.

வசந்த காலத்தை விரட்டியடித்துக் கொண்டு முன்னே வந்த கோடை காலத்தினால் ஆறு மணியாகியும் சூரியன் இன்னமும் உறங்கப் போகவில்லை.

‘‘புஷ்வோர்க்.’’—செல்வதற்கு இதுவே உகந்த நேர மென்று பிரேம்குமார் சொன்னதை நான் முதலில் நம்பவே இல்லை.

‘‘புஷ்வோர்க்.’’

“மச்சான் அதனைத் தமிழ்ப்படுத்து பார்ப்போம்’’— சாமைக் கேட்டபோது ‘‘புதர்க்காடுகளில் நடத்தலாக்கும்’’— சந்தேகம் தொக்கி நிற்கப் பதில் பிறந்தது.

பச்சைப்பேலன் எங்கும் நெடிதுயர்ந்த மரங்களும் குளிர்மையாக மதர்த்து நின்ற புதர்களுமாக பணிப்புகாரைப் போர்த்திக்கொண்டு காட்சியளித்த பெல்கிரேவ் பிராந்தி யத்தின் ஷேர்ப்புருக் ஃபொரஸ்ட் பார்க் கிற்குப் போக வேண்டும்...அந்தச் சில மணி நேரம் நடந்து திரிந்து பொழுதைப்போக்க வேண்டும் என்று எத்தனை நாட்கள்தான் திட்டம் போட்டிருப்போம்.

பாலா தனது காரைக் கொண்டு வந்தான்.

இப்படி எங்காவது உல்லாசமாக நன்பர்களுடன் சுற்றுவ தென்றால் அவனுக்கு அலாதிப் பிரியம்.

வாரத்தில் ஆறுநாட்களும் இயந்திரமாகிவிடும் எங்க ஞக்கு வாராந்த விடுமுறை வரப்பிரசாதம்தான்.

ஞாயிறு வந்தது.

பாலர்வின் காரில் ‘எறும்போதே—‘மச்சான் இந்த புஷ்வோர்க்குக்கு இங்கத்தய பெட்டைகள் வருமா?’—பிரேம் குமார் எப்போதும் இப்படித்தான். என்தான் இப்படி எரிச்ச ஹாட்டுகிறானோ? எங்கே போனாலும் அவனுக்கு என் இந்த அற்பத்தனமான எதிர்பார்ப்பு.

இத்தாலி, கிறீக், பிலிப்பைன்...என்று தான் ருசி பார்த்ததையெல்லாம் பட்டியலிட்டு வர்ணித்து வம்பளப்பதையே பொழுதுபோக்காக்கிக் கொண்டவனை இந்த உலாத்தலுக்கு அழைத்திருக்கக் கூடாதுதான். தானும் வருவதாகக் காரில் ஏறிக்கொண்டவனை எவராலும் தடுக்கவும் முடியவில்லை.

‘பிரேம் வந்தால் கலகலப்பாக இருக்கும்’—அனுபவிக்க தயக்கமிருந்தாலும் அனுபவித்தவர்களிடம் கேட்டு ரசிப்பதில் எதோ இன்பத்தை நுகரமுடியுமென்ற ஆவல், பாலாவுக்கு.

‘நான் எதுவும் பேசவில்லை.

‘பர்லூட்’—நெடுஞ்சாலையில் கார் விரையும்போது கலகலப்புக்கு உண்மையிலேயே குறைவில்லைதான்.

பதுளை—பண்டாரவனை வீதியில் பறப்பது பேர்ன்ற உணர்வு.

ஓருவன்—“கண்டிக்குப் போகிறோம்” என்றான்.

ஓருவன் “நுவரேவியாவுக்கு”—என்றான்.

ஆயிரக்கணக்கான மைல்களை, கடல் கடந்து வந்திருந்தாலும் சிந்தை இன்னமும் சர்வதேசப் புகழ்பெற்ற தாய்த் திருநாட்டில்தான்.

ஒன்முருக பூபதி

‘சென் கில்டா’—வுக்கு அருகே பெற்றோலுக்காக பாலா காரை நிறுத்தியபோது—“முறிகண்டி...முறிகண்டி வந்திட்டு...இறங்குங்கோ...கச்சான் கடலை வாங்குவோம்” சாம் உற்சாகம் மேவிட கூவியதைக் கேட்டு எழுந்த சிரிப்பலை ‘ஃபொரஸ்ட்பார்க்’ வாயிலில்தான் ஓய்ந்தது.

‘பிக்னிக்’ வந்த குடும்பங்களைப் பார்த்து “கொடுத்து வைத்தவர்கள்”—என்று வாழ்த்தினான் பாலா.

பிரியமாக வளர்க்கப்படும் நாய்கள், பூணைகள் அக்குடும் பங்களின் அங்கத்தினர்களைவே காட்சியளித்தன.

விக்டோரியா பூங்காவை நினைவுபடுத்தும் விதமாக மூலைக்கு மூலை மரக்குற்றிகளில் அமர்ந்து தழுவிக் கொண்டும் அலுப்புத் தட்டாமல் முத்தமிட்டுக் கொண்டு மிருக்கும் சோடிகளை பிரேம்குமாரின் கண்கள் வேட்டையாடுகின்றன.

‘மச்சான்...இந்தத் தெற்கு திசையால் நடப்போம்...’ ஆங்கிலத்தில் ‘பத்து நிமிட நடை’ என்று எழுதப்பட்டிருந்த பல்கை நின்ற திக்கிளைங்க் காட்டினான் சாம்.

‘நான் கிழக்குத் திசைப்பக்கம் நடக்கிறேன்; நீங்கள் அந்தத் திசையால் போங்க. எத்தனை நிமிடத்தில் மீண்டும் சந்திக்கிறோம் என்று பார்க்கலாமா...’—ஆர்வம் மீதாறிய என் ஆலோசனைக்கு அங்கோரம் கிட்டியது.

அவரவர் விருப்பத்தின் பிரகாரம் ஒவ்வொரு திசையிலும் திரும்ப முனைந்தபோது ஜந்து யுவதிகள் ஜஸ்கிறீமை சுவைத்தவாறு தெற்குத் திசையில் தோன்றினர்.

‘பாலா...அந்தப் பக்கம் எதோ ஜஸ்கிறீம் பார்...’ இருந்ததுபோலத் தெரியுது...நாங்களும் போய் வாங்கி வருவோம்...’ பிரேம்குமாரின் அவசரம் எனக்குப் புரிந்தது. ஆந்த யுவதிகளைக் கண்டதும் அவனுக்கு உற்சாகம் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

முன்பு எங்கேயும் பார்த்திராத பல வர்ண கிளியோன்று ஒருத்தி கலைத்துக் கொண்டிருந்த ஜஸ்கிரීம் குழலைத் தட்டி விட்டது. வாய்க்கும் இன்றி வயிற்றுக்கும் இன்றி அது பறந்து போனது. இந்த எதிர்பாராத பறவையின் அடவாடித்தனம் அந்த யுவதிகளைச் சிரித்துக் கும்மாளமிட வைத்தது.

எல்லாம் சிவப்புத் தோல் சிங்காரிகள்தான். எந்தெந்த தேசமென்றும் தெரியவில்லை. கல்லூரி மாணவிகளா... அல்லது அரசு வழங்கும் 'ஷோலியல் செக்கியூரிட்டி' பணத் தில் பொழுதைக் கழிக்கும் ஆரணங்குகளா... தெரியவில்லை.

சில்லென்ற குளிர்ந்த காற்றுக்கும் நெடிதுயர்ந்த பைன் மரங்களுக்கும் மத்தியில் கண்ணுக்குத் தெரியாத படசிகள் எழுப்பும் இனம் புரியாத ஓசைகள் சிவரஞ்சனி ராகத்தை இசைப்பது போன்ற உணர்வு.

பிரேம்குமாரும், சாமும், பாலாவும் தெற்குத் திசைக்கே போய்விட்டனர்.

"ஓல்கா... ஓல்கா... ஜஸ்கிறீம் இழந்த ஓல்கா..." பலவர்னக்கிளியிடம் ஜஸ்கிறீமை இழந்தவளைப் பார்த்து அந்தத் தோழிகள் கிண்டல் செய்கின்றனர். அவனும் சிரித்துக் கொண்டுதான் நிற்கிறாள்.

"ஓல்காவா..." அப்படித்தான் கேட்டது.

நான் திரும்பிய கிழக்குத் திசையிலேயே அந்த யுவதி களும் வருகின்றனர்.

தனிமையில் இனிமை கானும் உணரவோடு நடக்கத் தொடங்கினாலும்—பின்னால் தொடரும் யுவதிகளை, நடை பாதையின் இருமங்கிலும் புதர்களை ஊடுருவி ஓடும் ஊற்று நீரை ரசிக்கும் பாங்கில் கடைக்கண்ணால் பார்த்துக் கொள்கிறேன்.

சில நிமிடங்கள் கரைந்திருக்கும்.
அந்த 'ஓல்கா' மட்டும் மெதுவாக நடந்து வருகிறாள். மற்றவர்கள்...?"

ஊற்று நீரில் கால் நனைத்து விளையாட புதர்களுக்குள் புகுந்து விட்டனர் போலும்...

படை படையாகத் தோல்களை, அங்கி களைவதுபோல் உரித்துக் கொண்டு வாழும் பைன் மரங்களை குழந்தையை தடவுவதுபோல் மிருதுவாக தடவிக் கொண்டு வருகிறாள் அந்த ஓல்கா.

என்னருகே வந்ததும் முகத்தில் புள்ளைக் கூதிர்ந்தது. சம்பிரதாய பூர்வமாக "ஹவ் ஆர்...யு?" உதடுகள் சிந்தின.

"வெரி குட்ட..."

"நீங்களும் ஆசிய நாட்டவரா...?" வித்தியாசமான நிறத் தோல் என்பதனால் தொடர்ந்த கேள்வியோ?

"ஆம்... ஸ்ரீ வங்கா... நீங்கள்...?"

"வியட்நாம்..."—குரலில் வீணைத் தந்தியின் நாதம்.

"ஓ... வியட்நாம்... கண்டதில் மிக்க மகிழ்ச்சி..."

"இன்று உங்கள் நாட்டைப்போல் ஒரு காலத்தில் உலகப் புகழ் பெற்ற நாடு எங்கள் வியட்நாம்."—தோளைக் குளுக்கிக் கொள்கிறாள்.

"உங்களுடன் வந்தவர்களை விட்டு விட்டு இப்படி தனியே நடக்கிறீர்களே..."

"இது திக்குத்தெரியாத காடில்லை... திக்குகள் தெரிந்த காடுதான்."—ஆங்கிலம் அழுத்தம் திருத்தமாக, உதிர்ந்தது.

"உலகப் புகழ் பெற்றநாடு"—என்ற அங்கீகாரத்துக்குள் தன் தாயகத்தை மட்டுமல்லாது என் நாட்டையும் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கிறாளென்றால்... இலங்கையைப்பற்றி இவனும் ஏதும் தெரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

பைன் மரத்திலிருந்து உரித்தெடுத்த மரப் பட்டையை முகர்ந்து ரசிக்கும் அவளின் தாமதம் என்னை எட்டி நடக்க விடாமல் தடுத்தது.

“ஹலோ... உங்களின் பெயரென்ன?” அவளின் சிநேகிதிகள் “ஓல்கா... ஓல்கா...” என அழைத்தமை நன்கு தெரிந்தும் கேட்டு ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்ளும் ஆவல்.

“வோல்கா...”

“என்ன... வோல்காவா... ஓல்கா என்றல்லவா நினைத்தேன்... உங்கள் சிநேகிதிகள், அந்தப் பறவையிடம் நீங்கள் ஜஸ்கிறீமை இழந்த போது... ஓல்கா என்றுதானே அழைத்தார்கள்.”

“ஓ... அந்த வேடிக்கையை நீங்களும் பார்த்தீர்களா... அவர்களின் உச்சரிப்பு உங்களுக்கு அப்படிக் கேட்டிருக்கிறது... என் பெயர் வோல்காதான்...” — மீண்டும் வீணைத் தந்தி சரமிப்பியது.

முகர்ந்த மரப்பட்டையை சலசலத்து ஓடும் தெளிந்த ஊற்று நிருக்குள் விட்டெற்றிந்து... அது மிதந்து நெளிவதை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்தபடி, கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றாள் வோல்கா.

“வோல்கா... எங்கேயோ கேட்ட பெயர்; படித்த பெயர்...” — நினைவுக்கு வராமல் விழித்தேன்.

“ஆம்... நல்ல பெயரா... அது நதியின் பெயர்... ஆனால்... அந்த ஜீவ நதி வியட்நாமில் இல்லை. ரஷ்யாவில் தான் ஓடுகிறது, ஹெங்கா நதி... சைகோன் நதி யென் ரெல்லாம் உங்கள் நாட்டில் எத்தனையோ நதிகள் இருக்கும் போது என் தந்தையார் அந்திய நாட்டில் ஓடும் நதியின் பெயரைக் காரணத்தோடுதான் எனக்குச் சூடியதாகத் தாயார் அடிக்கடி சொல்வார். உங்களின் நாட்டில் நதிகளின் பெயரைப் பிள்ளைகளுக்கு வைப்பதுண்டா?” — அவளின் அர்த்தம் பொதிந்த கேள்வி சுவாரஸ்யமான உரையாடலுக்கு வழி கோவியது.

“ஆமாம்... கங்கா, காவேரி, யமுனா, நர்மதா... இப்படியெல்லாம் வைப்பார்கள்.” — பெயர்களை அவள் புரிந்து கொள்ளத்தக்கதாக மீண்டும் மீண்டும் சொல்கிறேன்.

□ முருக பூபதி

அவனும் உதுக்களைப் பிரித்து சொல்லிப்பார்க்கிறாள். முற்றிலும் மாறுபட்ட குரலிலிருந்து ஒலித்தன நதிகள்.

“அந்த நதிகள் உங்கள் நாட்டிலா...”

“இல்லை... இல்லை... அண்டை நாடான இந்தியாவில் ஓடுகிறது...”

“உங்கள் நாட்டில் நதிகள் இல்லையா...?!”

“என் இல்லை... தாராளமாக உண்டு... மகாவளி, களனி...” — பட்டியலைத் தொடர்கிறேன்.

“இவ்வளவு நதிகள் இருக்கும்போது... அண்டை நாட்டு நதிகளை ஏன் சுவீகரித்துக் கொண்டார்கள்...”

“உங்களுக்கு, உங்கள் தந்தையார் ரஷ்யாவின் நதியை சூடியிருப்பதற்கு ஏதோ காரணம் இருப்பதாகச் சொன்னீர்கள்... அதுபோல் உங்கள் முதாதையர்களும் இந்தியாவிலிருந்து வந்தமையால்... குறிப்பிட்ட நதிகளின் பெயர்களை தம் பிள்ளைகளுக்கு வைத்திருக்கலாம் இல்லையா...”

“ஓஹோ... உங்கள் முதாதையர்கள் இந்தியர்கள் என்று சொல்லுங்கள்... அதனால் தானோ... இப்போதும் அங்கிருந்து உங்கள் நாட்டுக்கு மற்றவர்கள் வருகிறார்கள்...” — மற்றவர்கள் என்று யாரைக் குறிக்கிறாள் இவள்...?

“மற்றவர்களா... யார்...?”

“அதுதான் சீருடை அனிந்த சிப்பாய்கள்... ஆயுதம் ஏந்தியவர்கள்...” — மீண்டும் தோளைக் குலுக்கி சிரிக்கிறாள்.

இவள் ஒரு மாணவியாக இருக்க வேண்டும் அல்லது ஏதேனும் துறையின் ஆராய்ச்சியாளராக இருக்க வேண்டும். ஜஸ்கிறீம் சுவைக்கும் போது இவள் மீது கொண்டிருந்த கணிப்பு அவுஸ்திரேவியாவின் விக்டோரியா மாநிலத்துப் பருவகாலத்தைப் போன்று படிப்படி யாக மாறியது!

“நீங்கள் படிக்கிறீர்களா?”

“தாவரவியல் ஆராய்ச்சி மாணவி...இன்னும் ஒருவருடம் பயிற்சி உள்ளது...இந்த புதர்க்காட்டுக்கு அடிக்கடி வரு வேன்...இன்று ஆராய்ச்சிக்காக வரவில்லை...இரசாயனவியல் படிக்கும் சக தோழிகளுக்காக...பொழுதைக் கழிக்க வந்தேன். இந்த நாட்டில் இப்படிப் புதர்காடுகளுக்குள் நடத்தல் என்பது நல்ல பொழுதுபோக்காகக் கருதப்படுகிறது.”

“நீச்சல் விளையாட்டு, படகு ஓட்டம்...இப்படியென்று நினைக்கிறேன்...”—ஒரு மனிதனுக்கு உழைப்பு மட்டும் முக்கியமில்லை. ஓய்வும் முக்கியம்—பொழுதுபோக்கும் அவசியமாகிவிட்ட தேசங்களில் நாளுக்கொரு பெழுதுபோக்கு களைத் தேடிக்கொள்ளும் மாந்தர்...‘வாழ்க்கை குறுகியது... அதனால் அதன் இனிமையை அனுபவிக்கப் பழகிக் கொள் ஞங்கள்’—என்ற ஆங்கிலப் பழமொழிக்கு இலக்கணமாகிய வர்கள்.

மரங்கள் சடசடத்து, வீசிய குளிர்காற்றினால் உடலில் சிறிது நடுக்கம், கைகளை நெஞ்சோடு அணைத்து இறுக்க கட்டிக் கொண்டேன். அவளை இந்தக் குளிர் எதுவும் செய்து விடவில்லை. புன்னகை தவழ என்னை விசித்திரமாகப் பார்த்தாள்.

“இந்த நாட்டின் சிதோஷ்ணம் உங்களுக்கு ஒத்துக் கொள்கிறதா...?”

“என் கடவுளே...அதையேன் கேட்கிறீர்கள்...இந்தக் கண்டத்தின் பருவகால மாற்றங்கள் என்னை வதைக்கிறது. சில மாதங்களாக எனது கைகளும் விரல்களும் விறைக்கின்றன. பாவித்த மருந்துகளுக்கும் பலன் இல்லை!...” அனுபவிக்கும் துயர்த்தைப் பகிர்ந்தேன்.

“கவலைப்படாதீர்கள்...இந்தக் கை, கால் விறைப்பு இங்கு பலருக்குள்ளு...உங்களுக்காவது...பருவகாலத்தினால் கைகள் விறைக்கின்றன. ஆனால்...எனக்கோ வாழ்நாள்

ஓ முருக பூபதி

பூராவுமே வலது கை விறைத்துக் கொண்டுதானிருக்கிறது... என் மரணத்தில்தான் அந்த விறைப்பும் ஓய்வுபெறும்... என்னால் எந்த வேலையையும் இடது கையினால்தான் செய்ய முடியும்!”—அவள் நீட்டிக் காண்பித்த வலது கையின் விரல்கள் இயற்கைக்கு மாறாக...கும்பிய நிலையில்... வெளிறிப்போய்...

“இரண்டு கைகளையும் காட்டுங்கள்?”—ஆர்வமுடன் நெருங்கினேன். இரண்டு கைகளையும் ஒருங்கு சேர்த்து நீட்டினாள்.

“தனித்தனியாகத் தொட்டுப்பாருங்கள்; வித்தியாசம் தெரியும்.”

வலது கரத்தில் இயல்புக்கு மாறான குளிர்மையையும், இடக்கரத்தில் இயல்பான சூட்டையும் உனர முடிந்தது.

“எதும் விபத்தா...அல்லது பிறப்பிலேயே இப்படியா...”

“இல்லை இல்லை...அமெரிக்க விமானங்கள் பொழிந்த நேபாம் குண்டுகள் அளித்த முத்தங்கள்!”—அதிர்ச்சியும் சோகமும் கலந்த நிகழ்ச்சியை வெகு சாதாரணமாக சொல்லத் தக்க மனப்பக்குவம் வளர்ந்துவிட்ட அவளை மனதுக்குள் வியந்தேன்.

“ஹனோய் நகரில் நான் பிறந்து சில நிமிடங்களில் என் தாயும் தந்தையும் அளித்த முத்தங்களை அடுத்து... நேபாம் அளித்த முத்தத் தழும்புகள் இவை...நல்லவேளை... என் பெற்றோரைப்போல்...அவை என் முகத்தில் முத்தம் பொழியவில்லை...பொழிந்திருப்பின்...இன்று பெரும்பாலும் நான் இல்லைத்தான்.”

பக்கத்து வீட்டு ராஜேஸ்வரி காதல் தோல்வியினால் தற்கொலைக்கு மூன்ற சமயம் அவள் தேடிச் சென்ற மரணத்தை விரட்டியடிக்க உள்ளங்கையில் பிளேடினால் கீறி—கீறவிலிருந்து பிதுங்கிய இரத்தத்தில் சத்திய வாக்கு

கேட்டு—இன்றும் அந்தப் பாசத் தழும்புடன் நிற்கும் நான் எங்கே...பூமியில் வந்து விழுந்து பால் ருசி உணரு முன்பு நேபாம் குண்டுகளினால் வீரத்தழும்புகளை ஏற்றுக் கொண்ட விவர் எங்கே...

பைன் மரங்களைப் போன்று நெடிதுயர்ந்து நிற்கும் அவளாருகே கூனிக்குறுகிய 'சிறிய'வனாகி விட்டேனா...?

'எங்கள் நகரம் பாதிக்கப்பட்ட சமயம் தான் நான் பிறந்திருக்கிறேன்...என் தாயார் அப்பொழுது பட்ட துயரங்களை இப்போதும் கதை கதையாகச் சொல்லவார்.'

'உங்கள் தந்தை...'

'அவரா...பாவும்...அதன் மின்பும் ஓய்வு எடுக்காத அமெரிக்காவின் பி—52 விமானம் வீசிய குண்டுகளில் பலியாகிப்போன பல்குள் அவரும் ஒருவராகிவிட்டார். சடலத் தைக் கூட தாயார் பார்க்க வில்லையாம். அவின் முகத்தைப் புகைப்படத்தில் தான் நான் பார்த்திருக்கிறேன். மலேவியா வக்கு அகதிகளோடு அகதிகளாகப் படகில் வந்து சேர்ந்து, பின்பு...இந்த நாட்டுக்கு வந்தோம்.'

'மிகவும் மோசமான அத்தியாயங்கள்தான். இந்த அத்தியாயங்கள் இப்போது எங்கள் தாய் நாட்டிலும் தொடருகின்றதோ என்ற கவலைதான் எனக்கு இங்கு எப்பொழுதும்...'

'ஆசியா பாவும் செய்த கண்டம்...இன்னமும் அதற்கு நிம்மதியில்லை. எங்கள் வியட்நாமில் தென்பகுதிக்கு உதவ வந்தவர்கள்—வடபகுதிக்குள் ஊடுறுவி புரிந்த நாசங்களை சொல்ல வார்த்தைகள் இல்லையென்று தாயார் சொல்லுவார். ஆசியாவின் ஊழினையா?'

ஊழினையில் இவருக்கும் நம்பிக்கையா—எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் அவள் முகத்தையே பார்த்தேன்.

'வியட்நாம், பங்களாதேஷ், கம்பூசியா, ஸ்ரீலங்கா இப்படியே ஆசியாவில் சோகம் தொடருகிறதல்லவா...'

ஓ முருக பூதி

இங்குள்ள பொதுசனத் தொடர்பு சாதனங்களினால் உங்கள் நாட்டில் என்ன நடக்கிறதென்பதை அறிகிறேன். ரஷ்யாவின் துணையால் வியட்நாமில் நிம்மதிப் பெருமுச்ச எழுந்தது... நாம் என்றாவது ஒரு நாள் அந்தப் பெருமுச்சை விடுவோம் என்று தந்தையார் சொல்லுவாராம். அதனால் எனக்கு வோல்கா எனப் பெயரிட்டதாகவும் தாயார் சொன்னார்கள்.'

அந்தப் பெயருக்குப் பின்னால் நின்ற கதையைக் கேட்ட போது...

கங்கா... காவேரி... யமுனா... நர்மதா... வற்றாத இந்த ஜீவநதிகள் பாரதப்பூமியின் செழிப்புக்காகழுடிக் கொண்டிருக்கையில்... தாய்த் திருநாட்டின் தவப்புதல்விகள்... சகோதரி கள்... கங்கா... காவேரி... யமுனா... நர்மதா... உயிரைப் பாதுகாக்க, உயிரிலும் மேலான 'புனித'த்தைப் பாதுகாக்க எங்கெங்கே... ஓடினார்களோ... ஓடுகிறார்களோ... நெஞ்சம் அடைக்கிறது... பொங்கிப் பெருகிய விம்மலை அடக்கினேன்.

'என்ன... பேசாமல் வருகிறீர்கள்... என் கதையின் அதிர்ச்சியிலிருந்து இன்னமும் மீளவில்லையா...'

'எங்கள் நாட்டை; எங்கள் மக்களை நினைத்தேன்.'

'கவலைப்படாதீர்கள்... இந்த பைன் மரங்களைப் போலத்தான் மனித வாழ்க்கையும். எந்த நிமிடமும் உரிந்து விழத் தயாரான நிலையில் அதன் மரப்பட்டைகள் அந்தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற போதிலும் அது நெடிதுயர்ந்து வளர்ந்து கொண்டு தானிருக்கிறது... தன்னமிக்கையுடன்... தரன்... நாளை வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டாலும்... மின் கம்பத்துக்கு உதவுவேன்—என்ற கம்பீரம் அதற்கு.''

'எம்மைவிடப் பயன் மிக்கது இந்த பைன் மரம். அது செத்தாலும் மின்கம்பமாகும்... நாமோ?'—விரக்தி மேவிட சிரித்தேன்.

'நாமா... நாம்... பசளையாகின்றோம்... இந்த பசுமையான மரங்களுக்கு...' தோளைக் குனுக்கி...

குனுக்கி... சிரித்தாள் வோல்கா... வீணைத்தந்தியில் புதிய ராகம்.

நாம் நடந்து சென்ற கிழக்குத் திசை நடைபாதை தெற்குத் திசையின் தொடக்கத்தில் முடிந்தது.

“என் சிநேகித்திகள் தேடப் போகிறார்கள்... ஊற்று நீரில் கால் நணைப்பெதன்றால் அவர்களுக்கு மிகவும் விருப்பம்.”— விடைபெற முயன்றவளைப் பிரிய மனமில்லாமல், “உங்களை மீண்டும் சந்திக்க விரும்புகிறேன்... தொலைபேசி இலக்கத்தை... தரட்டுமா?”—

துண்டில் எழுதிக் கொடுத்ததை ஆர்வமுடன் பார்த்து விட்டு, கைகுலுக்கி விடை பெற்றாள் வோல்கா. என் கையும் குளிர்ந்தது.

தெற்குத் திசையின் தொடக்கத்தில் என் வரவுக்காக காத்து நின்ற நண்பர்களை நோக்கிக் கையசைத்தவாறு செல்கிறேன்.

“என்ன மச்சான்... புதர்க் காட்டுக்குள்ளே... திருவிழாவா... மறைந்து நின்று எல்லா வேடிக்கையும் பார்த்தோம்!”— பாலா ஏதோ பார்க்காததைப் பார்த்துவிட்ட புள்காங்கித்துடன் பேசுவதாகப் பட்டது எனக்கு.

காரில் ஏறும் போது—
“எப்படி மச்சான்... அந்த வியட்நாம் சரக்கு...?”— உதட்டை நெளித்துக் கொண்டு கேட்ட பிரேம் குமாருக்கு...

“அவன் சரக்கு அல்ல; சகோதரி”— என்றேன் வெகு நிதானமாக.

(அவஸ்திரேவியர், விக்டோரியா மாநில வாணோவியில் ஒளிபரப்பப்பட்டது.)

இந் நூலாசிரியர் வெ. முருகப்பா

எழுத்து இலக்கிய உலகிலுள் 1972-ஆம் ஆண்டு பிரவே
சித்த வெ. முருகப்பதியின் முதலாவது சிறுகதை ‘மல்லிகை’
யில் வெளிவந்தது.

இலங்கையின் பிரபல தமிழ்த் தினசரியான ‘வீரகேசரி’ யின்
ஆசிரியர் குழுவிலும் பணி புரிந்த முருகப்பதி ‘ஈஸ்ரானி’ —
என்ற புனை பெயரில் சில வருடங்கள் “வாரா வாரம்”
இலக்கியப் பலகணி எழுதி வந்தார்.

இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி கமையின்
பங்காளிகள். அதற்கு இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டல
பரிசு கிடைத்தது.

இந்தியாவுக்கும், சோவியத் ருஷ்யாவுக்கும் விஜயம் செய்து
இலக்கிய, பயணக் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளார்.

இலங்கை வானோலியில் ‘கலைக்கோலம்’ நிகழ்ச்சியை
சிறிது காலம் தொகுத்தளிற்த முருகப்பதியின் படைப்புகள்
அவுஸ்திரேலியாவின் விக்டோரியா, குயின்ஸ்லாண்ட் மாநிலங்களின் தலைநகரங்களின் வானோலி தமிழ் நிகழ்ச்சிகளிலும்
ஒலிபரப்பாகியுள்ளன.